

รวมย่อคำพิพากษา/คำสั่งศาลปกครองสูงสุด
เกี่ยวกับวินัยข้าราชการ
และการบริหารงานบุคคล
ที่น่าสนใจ

คดีปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการ

1. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัย และการฟ้องเพิกถอนคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรงเป็นร้ายแรง

1.1 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยไม่ร้ายแรง

คำสั่งที่ 273/2546 การฟ้องโต้แย้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นเพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการเตรียมการเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง

คำสั่งที่ 177/2546 การฟ้องโต้แย้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรง เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในการที่ผู้มีอำนาจจะวินิจฉัย จึงยังไม่เป็น “คำสั่งทางปกครอง”

คำสั่งที่ ๔๑๐/๒๕๔๖ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นกระบวนการภายในของฝ่ายปกครอง ยังไม่มีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง จึงไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง (**คำสั่งที่ ๕๔๐/๒๕๔๖** วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน)

1.2 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยร้ายแรง

■ **คำสั่ง 310/2545** เหตุแห่งการฟ้องคดีมีพฤติการณ์พอสมควรที่สนับสนุนคำฟ้องว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยร้ายแรงอาจจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย เข้าเกณฑ์เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)ฯ

■ **คำพิพากษา อ.28/2547** นายนนทพล นิมสมบุญ ผู้อำนวยการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินฟ้องเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยร้ายแรง ศาลปกครองรับไว้พิจารณา

■ **คำสั่ง 733/2548** เป็นกระบวนการเสนอเพื่อออกคำสั่ง ไม่เข้าลักษณะเป็นคดีปกครอง ศาลปกครองไม่รับคดีไว้พิจารณา

■ **คำสั่ง 636/2549** (อบต. เชียงเครือ) เป็นคำสั่งอื่นอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ศาลปกครองรับคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไปได้

1.3 การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

■ **คำสั่งที่ 221/2546** การฟ้องโต้แย้งการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นเพียงกระบวนการภายในที่ยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี

2. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งพักราชการหรือคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

■ **คำสั่งที่ ๓๔๗/๒๕๔๖** คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีสำรองราชการ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคำสั่งทาง

ปกครอง การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

ข้อสังเกต กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ กำหนดว่า การสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) ที่ไม่อยู่ในบังคับว่าเจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน

3. การฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางลงโทษทางวินัย

■ คำสั่งที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ คำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๑๘๓/๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๕๖๓/๒๕๔๖ คำสั่งลงโทษทางวินัย ไม่ว่าจะป็นวินัยร้ายแรงหรือวินัยไม่ร้ายแรงก็เป็นคำสั่งทางปกครอง การฟ้องว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)

■ คำสั่งที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ ฟ้องว่าคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนอันเนื่องมาจากการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ขอให้คืนสิทธิที่ได้รับเหรียญจักรพรรดิมาลา และให้ชดใช้ค่าเสียหาย เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓)

■ คำสั่งที่ ๓๘๐/๒๕๔๙ ฟ้องว่า การว่ากล่าวตักเตือนซึ่งมิใช่กรณีอันเนื่องมาจากการดำเนินการทางวินัย เป็นเพียงลักษณะของการแนะนำของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น มิใช่เป็นกรณีที่เป็นการลงโทษทางวินัยโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนไว้ก่อน จึงไม่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการตักเตือนดังกล่าวมิได้ออกเป็นคำสั่งหรือมีการบันทึกการตักเตือนไว้ และได้มีการประกาศต่อหน้าสาธารณชน ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

4. กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ คำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถือเป็นมาตรการที่รักษาประโยชน์ของทางราชการโดยส่วนรวม เป็นมาตรการทางปกครองที่มีใช้การลงโทษทางวินัย

■ คำสั่งที่ ๔๑/๒๕๔๔ การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนทางวินัย เป็นการฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)

5. กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไว้พิจารณา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๘/๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งให้ทราบว่าจะพิจารณาแล้วเห็นว่า ยื่นอุทธรณ์เกินกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดจึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)ฯ (เป็นกรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย)

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๔๖/๒๕๔๗ วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

6. ละเลยต่อหน้าที่ในการเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๓๓/๒๕๔๘ เมื่อปรากฏว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ทำคำสั่งมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เช่น เมื่อวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วว่าคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการของอธิบดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากดำเนินการไม่ถูกต้องตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๑) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้ดำเนินการทางวินัยใหม่ให้ถูกต้องต่อไป และคำสั่งลงโทษดังกล่าวยังมิได้ถูกเพิกถอน อธิบดีมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งลงโทษและสั่งให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการก่อน จึงจะมีผลให้ผู้นั้นมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่อาจถูกดำเนินการทางวินัยได้ หากอธิบดีดำเนินการทางวินัยใหม่โดยมิได้เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิมและสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการก่อน เมื่อนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษและให้อธิบดีมีคำสั่งรับตนเองกลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒)

7. การดำเนินการทางวินัยล่าช้าเกินสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ ผู้สั่งแต่งตั้งฯ ไม่พิจารณาสั่งการทางวินัยทั้งที่คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอผลการสอบสวนไปเป็นเวลานานแล้ว ขอให้ศาลสั่งให้มีการสรุปผลการสอบสวนทางวินัย และให้ตนเองกลับเข้ารับราชการตามที่มีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ฯ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

■ คำสั่งที่ ๑๒๘/๒๕๔๗ เป็นระยะเวลาานพอสมควรแล้ว แต่ผลการสอบสวนยังไม่เสร็จตามระเบียบของทางราชการ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ล่าช้าเกินสมควรเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาสอันจะพึงมีพึงได้ตามสิทธิ เป็นกรณีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

■ คำสั่งที่ ๑๓๖/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยและถูกดำเนินคดีอาญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและเลื่อนชั้นยศ จึงมีหนังสือร้องทุกข์เพื่อขอกลับคืน

สู่ฐานะเดิมตามมาตรา ๘๗ แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดว่า หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการตามรายงานที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสนอไม่แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ข้าราชการตำรวจผู้ถูกกล่าวหา กลับคืนสู่ฐานะเดิมก่อนและให้ถือว่าไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสอบสวน แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายภายในเวลาที่ศาลกำหนด เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ฯ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

8. การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยล่าช้าเกินสมควร

■ คำสั่งที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ (ประชุมใหญ่) ที่ ๖๕๙/๒๕๔๖ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๗/๒๕๔๙ แม้ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.พ. ไม่ได้กำหนดระยะเวลาอันสมควรในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการไว้ แต่การที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มิได้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาอันสมควร คือ ๙๐ วัน โดยเทียบเคียงจากระยะเวลาขั้นสูงในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของฝ่ายปกครองตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ข้าราชการย่อมมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ โดยอาจฟ้องเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ก็ได้

9. กรณีฟ้องว่าการเบิกจ่ายเงินเดือนในระหว่างถูกลงโทษไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดำเนินการล่าช้าเกินสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๕/๒๕๔๙ คณะกรรมการข้าราชการครูเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีมติให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม เมื่อผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการแล้วได้มีหนังสือถึงหัวหน้าหน่วยงานฯ ให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ถูกไล่ออกจากราชการจนถึงวันที่กลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒)

10. การฟ้องขอให้ชดเชยค่าเสียหาย

■ คำสั่งที่ ๒๔/๒๕๔๘ ที่ ๑๐๘/๒๕๔๙ และที่ ๘๑๑/๒๕๔๙ ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย และเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากคำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓)

■ คำสั่งที่ ๒๗๕/๒๕๔๘ ฟ้องขอให้เบิกจ่ายเงินเดือนย้อนหลังจากวันที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการจนถึงวันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓)

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓/๒๕๕๐ จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการล่าช้าเกินสมควร จึงฟ้องขอให้ชดใช้ค่าเสียหายจากการจ่ายเงินเดือนล่าช้าดังกล่าว จึงเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓)

11. ความเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี

■ คำสั่งที่ ๒๔๕/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีเป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ส. และอยู่ในระหว่างร้องขอให้ศาลสั่งให้นาย ส. เป็นคนสาบสูญ เนื่องจากนาย ส. ไปได้ไปจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่โดยไม่รู้ว่ยังมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่ความตาย หากผู้ฟ้องคดีมีหลักฐานหรือพิสูจน์ได้ว่านาย ส. ถึงแก่ความตาย โดยความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากได้ละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร คำสั่งลงโทษไล่นาย ส. ออกจากราชการย่อมเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองก็จะมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด รวมทั้งเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว ตามมาตรา ๕๙ แห่ง พ.ร.บ. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๓๕๓/๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีเป็นภรรยาและบุตรของนาย จ. ซึ่งถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่นาย จ. ได้ถึงแก่ความตายระหว่างที่อยู่ในช่วงระยะเวลาที่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนและการลงโทษนาย จ. ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ และขอให้ได้รับสิทธิประโยชน์ในเงินบำนาญปกติที่ถูกชะลอการเบิกจ่าย และให้ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญตกทอดของนาย จ. จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ เนื่องจากไม่ได้รับเงินบำนาญปกติและเงินบำเหน็จตกทอดของนาย จ.

หมายเหตุ ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ไม่มียกกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลได้

■ คำสั่งที่ ๒๔๙/๒๕๔๘ มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นเพียงความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อประกอบการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครองแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่านั้น มติดังกล่าวมิได้เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีหรือมีผลเป็นการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี

ได้รับโทษทางวินัยในขณะนั้นแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง (คำสั่งที่ ๘๘๘/๒๕๕๘ ได้วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน)

■ คำสั่งที่ ๒๗๓/๒๕๕๙ การที่ อบต. นามน มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ คำสั่งดังกล่าวเป็นเพียงการเตรียมการเพื่อดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและจัดให้มีคำสั่งทางปกครองต่อไป คำสั่งดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งทางปกครอง จึงยังไม่เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๗๕๐/๒๕๕๗ ความเห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยมีหน้าที่เป็นผู้พิจารณาถ้อยคำและเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการภายในของเจ้าหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในการที่ผู้มีอำนาจใช้ประกอบการวินิจฉัยหรือออกคำสั่งต่อไป จึงไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๒๘/๒๕๕๘ รายงานและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ส่งไปยังอธิบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามมาตรา ๘๒ แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และมติของ ก.พ. ที่เสนอให้ นายกรัฐมนตรียกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มิใช่คำสั่งทางปกครอง เป็นเพียงกระบวนการพิจารณาภายในของฝ่ายปกครอง ยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ก.พ. มิได้เป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองอันมีผลเป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ก.พ. ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๗๕๐/๒๕๕๗ คำสั่งว่ากล่าวตักเตือนด้วยวาจา (จากการดำเนินการทางวินัย) มิใช่โทษทางวินัยตามที่กฎหมายกำหนด แต่เป็นมาตรการทางบริหารที่ผู้บังคับบัญชาใช้สำหรับควบคุมความประพฤติของผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งถือเป็นการดำเนินการภายในของฝ่ายปกครอง จึงมิได้มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

ข้อสังเกต กรณีที่เป็นการตักเตือนที่มีลักษณะเป็นการแนะนำของผู้บังคับบัญชาโดยมิใช่กรณีอื่นเนื่องมาจากการดำเนินทางวินัย ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๓๘๐/๒๕๕๙ กรณีที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีมติให้เลขาธิการฯ ไปตักเตือนผู้ฟ้องคดีว่าให้ดำเนินการตามขั้นตอนและแบบธรรมเนียมของราชการนั้น การตักเตือนดังกล่าวเป็นเพียงลักษณะการแนะนำของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น มิใช่เป็นการงดโทษทางวินัยโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนไว้ก่อนตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกอบกับมาตรา ๑๙ แห่ง พ.ร.บ. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงห้ามมีผลกระทบใดๆ ต่อผู้ฟ้องคดีไม่ อีกทั้ง การตัดเงินเดือนดังกล่าวมิได้ออกเป็นคำสั่งหรือมีการบันทึกการตัดเดือนไว้และมีได้มีการประกาศต่อหน้าสาธารณชน เมื่อไม่ปรากฏว่าได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือความเสียหายอื่นใดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๑๕๑/๒๕๔๕ การที่เลขาธิการ สปช. จะดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำร้องเรียนเพื่อลงโทษทางวินัยกับผู้บังคับบัญชาหรือไม่ นั้น มิได้มีผลเป็นการเยียวยาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง และการดำเนินการทางวินัยเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจดำเนินการตามที่เห็นสมควร ศาลปกครองไม่อาจก้าวล่วงไปในการดำเนินการของฝ่ายบริหารโดยมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการในเรื่องดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนขอให้ลงโทษทางวินัย จึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

■ คำสั่งที่ ๔๒๗/๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกล่าวหาข้าราชการต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้ดำเนินการตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติไม่รับเรื่องร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เนื่องจากเห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) ศาลเห็นว่าการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติไม่รับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ และการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการใดสวนข้อเท็จจริงตามเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าวหรือไม่ นั้น มิได้มีผลเป็นการเยียวยาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

12. การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

■ **การอุทธรณ์** : กรณีข้าราชการถูกลงโทษทางวินัย ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้

■ **การร้องทุกข์** : กรณีที่ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ผู้นั้นอาจร้องทุกข์ได้ตามที่กฎหมายกำหนด

■ **การอุทธรณ์กรณีอื่น** : หากเป็นการอุทธรณ์คำสั่งอื่นที่กฎหมายบริหารงานบุคคลมิได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ไว้ ผู้รับคำสั่งก็ยังคงอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๐ ประกอบกับมาตรา ๔๔ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง

■ คำสั่งที่ ๕๖๓/๒๕๔๖ คำสั่งที่ ๒๐๑/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีรับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์แล้วจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอุทธรณ์ตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะแล้ว

■ กรณีที่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยถึงแก่กรรม และทายาทของบุคคลดังกล่าวประสงค์ที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองว่าผู้ถึงแก่กรรมถูกลงโทษโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทายาทของผู้นั้นไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยก่อน

คำสั่งที่ ๓๕๓/๒๕๔๙ มาตรา ๑๒๔ และมาตรา ๑๒๖ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษมีสิทธิอุทธรณ์ได้ และในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง และตามข้อ ๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ โดยทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของ นาย จ. เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่นาย จ. ออกจากราชการ เนื่องจากทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ได้รับเงินบำนาญปกติที่ถูกชะลอการเบิกจ่ายและเงินบำเหน็จตกทอด จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว กรณีตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่จึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลได้

■ คำสั่งที่ ๕๐๐/๒๕๔๖ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.ค. ตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีเหตุจำเป็นเนื่องจากป่วยรักษาตัวจากโรคฉี่หนู และวัณโรคกระดูก ประกอบกับอยู่ในระหว่างถูกคุมขังที่เรือนจำจึงไม่สามารถยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.ค. ได้ก็ตาม ศาลปกครองก็ไม่มีอำนาจที่จะรับคดีนี้ไว้พิจารณาได้

■ คำสั่งที่ ๖๓๘/๒๕๔๖ การนำคดีมาฟ้องในระยะเวลาอุทธรณ์ แต่ยังมีได้อุทธรณ์ ถือว่ายังมีได้ปฏิบัติให้ครบขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๕๙๐/๒๕๔๖ การยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ และผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งหรือมติไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา ถือว่าผู้ฟ้องคดีมีได้ปฏิบัติตามขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๓๔๗/๒๕๔๖ การฟ้องเพิกถอนคำสั่งให้สำรองราชการ หรือคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต้องร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล

■ คำสั่งที่ ๗๒/๒๕๔๕ หากผู้ฟ้องคดีถอนคำอุทธรณ์หรือคำร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ถือว่ามีได้ปฏิบัติตามขั้นตอน

■ คำสั่งที่ ๑๐๘/๒๕๔๙ กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางปกครองพร้อมทั้งขอให้ชดเชยค่าเสียหาย อันเกิดจากคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) ก็ต้องอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามที่กฎหมายกำหนดไว้

13. ระยะเวลาการฟ้องคดี

■ คำสั่งที่ ๗๕๓/๒๕๔๙ คำสั่งที่ ๗๙๐/๒๕๔๙ หนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งภรรยาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในวันดังกล่าวแล้วตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง และมาตรา ๗๑ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ผู้ฟ้องคดีจึงรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ จึงเป็นการฟ้องคดีที่พ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙

■ คำสั่งที่ ๑๑๐/๒๕๔๕ กรณีคำวินิจฉัยอุทธรณ์มิได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องจึงขยายเป็น ๑ ปีนับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์

■ คำสั่งที่ ๘๔๑/๒๕๔๘ ตามข้อ ๑๑๓ วรรคสอง ของประกาศ กจจ. จังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๕ กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ให้วินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ หากมีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวให้ขยายระยะเวลาได้อีกไม่เกิน ๒ ครั้ง ๆ ละไม่เกิน ๓๐ วัน และให้บันทึกแสดงผลความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วย ซึ่งรวมเป็นระยะเวลาที่จะวินิจฉัยอุทธรณ์ทั้งสิ้น ๑๕๐ วัน เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลในขณะที่ยังไม่ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์และยังอยู่ในกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ ๑๕๐ วันดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติที่ยังไม่ครบขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

■ คำสั่งที่ ๒๔๘/๒๕๔๖ กรณีวันสุดท้ายของกำหนดระยะเวลาฟ้องคดีตรงกับวันหยุดราชการ ให้ถือว่าระยะเวลาสิ้นสุดในวันทำงานถัดจากวันหยุดนั้น

การที่มารดาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แทนผู้ฟ้องคดี โดยลงลายมือชื่อไว้ในใบตอบรับเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๕ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วนับแต่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในวันดังกล่าวตามมาตรา ๖๙ วรรคสองและวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๖ อันเป็นวันสุดท้ายของกำหนดระยะเวลา ๙๐ วัน ตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แต่วันดังกล่าวตรงกับวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดทำการ จึงถือว่าระยะเวลานั้นสิ้นสุดในวันจันทร์ที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นวันเริ่มทำการใหม่ต่อจากวันหยุดทำการดังกล่าวตามมาตรา ๖๔ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ และมาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๑๙๓/๘ แห่งประมวล

กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องในวันจันทร์ที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว

■ คำสั่งที่ ๑๖๔/๒๕๔๖ คำสั่งที่ ๗๕๓/๒๕๔๙ ความเจ็บป่วยที่จะอ้างเป็นเหตุจำเป็นตาม มาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ต้องเป็นความเจ็บป่วยถึงขนาดที่ไม่สามารถดำเนินการหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการฟ้องคดีแทนได้ และความเจ็บป่วยนั้นต้องมิอยู่ตลอดระยะเวลาการฟ้องคดีด้วย

ความเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเหตุจำเป็นตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ หรือไม่นั้น เห็นว่า โรงพยาบาลประสาทสงขลามีหนังสือรับรองลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้ไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ ด้วยอาการแขนและขาซีกซ้ายไม่มีแรง เดินไม่ได้ ล้มแข็ง พูดไม่ชัด มีอาการมา ๓ วัน รับไว้รักษาในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๕ อาการทุเลา แพทย์ให้ยาไปปรับปรุประทานต่อที่บ้าน หลังจากนั้น ผู้ป่วยได้ไปตรวจรักษาแบบผู้ป่วยนอก ครั้งสุดท้ายให้ญาติมารับยาแทนเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ แต่หลังจากนั้นมาก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยที่รุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมถึงขนาดไม่สามารถดำเนินการหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการฟ้องคดีแทนแต่อย่างใด กรณีจึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะอ้างเหตุจำเป็นได้

14. การวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดี

■ การนับระยะเวลาอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่งลงโทษทางวินัย หากผู้รับคำสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งในวันใด ให้นับวันถัดไปเป็นวันแรกของการนับระยะเวลา และหากวันสุดท้ายของระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันทำการถัดไปเป็นวันสุดท้ายของระยะเวลา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๘/๒๕๔๗ การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดียอมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ ได้รับทราบคำสั่ง โดยนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๕ และสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์อันเป็นวันหยุดทำการ ดังนั้น วันสุดท้ายของระยะเวลาคือวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๕ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์แล้ว การที่มีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๔/๒๕๔๘ การดำเนินการทางวินัยไม่ว่าจะเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรืออย่างไรร้ายแรงต้องมีการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม โดยมีขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญ คือ ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามมาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสองแห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ เพียงแต่วิธีการสอบสวนกรณีกล่าวหาว่า

กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้นที่กฎหมายเปิดโอกาสให้ผู้บังคับบัญชาเลือกใช้วิธีตามที่ตนเห็นสมควรได้ แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ซึ่งปรากฏว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีกรณีทะเลาะวิวาทกัน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดหรือคณะกรรมการฯ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ก็ไม่มีข้อความใดที่จะอนุมานได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าใจอยู่ในตัวถึงมูลคดีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อีกทั้ง เมื่อสืบสวนแล้วก็ไม่ปรากฏว่าได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบและเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหา สำหรับกรณีที่นำข้อความบางตอนในหนังสือร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีมาเป็นมูลกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอีกกรณีหนึ่งต่างหากนั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อจะได้นำพยานหลักฐานมานำสืบแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าว การสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสองกรณีจึงเป็นการสั่งลงโทษโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่ง ศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองคำสั่ง คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๑๘/๒๕๔๘ ได้วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๕๗/๒๕๕๐ ก่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษทางวินัย ต้องให้ผู้กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยให้ถ้อยคำในฐานะพยานบุคคลต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสมุห်บัญชีสุขาภิบาล โดยยอมรับว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คแต่ไม่ได้ขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออกตรงกันทั้งสองครั้งจริง จึงเป็นกรณีเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถอาศัยข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสมุห်บัญชีสุขาภิบาลมาประกอบการพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอีก ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตามที่เห็นสมควรตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ข้าราชการพลเรือนฯ แล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๖๗/๒๕๔๘ การที่ข้าราชการมิได้มาปฏิบัติราชการเนื่องจากมีภารกิจส่วนตัว แต่ได้ยื่นใบลาป่วยโดยมิได้ยื่นใบลากิจให้ถูกต้อง เมื่อผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตการลาป่วยดังกล่าวและถือว่าข้าราชการผู้นั้นขาดราชการ ย่อมเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๕๗/๒๕๔๙ คณะกรรมการสอบสวนโต้แย้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๒ และได้แจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียน และได้ให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว หลังจากนั้น คณะกรรมการฯ ได้ประชุมพิจารณาพยานหลักฐานทั้งหมดในทุกประเด็นข้อกล่าวหาแล้วมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงทั้งสี่กรณีตามข้อกล่าวหา จึงเห็น

ได้ว่า คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ แล้ว และผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาทั้งสี่ข้อจริง โดยข้อกล่าวหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ให้ส่งหลักฐานให้ครบถ้วน ทำให้เกิดความเสียหายต่อการจัดการศึกษา ข้อกล่าวหาที่สอง การลาของผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องตามระเบียบการลากิจ และลาป่วยตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และส่งหลักฐานไปรับรองแพทย์อันเป็นเท็จ ข้อกล่าวหาที่สาม ผู้ฟ้องคดีมาลงชื่อปฏิบัติราชการเป็นช่วงๆ เพียง ๑๔ วัน เพื่อมิให้ปรากฏว่ามีการขาดราชการเกินกว่า ๑๕ วัน และในวันที่ลงชื่อปฏิบัติงาน ผู้ฟ้องคดีมิได้อยู่ที่สถาบันเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการถือได้ว่าวันที่มาลงชื่อปฏิบัติราชการแต่ไม่อยู่ปฏิบัติราชการเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการด้วย เท่ากับว่าผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และข้อกล่าวหาที่สี่ พยานหลักฐานในการสอบสวนฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการข่มขืนและชิงทรัพย์ผู้เสียหาย อันเป็นการกระทำที่ได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๗๐/๒๕๔๙ เมื่อกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนกรณีถูกแจ้งประจำถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษทางวินัยโดยอาศัยผลการสอบสวนของเจ้าหน้าที่โดยมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ย่อมเป็นการออกคำสั่งโดยมิได้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๕๓/๒๕๔๗ การสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนมิได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” มาก่อน หรือการสั่งลงโทษโดยเปลี่ยนแปลงข้อกล่าวหาใน “พฤติการณ์และการกระทำ” ใหม่ นั้น ไม่สามารถกระทำได้ เพราะเป็นการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ไม่เคยมีการสอบสวนมาก่อน หรือเป็นการไม่ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาอันนำไปสู่การลงโทษได้เพียงพอและไม่มีโอกาสโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานของตน แล้วแต่กรณี ส่วนการสั่งลงโทษในข้อกล่าวหาที่ “พฤติการณ์และการกระทำ” นั้น มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนแล้ว แต่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษหรือผู้พิจารณาความผิดและกำหนดโทษ หรือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ เห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนแจ้ง “ฐานความผิด” ไม่ถูกต้อง ผู้มีอำนาจดังกล่าวย่อมสามารถแก้ไข “ฐานความผิด” หรือ “ปรับบทกฎหมาย” ให้ถูกต้องได้

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๕๒/๒๕๕๐ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยระบุข้อกล่าวหาแต่เพียงว่า กรณีต้องหาคดีอาญาในข้อหาร่วมกับพวกฉ้อโกงประชาชนและจัดหางานให้คนงานไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งจะเห็นว่าการแจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ได้รับระบุให้ชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งในส่วนของการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาก็ไม่มีรายละเอียดหรือมีการสรุปพยานหลักฐานที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาอันจะทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจข้อ

กล่าวหาและพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับรวบรวมมาจนทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นในการแก้ข้อกล่าวหา นอกจากนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีในอันที่จะนำสืบพยานหลักฐานของตนเพื่อแก้ข้อกล่าวหาหรือพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น จึงถือว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจสภาพแห่งข้อหาและสิทธิในการให้ถ้อยคำหรือนำสืบหลักฐานหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยมีสาระสำคัญครบถ้วนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวประกอบกับข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ซึ่งเป็นขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในการสอบสวนทางวินัย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนมิได้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวให้ถูกต้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ก็มีหน้าที่จะต้องสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการในเรื่องนี้ให้ถูกต้องโดยเร็วตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๖ ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน แต่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อการดำเนินการสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๖/๒๕๔๙ การที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘)ฯ แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์ที่จะใช้สิทธิเพื่อแก้ข้อกล่าวหาตามกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน (ข้อ ๑๕ วรรคหก ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกัน) ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไปจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙/๒๕๔๙ การดำเนินการทางวินัยตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีข้าราชการครู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ถูกดำเนินการทางวินัย ซึ่ง ผอ.สพจ. เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแต่สมควรลงโทษซึ่งเป็นระดับโทษที่เกินอำนาจของตนเอง จึงรายงานให้เลขาธิการ สปช. เป็นผู้พิจารณาลงโทษตามมาตรา ๑๐๓ วรรคหนึ่ง แต่เลขาธิการฯ เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๒) โดยส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. สำนักงาน สปช. พิจารณา กรณีจึงมิใช่เรื่องที่จะต้องส่งให้ อ.ก.ค. จังหวัด พิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๓) ซึ่งเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือ ผอ.สพจ. เห็นว่าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และในการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ค. ย่อมมีอำนาจที่จะแก้ไขการปรับฐานความผิดให้ถูกต้องได้ตามข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง (๖) ของกฎ ก.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบกับโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามมาตรฐานโทษที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งกรณีแล้ว ศาลย่อมไม่อาจก้าวล่วงไปวินิจฉัยทบทวนดุลพินิจ

ในการกำหนดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีในเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการใช้ดุลพินิจที่ไม่สุจริตหรือไม่ถูกต้องตามกฎหมายได้ อีกทั้งการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีมิได้มีผู้ใดร่วมกระทำผิดด้วย มิใช่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓๒/๒๕๔๙ เมื่อผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง เห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของข้าราชการผู้ใดเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.ท. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว ย่อมมีคำสั่งให้เพิ่มโทษได้

ผู้บังคับบัญชาที่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกรณีต้องหาคดีอาญาดังกล่าว และคณะกรรมการสอบสวนฯ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ อ.ก.ท. เห็นว่าเป็นความผิดวินัยไม่ถึงขั้นร้ายแรง จึงมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น นายกเทศมนตรีมีคำสั่งลงโทษตามมติดังกล่าว ก.ท.จ. เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นปลดออกจากราชการตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การให้องค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายหลังจากที่ได้มีคำสั่งลดขั้นเงินเดือนแล้ววินิจฉัยอุทธรณ์เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งเพิ่มโทษอ้างกฎหมายไม่ถูกต้อง และไม่ได้รับเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ไว้ด้วย จึงฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการข้างต้น ศาลวินิจฉัยว่า เมื่อ ก.ท.จ. เห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ และกฎ ก.ท. ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐) ออกตามความในพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นสมควรเพิ่มโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อ ๑๓ (๗) มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นปลดออกจากราชการ และนายกเทศมนตรีมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมติดังกล่าว การสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๕๐/๒๕๕๐ การที่ข้าราชการจะไปปฏิบัติงานช่วยราชการนอกสังกัดได้นั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ก่อน หากข้าราชการผู้ใดไปปฏิบัติงานช่วยราชการในหน่วยงานอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ย่อมถือว่าเป็นการขาดราชการที่หน่วยงานเดิม

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๒/๒๕๕๐ การไม่ลงชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการทุกวันที่มาปฏิบัติราชการตามระเบียบที่ทางราชการกำหนด ถือเป็นพยานหลักฐานรับฟังประกอบการพิจารณาการขาดราชการได้

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๔๐/๒๕๔๙ การกระทำอื่นใดที่ได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จะต้องพิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการผู้นั้นและความรู้สึกของสังคม ที่มีต่อการกระทำของผู้นั้น ประกอบกับเจตนาในการกระทำโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของผู้นั้นว่าได้ กระทำการอันทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียงหรือไม่ การที่ข้าราชการมี พฤติการณ์และการกระทำอันเชื่อได้ว่าเป็นชู้กับภรรยาของผู้อื่น ถือว่ากระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การส่งลงโทษไล่ข้าราชการดังกล่าวออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓๒/๒๕๔๙ การกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วไม่ว่าจะเป็นการกระทำในฐานะส่วนตัวหรือในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ย่อมนำมาซึ่งความ เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการทั้งสิ้น

ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาและคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลยุติธรรม เป็นกรณีที่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้วตามมาตรา ๙๙ วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้บังคับบัญชาจึงดำเนินการตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน โดยออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีโดยไม่ จำต้องสืบสวนข้อเท็จจริงอีก และการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นกระบวนการสอบสวนโดย ถูกต้องและครบถ้วนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ท. ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐) ออก ตามความในพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วไม่ว่าจะเป็นการ กระทำในฐานะส่วนตัวหรือในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ย่อมจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติ ศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนทั้งสิ้น พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีแม้จะมีมูลกรณี มาจากเรื่องส่วนตัว แต่ก็มีลักษณะเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นกรณีที่มีพยานหลักฐาน เพียงพอที่จะดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องรอผลการดำเนินคดีอาญา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๖/๒๕๕๐ การที่ข้าราชการตำรวจนำอาวุธปืนพร้อม อุปกรณ์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการไปจำหน่าย เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๘/๒๕๕๐ ข้าราชการใช้อำนาจแฝงจากการเป็น ข้าราชการที่ใกล้ชิดกับผู้บริหารระดับสูงของกระทรวง ร้องขอหรือสั่งการให้ข้าราชการในสังกัดปฏิบัติ หน้าที่อันจะนำไปสู่การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ โดยไม่นำพาถึงความเสียหายที่ทางราชการจะ ได้รับ พฤติกรรมดังกล่าวย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๙๗/๒๕๔๙ ในกรณีที่พยานหลักฐานยังไม่ชัดเจนแจ้งว่า การกระทำผิดวินัยของผู้ถูกสอบสวนเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่ง

ความสงสัยนั้นให้ผู้ถูกสอบสวน แต่อาจฟังได้ว่าผู้ถูกสอบสวนเป็นผู้ไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ และกระทำการอันหมิ่นเหม่ต่อการถูกมองว่ากระทำการไม่ค้อยสุจริตอันเป็นมลทินมัวหมอง

การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงยังไม่ถึงขนาดเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ คงฟังได้ว่าไม่รักษาประโยชน์ของราชการและกระทำการอันเป็นการหมิ่นเหม่ต่อการถูกมองว่ากระทำการไม่ค้อยสุจริต อันเป็นมลทินมัวหมองหากให้รับราชการต่อไปอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการได้ ควรให้ออกจากราชการเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องต่อไป

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๙๓/๒๕๕๐ การเบิกจ่ายเงินของทางราชการโดยไม่มีหลักฐานการก่อหนี้ผูกพัน ไม่ขออนุมัติเบิกจ่ายเงิน ปลอมลายมือชื่อกรรมการรักษาเงิน และไม่ปรากฏหลักฐานว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๒/๒๕๔๙ ในกรณีที่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดว่าผู้ถูกสอบสวนกระทำความผิดตามที่ถูกร้องเรียนว่าเรียกและรับเงินจากผู้ประกอบการร้านค้า แต่มีพยานให้ถ้อยคำยืนยันว่าภาพถ่ายของผู้ถูกสอบสวนเป็นบุคคลเดียวกับผู้ที่มาสำรวจและเรียกร้องเงินไปประกอบกับผู้ถูกสอบสวนยอมรับว่าเป็นผู้สำรวจผู้ประกอบการร้านค้าดังกล่าวจริง กรณีถือได้ว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกสอบสวนเป็นผู้เรียกร้องเงินจากผู้ประกอบการร้านค้า การมีคำสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกระบุชื่อ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐๖/๒๕๔๙ การที่เจ้าหน้าที่ในคณะบุคคลซึ่งมีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีลักษณะต้องห้ามเรื่องคุณสมบัติอันจะทำให้การกระทำของคณะบุคคลนั้นเสียไปทั้งหมด ต้องเป็นกรณีที่มีจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้มีข้อบกพร่องเรื่องคุณสมบัติถึงขนาดที่จะทำให้มีผลกระทบต่อการพิจารณาที่มีมติของคณะบุคคลนั้น หรือความเห็นของเจ้าพนักงานผู้มีข้อบกพร่องเรื่องคุณสมบัติ นั้นมีส่วนสำคัญในการชี้นำมติของคณะบุคคล

การพิจารณาโทษทางวินัยตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาโทษฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการยื่นอุทธรณ์ของผู้ที่ถูกสั่งลงโทษตามมาตรา ๙๓ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว จะต้องเป็นการอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙๖ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๗/๒๕๔๗ การดำเนินการทางวินัยให้เป็นที่ยุติไม่จำเป็นต้องรอผลการดำเนินคดีอาญา การที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจมิได้พิจารณาสั่งการตามรายงานผลการสอบสวนทางวินัยเป็นเวลา ๓ ปีเศษนับแต่คณะกรรมการสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนโดยอ้างเหตุผลว่าต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อน จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๒ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ผลการลงโทษทางวินัยและผลการลงโทษทางอาญาหาจำต้องมีผลไปทางเดียวกันไม่ เพราะกระบวนการพิจารณาและการรับฟังพยานหลักฐานมีความแตกต่างกัน ทั้งการมีอยู่ของพยานหลักฐานและการให้ถ้อยคำหรือการเบิกความของพยานอาจจะมีความแตกต่างกันได้ การดำเนินการทางวินัยให้เป็นที่ยุติจึงไม่จำเป็นต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๓๓/๒๕๔๘ เมื่อคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการของอธิบดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะต้องมีการดำเนินการทางวินัยใหม่ให้ถูกต้องต่อไป และคำสั่งลงโทษดังกล่าวยังมิได้ถูกเพิกถอน อธิบดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งมีหน้าที่เพิกถอนคำสั่งลงโทษ และสั่งให้ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการก่อน จึงจะมีผลให้ข้าราชการที่ถูกกล่าวหานั้นมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่อาจถูกดำเนินการทางวินัยได้ การที่อธิบดีดำเนินการทางวินัยใหม่โดยมิได้เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิมและสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการก่อน เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๕/๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิรับเงินเดือนในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ต่อเมื่อการดำเนินการทางวินัยถึงที่สุดแล้ว จึงจะเบิกจ่ายได้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามข้อ ๔ (๑) หรือ (๒) ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งถูกให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. ๒๕๓๘ หากภายหลังจากมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการแล้ว ยังได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในข้อหาเดิมไม่ว่าจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่ากระบวนการดำเนินการทางวินัยยังไม่ถึงที่สุด แต่ถ้าไม่มีการดำเนินการทางวินัยต่อไปจึงจะถือว่ากรณีถึงที่สุดแล้ว เพราะการจ่ายเงินเดือนดังกล่าวขึ้นอยู่กับผลการดำเนินการทางวินัย ดังนั้น การที่มีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในข้อหาเดิมอีก ย่อมถือว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดียังไม่ถึงที่สุด หน่วยงานจึงไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลพิพากษายกฟ้อง

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๓/๒๕๕๐ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แล้วต่อมามีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาสั่งจ่ายเงินเดือนในระหว่างมิได้มาปฏิบัติราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้น ภายใน ๑ ปี นับจากวันที่ผู้มีอำนาจพิจารณาตามกฎหมายวินิจฉัยว่าคำสั่งให้ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในที่นี้คือวันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตามข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้วต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. ๒๕๓๘ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าว (โอนเงินเดือนเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดีในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล) จึงถือว่า

ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรและเป็นการผิดนัดชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อันเป็นวันครบกำหนด ๑ ปีนับจากวันกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงยังคงต้องชดเชยดอกเบี้ยของเงินเดือนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามมาตรา ๒๒๔ แห่ง ปพพ. นับแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันผิดนัดจนถึงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีโอนเงินเดือนเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดี

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.235/2551 การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเกินสิบห้าวันติดต่อกันในคราวเดียว โดยมีเหตุมาจากการที่ผู้บังคับบัญชาใช้โอกาสในการทำงานล่วงละเมิดทางเพศผู้ใต้บังคับบัญชาและมีผู้ล่วงรู้จนเกิดการชุกชุมขึ้นทันทัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีอับอายและเกิดความเครียดอย่างรุนแรงจนสะสมเรื้อรัง ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีการป่วยทางกาย โดยแสดงอาการผื่นแพ้ผิวหนัง ปวดศีรษะไมเกรน ท้อแท้ และไม่ยอมมาปฏิบัติงานประจำเนื่องจากเกรงว่าจะถูกล่วงละเมิดทางเพศอีกและถูกครหาในทาง ถือเป็นการขาดราชการโดยมีเหตุอันสมควร ไม่เข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการโดยขาดราชการเกินสิบห้าวันติดต่อกันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 78/2550 เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ก.พ.) พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดยคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีมติให้ส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (อัยการสูงสุด) ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ข้อ 14 และข้อ 15 แล้วส่งข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสำนวนการสอบสวนเดิมเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แล้ว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพยานหลักฐานพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นไปโดยถูกต้องตามข้อ 13 วรรคหนึ่ง (1) ประกอบข้อ 17 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540)ฯ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการสมควรแก่กรณี ในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม จึงเป็นอำนาจดุลพินิจของ ศาลปกครองที่จะไต่สวนบุคคลใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 63/2549 ข้อ 5 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 กำหนดให้พิจารณาคดีปกครองใช้ระบบไต่สวน ศาลจึงมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในส่วนของคู่กรณีหากต้องการนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบคำแถลงในวันหนึ่งพิจารณาคดีสามารถกระทำได้อีกเมื่อศาลสั่งอนุญาตเท่าที่เกี่ยวกับคำแถลงและจำเป็นแก่คดีเท่านั้น และคำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุดตามข้อ 84 วรรคสาม แห่งระเบียบดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีขอนำพยานบุคคลและพยานเอกสารเข้าสืบ แต่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาต คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นที่สุดตามข้อ 84 ข้างต้น แต่คำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุดในระหว่างการ

พิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นเท่านั้น ต่อมาเมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาและผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ ในประเด็นนี้พร้อมประเด็นอื่น ๆ ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจพิจารณาในประเด็นนี้ได้ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลปกครองชั้นต้นและข้อเท็จจริงที่ได้จากคำอุทธรณ์และคำแก้อุทธรณ์เพียงพอที่ศาลจะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องทำการแสวงหาของข้อเท็จจริงเพิ่มเติมโดยได้สวนพยานแต่บุคคลตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ตามข้อ 60 ประกอบกับข้อ 116 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

วินัย การรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจนั้น ในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช 2477 มาตรา 61 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 บัญญัติให้นำบทบัญญัติในหมวด 4 วินัยและการรักษาวินัย หมวด 5 การดำเนินการทางวินัย และหมวด 7 การอุทธรณ์ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ข้อพิพาทในคดีนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช 2477 และ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ถูกยกเลิกแล้วโดย พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น จึงต้องนำบทบัญญัติในหมวด 4 หมวด 5 และหมวด 7 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับแก่กรณีนี้โดยอนุโลม ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานป้องกันและปราบปรามสถานีตำรวจภูธรอำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายและนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การในชั้นสอบสวนคดีอาญาต่อพนักงานสอบสวนในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ต้องหาว่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาโดยให้การเป็นพยานยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์ขณะที่สืบตำรวจตรี ช. ใช้อาวุธปืนยิงสืบตำรวจตรี ส. และนาย ช. จนถึงแก่ความตาย แต่ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้เข้าเบิกความต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ตกเป็นจำเลย และได้ให้การเป็นพยานต่อพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชในคดีที่จำสืบตำรวจ ส. ตกเป็นผู้ต้องหา โดยกลับคำให้การว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปในที่ที่เกิดเหตุและไม่ได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว คำให้การของผู้ฟ้องคดีอันใดอันหนึ่งจึงย่อมเป็นคำให้การเท็จ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำให้การต่อพนักงานสอบสวนที่ยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์โดยตลอดนั้นเป็นเท็จ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกขู่เชิญบังคับให้ให้การดังกล่าว มิเช่นนั้น จะถูกดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัย กรณีหากฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การที่ผู้ฟ้องคดียอมให้การเป็นเท็จในชั้นสอบสวน ผู้ฟ้องคดีย่อมเล็งเห็นผลของ การกระทำได้ว่าอาจทำให้สืบตำรวจ ช. ต้องรับโทษทางอาญาอันเป็นคดีอุกฉกรรจ์โดยไม่มีควมผิด และโดยประสงค์ต่อผลเพื่อปกป้องตนเองให้ไม่ต้องรับโทษภัยต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายและความเดือดร้อนเสียหายของบุคคลอื่น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งความรู้สึกของวิญญูชนโดยทั่วไปย่อมรู้สึกรังเกียจต่อการ

กระทำนั้นเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือหากจะฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างว่า คำให้การของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวนเป็นจริง โดยคำให้การของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชและพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเท็จ การกระทำของผู้ฟ้องคดีซึ่งกลับคำให้การดังกล่าวยอมเป็นการช่วยเหลือผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้ต้องรับโทษ ตามกฎหมาย จึงยอมเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเช่นกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะฟังข้อเท็จจริงเช่นใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ยอมเป็นการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรา 104 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่ง ปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี โดยถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 204/2550 เมื่ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ได้ยกข้ออ้างเกี่ยวกับเรื่องการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเพียงว่าต้องหาคดีอาญาฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือชุมชน เท่านั้น แต่ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเมาสุรายิงปืนด้วยความคึกคะนอง หรือยิงปืนด้วยความคึกคะนอง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาและไม่มีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน มิใช่ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้งกรณีนี้มีใช้ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ คำอุทธรณ์จึงต้องห้ามตามข้อ 101 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จึงยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 354/2551 มาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นบทบัญญัติมุ่งควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในแนวทางที่ดี ซึ่งเรื่องการประพฤดิชั่วเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาถึงความประพฤติและความรู้สึกของข้าราชการ ซึ่งต้องพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริง และพฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป โดยพิจารณาว่ามีผลกระทบต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการ ความรู้สึกของสังคมหรือไม่ และหากกระทบมาก ก็เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นาย ศ. มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนาง ช. ภรรยาของผู้ร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู ซึ่งเป็นปู้ชนียบุคคลเป็นพ่อพิมพ์ของชาติมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และอบรมลูกศิษย์ให้เป็นคนดี พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวข้างต้นในการมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภรรยาของบุคคลอื่น ย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและความรู้สึกของสังคม อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงแล้ว ด้วยเหตุนี้ กรณีจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงใช้ดุลพินิจชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว สำหรับคำสั่งของ สพฐ. ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการนั้น เห็นว่า นางสาว ภ. ได้มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีใช้กลอุบายหลอกลวงกู้ยืมเงินแล้ว ไม่ใช่คั้น และผู้ฟ้องคดีได้ปลอมแปลงลายมือชื่อของนางสาว ภ. ในสัญญาค้ำประกัน การกู้ยืมยื่นขอกู้สหกรณ์ออมทรัพย์ฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมทำให้นางสาว ภ. และสหกรณ์ออมทรัพย์ได้รับความเสียหายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 264/2550 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับ 3 ราชการมานาน 9 ปี ย่อมต้องทราบกฎ ระเบียบและวินัยของข้าราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเป็นเวลา เกินกว่า 15 วันติดต่อกัน โดยอ้างว่ามีปัญหาเกี่ยวกับสามี นั้น ไม่อาจรับฟังได้ และการที่ ผู้ฟ้องคดีนำเงินที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้นำไปชำระค่าโทรศัพท์ไปใช้ส่วนตัว เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ แม้การชำระค่าโทรศัพท์จะไม่ใช่งานที่ราชการตามกฎหมาย หรือระเบียบที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติเพราะเป็นการสั่งการในเรื่องของทางราชการที่ชอบด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองและผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดแนวทางการลงโทษให้ไล่ออกจากราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 270/2549 ก่อนถูกไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำของกระทรวงกลาโหม มีใช้ข้าราชการทหาร การดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ จึงมิใช่เรื่องการดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหารตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง (1) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการโดยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไปคือ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด และผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้สั่งการให้สำนักงานจเรทหารตรวจสอบข้อเท็จจริงและขอให้ผู้ฟ้องคดีติดต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าความเดือดร้อนของตนยังไม่ได้ปลดเปลื้องไปจึงมีหนังสือลงวันที่ 30 กันยายน 2544 ร้องทุกข์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูงถัดขึ้นไป แต่ได้รับคำชี้แจงตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2544 ว่า กรมจเรทหารอากาศได้ดำเนินการสอบสวนแล้ว มีข้อเสนอแนะให้หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีดำเนินการลงโทษตามความผิด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนยังไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 จึงเป็นการยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ตามมาตรา 42 วรรคสอง และมาตรา 49 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ จึงเป็นคดีที่ศาลปกครองรับไว้พิจารณาพิพากษาได้

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยอมรับในข้อเท็จจริงว่ามีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๒๖ วรรคสอง ของข้อบังคับดังกล่าว แต่ได้มีการสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ของกรมจเรทหารฯ จึงฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ วรรคสองของข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยลูกจ้างประจำ พ.ศ. ๒๕๒๘ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ว่า เจ้าหน้าที่กรมจเรทหารฯ มีอำนาจสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้ และการสอบสวนดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายนั้น จึงฟังไม่ขึ้น และโดยที่ข้อ ๒๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการลงโทษโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ ในกรณีที่ลูกจ้างประจำกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (กระทำความผิดอาญา ฯลฯ) หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษตามข้อบังคับฯ หรือต่อคณะกรรมการสอบสวน กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ ในประเด็นนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ว่า เอกสารคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ได้นำไปยื่นไว้ต่อ นท. น. นั้น ถือได้ว่าเป็นการรับสารภาพเป็นลายลักษณ์อักษรตามข้อ ๒๘ วรรคหนึ่ง แล้ว ซึ่งนอกจากผู้ฟ้องคดีจะได้ทำคำแก้อุทธรณ์ปฏิเสธคำกล่าวอ้างดังกล่าวแล้ว ยังเป็นการยกข้อเท็จจริงที่มีได้วกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์อีกด้วย ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่อาจกระทำได้ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อเท็จจริงที่กล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ คำสั่งที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรีบดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ 15 สิงหาคม 2543 ภายในกำหนด 90 วัน นับแต่วันมีคำพิพากษา

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 23/2553 ระเบียบสถาบันพระปกเกล้า ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนวินัย พ.ศ. 2545 ข้อ 6 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยพิจารณาและวางแนวทางในการสอบสวน ตลอดจนกำหนดประเด็นข้อกล่าวหาและขอบเขตในการสอบสวน ก่อนที่จะเรียก ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบเรื่องที่ถูกกล่าวหาและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยมีได้กำหนดถึงการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหา ทราบไว้ด้วย ระเบียบดังกล่าวจึงมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดใน พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนั้น ในการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนวินัยจึงต้องปฏิบัติตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง และมาตรา 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า) ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยรายงานผลการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการประมาทเลินเล่อในการทำงานเป็นเหตุให้การงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (สถาบันพระปกเกล้า) เสียหายอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากความเป็นพนักงานของ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการกลั่นกรองการบริหารงานบุคคล โดยโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยมิได้แจ้งหรือ มอบบันทึกสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในการสอบสวนวินัยให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ไม่สามารถโต้แย้งคัดค้านหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าวได้ ซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองการบริหารงานบุคคลมีมติให้ส่งเรื่องคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไปดำเนินการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีหนังสือนำเสนอบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ 4 และลงวันที่ 7 สิงหาคม 2546 ที่กล่าวถึงในส่วนที่เป็นการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แต่มิได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. 3 อันเป็นมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีสามารถเข้าใจข้อกล่าวหาอย่างชัดเจนและสามารถชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงพยานหลักฐานเพื่อต่อสู้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ทั้งสองฉบับดังกล่าว จึงไม่เข้าลักษณะของการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การรับฟังคู่กรณี ที่จำเป็นต้องกระทำให้สมบูรณ์ในภายหลัง ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ ตามความในมาตรา 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 คำสั่งลงโทษปลดออกจากพนักงานจึงไม่เป็นการดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ ตามมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 88/2553 ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ครึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทุจริตการประกวดราคาเช่าเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบ ปลอมและใช้เอกสารปลอม โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ปปช.) มีมติว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี) จึงมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อ ก.พ. ซึ่งวินิจฉัยว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และรายงานมติดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัฐมนตรี) ซึ่งต่อมาได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการตามมติ ก.พ. ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องศาลปกครองขอให้คำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ต่อมาได้พิจารณาคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ. ข้างต้นโดย ศาลรัฐธรรมนูญ มีคำวินิจฉัยที่ 2/2546 วินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก การที่ ก.พ. ใช้อำนาจหน้าที่ลวงล้ำ

หรือกระทบทกระเทือนอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญรับรองว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไว้เป็นการเฉพาะ โดยวินิจฉัยข้อเท็จจริงใหม่แล้วเปลี่ยนฐานความผิดเพื่อกำหนดโทษใหม่ จึงไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวย่อมผูกพัน ก.พ. แต่ไม่ผูกพันการพิจารณาพิพากษาคดีของตุลาการศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจาก สำนวนคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 หรือพยานหลักฐานจาก สำนวนคดีของ ก.พ. ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในการพิจารณาผลการประกวดราคาประมูลเช่าเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ส่วนควบปีงบประมาณ 2542 คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้มีมติให้ยกเลิกการประกวดราคาครั้งนี้ และผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ได้ลงนามเห็นชอบ แต่ก่อนที่จะเสนอเรื่องต่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อขอให้ทบทวนข้อเสนอมติให้ยกเลิกการประกวดราคา กรรมการส่วนใหญ่ไม่กล้าคัดค้าน แต่โดยที่ปรากฏชัดแจ้งว่านางสาว ก. ได้แสดงความไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขข้อความในบันทึกใหม่ ผู้ฟ้องคดีกลับคืนบันทึกดังกล่าวให้นาย ช. เพื่อให้แก้ไขข้อความในหน้าที่ 2 และหน้าที่ 3 จากข้อความเดิมที่เสนอให้ยกเลิกการประกวดราคา เป็นขออนุมัติให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบจากบริษัท ก. แล้วนำเอกสารหน้าที่ 4 ที่มีลายมือชื่อของกรรมการทั้ง 5 คนมาประกอบบันทึกที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อความใหม่โดยไม่ได้ให้กรรมการอื่นตรวจสอบและรับรอง หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีจึงได้แก้ความเห็นที่เคยเห็นชอบให้ยกเลิกการประกวดราคาเป็นให้อนุมัติตามเดิม เป็นเหตุให้อธิบดีหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงและได้อนุมัติตามข้อเสนอ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนั้นเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะไม่โปร่งใส ส่อไปในทางทุจริต แสดงให้เห็นว่าจงใจหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการและ น่าเชื่อว่ามีส่วนร่วมในการแก้ไขบันทึกสรุปผลการประกวดราคาเพื่อช่วยเหลือบริษัท ก. การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกได้ เมื่อผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัฐมนตรี) ได้วินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว มีความเห็นให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 63/2553 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 4) มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องศาลปกครองให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา 102 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. 2535 ประกอบกับข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ประกอบกับมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กำหนดให้ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะต้องแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยระบุ วัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ข้าราชการ ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงทราบ โดยการแจ้งดังกล่าวคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยจะระบุชื่อของพยานบุคคลที่ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ก็ได้ แต่จากข้อเท็จจริงที่ ปรากฏ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแจ้งแต่เพียงรายชื่อพยานบุคคลที่ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหา โดยมีได้มีการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ทั้งที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมี หน้าที่จะต้องแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบสรุปพยานหลักฐานดังกล่าว ทำให้ กระบวนการสอบสวนทางวินัยไม่ ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนด ไว้ตามบทบัญญัติดังกล่าว และมีผลทำให้คำสั่งลงโทษทางวินัยที่อาศัยข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทาง วินัยดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย แต่ก็ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการสอบสวนทาง วินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าการสอบปากคำหรือให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อ กล่าวหา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุดีแล้วนั้น ไม่เป็นเหตุให้คณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยไม่ต้องแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ถูกฟ้องคดีออกจาก ราชการโดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่ง แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการสอบสวน ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่นั้น ชอบแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 47/2553 ก่อนออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อโต้แย้ง ข้อกล่าวหา และดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองฝ่ายแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่นำสืบแก้ข้อกล่าวหาและ หลบหนีระหว่างการประกันตัวในคดีอาญา จากนั้นมีการรายงานผลการสอบสวนต่อผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้นจนถึงคณะกรรมการข้าราชการตำรวจซึ่งได้พิจารณารายงานแล้วมีมติให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออก จากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ) จึงมีคำสั่งที่พิพาทสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการอันเป็นการดำเนินการตามกระบวนการขั้นตอนหรือวิธีการที่จำเป็นตามที่ได้มีการกำหนดไว้แล้ว ส่วนดุลพินิจในการออกคำสั่งที่พิพาทนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดียอมรับว่าเป็นผู้ดำเนินการ พิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือผู้ต้องหาและเป็นผู้นำส่งข้อมูลที่จัดทำส่งให้ กองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งจาก การตรวจสอบบันทึกรายงานการตรวจสอบประวัติ การต้องโทษผู้ต้องหาในวันที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ รับผิดชอบแล้วพบว่า เป็นเอกสารปลอม ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะทำการปลอมเองหรือประมาทเลินเล่อปล่อยให้ บุคคลอื่นทำการปลอมก็ตาม ก็ถือว่ามี การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นแล้ว ประกอบกับ

ผู้ต้องหาในคดีดังกล่าวยืนยันว่าได้จ่ายเงินให้ ผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีช่วยเหลือในเรื่องการปลอมลายพิมพ์นิ้วมือ อันเป็นการให้ถ้อยคำ เป็นผลร้ายต่อผู้ต้องหาเองเช่นนี้จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่ได้ให้ถ้อยคำเพื่อกลับแกว่งผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มีควรได้ ซึ่งเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริงตามที่ถูกกล่าวหา ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจหน้าที่โดยชอบในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่จำเป็นต้องรอผลทางคดีอาญา เพราะไม่มีกฎหมายกำหนดห้ามไว้ อีกทั้งไม่ถูกผูกพันตามผลในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา เพราะการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยแตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษในคดีอาญา ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (นายกรัชมุนตรี) ที่สั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 426/2552 เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นนายช่างโครงการโครงการจ้างเหมาก่อสร้างสะพาน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (กรมทางหลวง) ได้ทำสัญญาจ้างบริษัท ส. ให้ทำการก่อสร้างสะพานข้ามทางรถไฟดังกล่าว ต่อมาผู้ฟ้องคดีถูกร้องทุกข์ว่า ใช้อำนาจข่มขู่ กลับแกว่งรีดไถเงินจากบริษัท ส. เป็นค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการตรวจสอบการทำงานของผู้รับจ้างเป็นเงิน เดือนละ 82,000 บาท และได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำการสอบสวนหาข้อเท็จจริง ซึ่งต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และเป็นความผิดอาญาตามมาตรา 148 และ มาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตาม มติ อ.ก.พ. กระทรวงฯ เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)) มีความเห็นว่าการลงโทษไล่ออกจากราชการสมควรแก่กรณีความผิดแล้วมีมติยกอุทธรณ์ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามรายงานการไต่สวนของคณะอนุกรรมการ ไต่สวน สำนักงาน ป.ป.ช. ประกอบกับคำให้การพยานบุคคลแล้ว พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่เรียกรับเงินจากนาย ท. กรรมการผู้จัดการบริษัท ส. ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งกรมทางหลวง ที่ จ.3.2/3/2546 ลงวันที่ 26 กันยายน 2546 และตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงคมนาคม จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 5 (นายกรัชมุนตรี) มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการออกคำสั่งชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 295/2552 ผู้ถูกฟ้องคดี มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการตรวจรับงานจ้างก่อสร้างในความผิดเดียวกันกับนาง ด. ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือคัดค้านนาย ส. ซึ่งเป็นกรรมการสอบสวนนาง ด. มาก่อนยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้สั่งการภายในสิบห้าวันนับแต่ได้รับเรื่องคัดค้าน ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราชขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้าน ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเพิ่มเติมโดยเห็นว่าหนังสือคัดค้านของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ จึงแต่งตั้งกรรมการผู้ถูกคัดค้านดังกล่าวเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเช่นเดิม ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่าการปฏิบัติหน้าที่กรรมการตรวจรับงานจ้างของผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลโคกกลอยเป็นการละเว้นไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 65 ซึ่งนอกจากจะเข้าข่ายความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว อาจจะเข้าข่ายความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย จึงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี เห็นได้ว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชาทั้งกรณีที่เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจเลือกดำเนินการทางวินัยทั้งกรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในความผิดกรณีเดียวกันได้ตามอำเภอใจ เนื่องจากหลักเกณฑ์การสอบสวนการลงโทษทางวินัยกำหนดว่า การตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต้องเป็นกรณีที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาว่าการตรวจรับงานจ้างที่ผู้รับจ้างไม่ทำตามแบบของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่ต่อมากลับพิจารณาว่ากรณีของผู้ฟ้องคดีอาจเป็นความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยที่ไม่มีข้อเท็จจริงใดๆ เพิ่มเติมแตกต่างจากการแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงในครั้งแรก การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ในมูลกรณีที่กล่าวหาว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจึงเป็นการใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงสิ้นผลลง ศาลไม่จำเป็นต้องมีคำบังคับโดยให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวสำหรับคำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนั้น โดยที่ผู้ฟ้องคดีมิได้แสดงข้อเท็จจริงและ

เหตุผลในการคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่ชอบตามข้อ 101 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 332/2549 ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการที่เทศบาลตำบลแก่งกะเจดจังหวัดระยอง ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น ทำให้เสียชีวิต พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2541 คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล พฤติการณ์ดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ปรากฏมูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว เมื่อนายกเทศมนตรีตำบลมะขาม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาในขณะนั้นได้ทราบเรื่อง จึงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีโดยทันที และเป็นกรณีที่ไม่ว่าจำเป็นต้องสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ และเมื่อปรากฏว่ากระบวนการสอบสวนวินัยดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือแจ้งกำหนดนัดเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรับทราบนับตั้งแต่นั้นไปมอบให้ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ยอมรับ คณะกรรมการสอบสวนจึงได้ปิดไว้ ณ ที่ทำการของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการแต่อย่างใด คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ จึงเป็นกระบวนการสอบสวนโดยถูกต้องและครบถ้วนตามกฎหมาย ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้เสนออุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณา และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วคราวอย่างร้ายแรงมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นให้ปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นปลดออกจากราชการซึ่งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าวเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายพิพากษายืน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.63/2549 ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ จึงเป็นผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายและนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การในชั้นสอบสวนคดีอาญาต่อพนักงานสอบสวนในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ต้องหาว่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาโดยให้การเป็นพยานยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์ขณะที่สืบตำรวจตรี ช. ใช้อาวุธปืนยิงสืบตำรวจตรี ส. และนาย ช. จนถึงแก่ความตาย แต่ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้เข้าเบิกความต่อศาลในคดีที่สืบตำรวจตรี ช. ตกเป็นจำเลย และได้ให้การเป็นพยานต่อพนักงานอัยการในคดีที่สืบตำรวจ ส. ตกเป็นผู้ต้องหา โดยกลับคำให้การว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปที่เกิดเหตุและไม่ได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว คำให้การของผู้ฟ้องคดีอันใดอันหนึ่งจึงย่อมเป็นคำให้การเท็จ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำให้การต่อพนักงานสอบสวนที่ยืนยันว่าได้เห็นเหตุการณ์

โดยตลอดนั้นเป็นเท็จ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกขู่เข็ญบังคับให้ให้การดังกล่าว มิเช่นนั้น จะถูกดำเนินคดีอาญา และดำเนินการทางวินัย

กรณีหากฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การที่ผู้ฟ้องคดียอมให้การเป็นเท็จในชั้นสอบสวน ผู้ฟ้องคดีย่อมเห็นผลของ การกระทำได้ว่าอาจทำให้สืบตำรวจ ช. ต้องรับโทษทางอาญาอันเป็นคดี อุกฉกรรจ์โดยไม่มีความผิด และโดยประสงค์ต่อผลเพื่อปกป้องตนเองให้ไม่ต้องรับโทษภัยต่างๆ ตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยไม่คำนึงถึง ความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายและความเดือดร้อนเสียหายของบุคคลอื่น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้ที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งความรู้สึก ของวิญญูชนโดยทั่วไปย่อมรู้สึกรังเกียจต่อการกระทำนี้ว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงจึงเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือหากจะฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างว่า คำให้การ ของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวนเป็นจริง โดยคำให้การของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชและ พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเท็จ การกระทำของผู้ฟ้องคดีซึ่งกลับคำให้การดังกล่าวยอม เป็นการช่วยเหลือผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้ต้องรับโทษ ตามกฎหมาย จึงยอมเป็นการประพฤติชั่วอย่าง ร้ายแรงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเช่นกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะฟังข้อเท็จจริงเช่นใด การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ย่อมเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรา 104 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่ง ปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี โดยถ้ามี เหตุอันควรลดหย่อน ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.354/2551** (นาย ว. กับ เลขานุการคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ 1 คณะกรรมการการสอบสวนทางวินัย ที่ 2 คณะกรรมการข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา ที่ 3 นายกรัฐมนตรี ที่ 4)

ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยรวม 2 ข้อหา

ข้อหาที่หนึ่ง นาย ศ. มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนาง ช. ภรรยา ของ ผู้ร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู ซึ่งเป็นปวชนியบุคคลเป็นพ่อพิมพ์ของชาติ มีหน้าที่ถ่ายทอด ความรู้และอบรมลูกศิษย์ให้เป็นคนดี พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวข้างต้นในการมีความสัมพันธ์ ฉันชู้สาวกับภรรยาของบุคคลอื่น ย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ ราชการและความรู้สึกของสังคม อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามการ สืบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่าได้กระทำผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหา การที่ผู้ถูก ฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงใช้ดุลพินิจชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ข้อหาที่สอง คำสั่งของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการนั้น เห็นว่า นางสาว ภ. ได้มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีใช้กลอุบายหลอกลวงกู้ยืม เงินแล้ว ไม่ใช้คืน และผู้ฟ้องคดีได้ปลอมแปลงลายมือชื่อของนางสาว ภ. ในสัญญาค้ำประกันการกู้เงิน ยื่นขอกู้สหกรณ์ออมทรัพย์ฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมทำให้นางสาว ภ. และสหกรณ์ออม ทรัพย์ได้รับความเสียหายแล้ว และข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าเป็นจริงตามการสอบสวนของคณะกรรมการ การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐาน เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงชอบด้วย กฎหมายเช่นกัน

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.264/2550** (นาง พ. กับ เลขาธิการสถิติแห่งชาติ ที่ 1 อ.ก.พ.สร. ที่ 2 นายกรัฐมนตรี ที่ 3)

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับ 3 รับราชการมานาน 9 ปี ย่อมต้องทราบกฎ ระเบียบและวินัย ของข้าราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเป็นเวลา เกินกว่า 15 วันติดต่อกัน โดยอ้างว่ามีปัญหา กับสามี นั้น ไม่อาจรับฟังได้ และการที่ ผู้ฟ้องคดีนำเงินที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้นำไปชำระค่า โทรศัพท์ไปใช้ส่วนตัว เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ แม้การชำระค่าโทรศัพท์จะ ไม่ใช่หน้าที่ราชการตามกฎหมาย หรือระเบียบที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามตำแหน่งงานที่ได้รับการ บรรจุแต่งตั้งก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องปฏิบัติเพราะเป็นการสั่งการในเรื่องของทางราชการที่ชอบ ด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ ตนเองและผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่ง คณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดแนวทางการลงโทษให้ไล่ออกจากราชการ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ **อ.78/2550** (นาย บ. กับ อัยการสูงสุด ที่ 1 ก.พ. ที่ 2)

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดย คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงมีมติให้ส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540)ฯ ข้อ 14 และข้อ 15 แล้วส่งข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสำนวนการสอบสวนเดิมเพื่อ ประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แล้ว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพยานหลักฐานพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็น การกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นไปโดยถูกต้องตามข้อ 13 วรรคหนึ่ง (1) ประกอบข้อ 17 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540)ฯ คำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการสมควรแก่กรณี ในการ พิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครอง มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม จึงเป็นอำนาจ ดุลพินิจของ ศาลปกครองที่จะไต่สวนบุคคลใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร (คดีนายบุญธรรม กับอัยการสูงสุด

สอบไม่ชอบด้วยกฎ 18 ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่ระบุว่าเรียกรับเงินจากใคร เรื่องอะไร วันเวลาใด จึงให้สอบเพิ่มเติมตาม 41 วรรคหนึ่ง (3) และวรรคสาม ของกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้

15. คดีปกครองเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 112/2552 โรงพยาบาล น. เป็นโรงพยาบาลชุมชนในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ป. ซึ่งเป็นราชการส่วนภูมิภาค อำนาจในการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา จึงเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง (7) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่มอบอำนาจให้หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดมีอำนาจในการสั่งอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ หรือการดำเนินการอื่น โดยไม่รวมถึงการปฏิบัติราชการซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดสงวนไว้โดยเฉพาะและต้องนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด ได้แก่ ข้อ 3.1.4 การบริหารงานบุคคลที่เกี่ยวกับการบรรจุแต่งตั้ง การพิจารณาความดีความชอบ และการพิจารณาโทษทางวินัย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ผู้ว่าราชการจังหวัด) มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าพยาบาล (พยาบาลวิชาชีพ 7) (ด้านการพยาบาล) กลุ่มงานการพยาบาล โดยตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้อำนวยการโรงพยาบาล) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานผู้ป่วยนอก ซึ่งตำแหน่งดังกล่าว มีข้าราชการระดับ 6 ถือครองอยู่ โดยให้เหตุผลว่า เพื่อให้การปฏิบัติงานของโรงพยาบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และได้แต่งตั้งข้าราชการระดับ 7 รายอื่น มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานพยาบาลแทนผู้ฟ้องคดีนั้น แม้จะเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างภายในโรงพยาบาล มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานภายในหน่วยงานตามความจำเป็นและตามอำนาจบังคับบัญชาที่มีอยู่ ทั้งนี้ ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเรื่องมอบหมายให้ข้าราชการเป็นผู้บังคับบัญชา ข้อ 1.2.2 และข้อ 3 แต่การมอบหมายงานดังกล่าวจะต้องมีความเหมาะสม มีเหตุผล และมีกำหนดระยะเวลาตามสมควร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าตำแหน่งที่ครองอยู่โดยมิได้กำหนดระยะเวลา ในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ และให้บุคคลอื่นมาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ประสงค์จะให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งตามคำสั่งจังหวัดอีกต่อไป กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งแต่งตั้ง (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา ตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง (7) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบคำสั่งจังหวัด และเมื่อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการภายในโรงพยาบาลโดยให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานผู้ป่วยนอกตามคำสั่งเดิมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

■ คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 344/2551 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่ามีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองชั้นต้น

พิพากษายกฟ้องเป็นคดีหมายเลขแดงที่ 917/2547 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ต่อมาศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนเป็นคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ.332/2549 และคดีถึงที่สุดแล้ว สำหรับคดีนี้ผู้ร้องเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดี ยื่นคำร้องขอพิจารณาพิพากษาคดีใหม่โดยอ้างว่าผลจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทำให้ครอบครัวขาดรายได้ ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง และมีความเป็นอยู่อย่างลำบาก ดังนั้น เมื่อเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง การที่ผู้ฟ้องคดีถูกปลดออกจากราชการเป็นการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหากการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้รับคำสั่งย่อมได้รับความเดือดร้อนเสียหายโดยตรงจากผลการกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ร้องเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายแม้จะได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ฟ้องคดีขาดรายได้ ครอบครัวถูกดูหมิ่นเกลียดชัง มีความเป็นอยู่อย่างลำบาก ก็เป็นผลกระทบที่เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีหาใช่การกระทำหรือคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ ผู้ร้องจึงมิใช่บุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ตามมาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 363/2550 คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จะต้องเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรจัดการระบบบริการสุขภาพระยะสั้นตามที่สมัครไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่นุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในวันดังกล่าวจึงมีเหตุผลรับฟังได้ ประกอบกับขณะนั้นที่โรงพยาบาลมีแพทย์เพียงสองคนเท่านั้น คือ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่นุญาตให้ลาพักผ่อนในนั้นเกิดจากการกลั่นแกล้งและเลือกปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่มีพยานหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าเกิดจากเหตุที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อข้อ 27 แห่งระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2535 กำหนดว่า การอนุญาตให้ลาพักผ่อนผู้มีอำนาจอนุญาตจะอนุญาตให้ลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้ โดยมีให้เสียหายแก่ราชการ ดังนั้นด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ใช้ดุลพินิจพิจารณาไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 300/2550 การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามที่เห็นสมควรนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแล้ว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกลงกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยได้ชี้แจงโต้แย้งแสดงเหตุผลและพยานหลักฐานของตน ตามนัยมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมิได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินการดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการทางวินัย ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่สั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของ

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมติคณะรัฐมนตรีให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องเข้าร่วมการจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติและกีฬายาวชนแห่งชาติ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีมีข้อความว่า มีความจำเป็นต้องขอตัวนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ทีมจังหวัด พ. ซึ่งอยู่ในสังกัดของท่านเพื่อเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมแข่งขัน ถือได้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดได้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีไปร่วมแข่งขันกีฬาตามมติคณะรัฐมนตรีแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ไปร่วมแข่งขันกีฬาในฐานะตัวแทนจังหวัดจริง จึงไม่เป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ

■ **คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 215/2549** คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยกข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งไม่อาจกระทำได้ตามข้อ 101 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่เป็นการสรุปเอาเองของผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้พิเคราะห์ข้อกฎหมายและให้เหตุผล ในเรื่องดังกล่าวนี้ไว้อย่างชัดเจนแล้ว เป็นอุทธรณ์ที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามข้อ 108 วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าวข้างต้น

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 811/2549** การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ทบทวนการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการสอบปากคำนักศึกษาซึ่งเป็นผู้เยาว์นั้น เป็นการขอให้ศาลตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อื่นซึ่งมิใช่ผู้ถูกฟ้องคดี และถึงแม้ว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอนี้ ก็ไม่สามารถแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีอันเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดีได้ ส่วนคำขอให้มีข้อบังคับแก่คณะกรรมการการเลือกตั้งในการปฏิบัติหน้าที่มิให้กระทำการใดอันก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้เยาว์นั้น มาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2541 บัญญัติให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการออกข้อกำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ศาลปกครองไม่อาจก้าวล่วงเข้าไปใช้อำนาจแทนคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ คำขอดังกล่าวจึงเป็นคำขอที่ ศาลปกครองไม่สามารถกำหนดคำบังคับตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ พ.ศ. 2542 ได้

สำหรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร ขอให้คืนสิทธิที่ได้รับเหรียญจักรพรรดิมาลา และขอให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีในความผิดทางวินัยย่อมมีผลกระทบต่อชื่อเสียง เกียรติยศและจริยธรรมของผู้ฟ้องคดี และยังส่งผลต่อการประเมินผลการปฏิบัติราชการในการเลื่อนขั้นเงินเดือนและการแต่งตั้งที่จะมีต่อไปของผู้บังคับบัญชา ซึ่งให้นำเอาจริยธรรมของผู้รับการประเมินมาประกอบการพิจารณาด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายตามคำขอของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนี้ ศาลสามารถกำหนดคำบังคับได้ตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

■ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 23/2548 พิเคราะห์พยานหลักฐานแล้วเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อยู่เวรปฏิบัติงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่เบิกเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการจริง แม้ว่าในการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะไม่มีหลักฐานบัญชีลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ เห็นว่า เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้อ ๒๑ และข้อ ๓๔ ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๖ และข้อ ๑๐ และระเบียบกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยเงินบำรุงของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๔ รวมทั้งไม่ชอบด้วยหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๑๐๓๕๓ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่ขอเบิกเงินค่าตอบแทนจริงติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๘ ชั่วโมง ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อ ๑๑ ของข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยเงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมีสิทธิในการได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการดังกล่าว

สำหรับระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๖ ที่กำหนดให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการอยู่ปฏิบัติราชการนอกเวลาราชการปกติได้ตามความจำเป็น โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของทางราชการและความเหมาะสมของผู้ปฏิบัติงานเป็นหลัก ทั้งนี้ ให้มีผู้ควบคุมดูแลการลงเวลาและการปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัด และให้รายงานผลการปฏิบัติงานต่อผู้มีอำนาจอนุมัติภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่เสร็จสิ้นการปฏิบัติงานตามคำสั่ง และข้อ ๑๐ ที่กำหนดว่า หลักฐานการจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการให้เป็นไปตามแบบที่กรมบัญชีกลางกำหนด นั้น เห็นว่า ระเบียบข้อดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้ผู้มีอำนาจอนุมัติได้ตรวจสอบผลการปฏิบัติราชการนอกเวลาราชการของผู้ปฏิบัติงานว่า ผู้ปฏิบัติทำงานคุ้มค่าเหมาะสมกับค่าตอบแทนที่ทางราชการจ่ายให้แก่ผู้ปฏิบัติงานหรือไม่ ส่วนระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ นั้น ข้อ ๒๑ กำหนดว่า หลักฐานการจ่ายนอกจากใบสำคัญคู่จ่าย ให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลังกำหนดหรือตามที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง และข้อ ๓๔ กำหนดว่า การจ่ายเงินต้องมีหลักฐานการจ่ายไว้เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของการกำหนดให้มีหลักฐานการจ่ายดังกล่าวก็เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ มิใช่เป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดสิทธิในการรับเงินค่าตอบแทนของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพราะข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุข ได้กำหนดไว้ชัดว่าเจ้าหน้าที่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนภายใต้หลักเกณฑ์ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ซึ่งกำหนดไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้จัดทำบัญชีลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของระเบียบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทักท้วง และผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ได้รับโทษทางวินัยเนื่องจากไม่ปฏิบัติตามระเบียบทางราชการแล้ว ดังนั้น หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ที่วินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดี

ทั้งสองไม่มีหลักฐานบัญชีลงลายมือชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการในช่วงเวลาที่ได้อยู่เวรทำงานนอกเวลาราชการดังกล่าว รวมถึงแจ้งให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นั้น จึงไม่ถูกต้อง

ส่วนประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อยู่ตรวจรักษาผู้ป่วยจนถึงเวลา ๒๐ นาฬิกา แล้วกลับไปพักผ่อนที่บ้านพัก ถือเป็นการทำงานประจำอาคารผู้ป่วยตามข้อบังคับของกระทรวงสาธารณสุข ข้อ ๑๔ (๑) จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการ นั้น เห็นว่า โรงพยาบาล ส. มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้อยู่เวรรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการและในวันหยุดราชการ และผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้หลักฐานดังกล่าวประกอบเรื่องในการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้อนุมัติให้มีการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวมาโดยตลอดจนกระทั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทักท้วงเรื่องผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีหลักฐานการลงชื่อและเวลาทำงานนอกเวลาราชการประกอบเรื่องการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำงานอยู่เวรรักษาพยาบาลผู้ป่วยนอกเวลาราชการและในวันหยุดราชการในช่วงเวลาที่ขอเบิกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการจริงตามที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น และ สสจ. ต. รวมถึงพยาบาลที่อยู่เวรร่วมกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองจำนวน ๒๕ ปาก ได้ชี้แจงว่า ช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่มีแพทย์ประจำเพียง ๒ ถึง ๓ คน ผลัดเปลี่ยนกันทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมง ประกอบกับโรงพยาบาล ส. เป็นเพียงโรงพยาบาลขนาดเล็กไม่มีห้องพักแพทย์และบ้านพักแพทย์ที่ตั้งอยู่ภายในโรงพยาบาลซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร หากมีผู้ป่วยมาขอรับบริการในช่วงที่แพทย์กลับบ้านพัก พยาบาลสามารถโทรศัพท์ตามแพทย์มาให้รักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยได้โดยสะดวก จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติงานประจำอาคารผู้ป่วยที่พร้อมจะสามารถให้การดูแลผู้ป่วยได้ตลอดเวลาและทันท่วงทีตามหลักเกณฑ์ข้อ ๑๔ (๑) ของข้อบังคับกระทรวงสาธารณสุข แล้ว

กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ว่า หนังสือที่แจ้งและยืนยันให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เป็นเพียงการแจ้งหรือชี้มูลความผิดให้กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการ มิใช่คำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ นั้น เห็นว่า แม้หนังสือที่แจ้งและยืนยันให้กระทรวงสาธารณสุขเรียกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการคืนจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จะมีคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่อต่อมากระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่สั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

และเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินค่าตอบแทนการทำงานนอกเวลาราชการจำนวน ๓๓๑,๒๐๐ บาท ให้แก่ทางราชการ

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 744/2548** ศาลปกครองกลางพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การบริหารงานเป็นการดำเนินการทางปกครอง การเปลี่ยนแปลงงานของกลุ่มงานพยาธิวิทยาไปให้หน่วยงานอื่น การไม่ยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีทำการฝึกอบรมแพทย์ การให้บริษัทเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่งบริหารจัดการเกี่ยวกับศพและดูแลรักษาศพ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 10 ละเลยต่อหน้าที่ไม่ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 10 ไม่จัดหาบุคลากรมาช่วยงานผู้ฟ้องคดี นั้น ข้ออุทธรณ์เหล่านี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เพียงแต่ยกกว่าจะทำให้ตนไม่มีผลของการปฏิบัติงาน คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าว สำหรับข้ออ้างกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ 6 ออกคำสั่งแต่งตั้งให้นาย ป. ปฏิบัติราชการในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานพยาธิวิทยาเนื่องด้วยผู้ออกคำสั่งเกษียณอายุราชการไม่เป็นข้าราชการพลเรือนต่อไปจึงไม่ต้องร้องทุกข์ก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงยอมมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้นั้น เห็นว่าแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 6 จะได้เกษียณอายุราชการก็หาทำให้คำสั่งดังกล่าวสิ้นผลไปไม่ เว้นแต่จะถูกยกเลิกเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจหรือถูกเพิกถอนโดยศาล หากผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจึงต้องใช้สิทธิร้องทุกข์ก่อนนำคดีมาฟ้อง ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 6 ไม่ได้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวมิได้มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ต่อตัวผู้ฟ้องคดี การแจ้งสิทธิการร้องทุกข์จะมีหรือไม่จึงไม่มีผลเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีโดยตรงคำอุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ให้ศาลปกครองส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเมื่อคดีนี้ศาลปกครองไม่รับคดีไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงชอบแล้ว จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 314/2545** ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการของกระทรวงสาธารณสุขได้ทำเอกสารอันเป็นเท็จส่งไปยังหนังสือพิมพ์ฯ และอธิบดีกรมตำรวจเรียนผู้ฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลอาญาในฐานะความผิดต่อเจ้าพนักงานและหมิ่นประมาท ซึ่งศาลอาญาได้มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๘ แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการมีบุตรต้องดูแลและไม่ปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีต่อไปจึงให้รอการลงโทษไว้ ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ร้องเรียนขอความเป็นธรรมให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งบังคับให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การลงโทษหรือไม่ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ทำให้ความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีได้รับการเยียวยาแก้ไข อีกทั้งเป็นกรณีที่ศาลปกครองไม่มี

อำนาจออกคำสั่งบังคับได้ตามมาตรา 72 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 300/2545** คดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดี (อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการรักษาระบบคุณธรรม) ซึ่งทำการแทน ก.พ. ได้พิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เหตุแห่งการฟ้องคดีจึงได้หมดสิ้นไปแล้ว ศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งบังคับในคดีนี้อีก จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ แม้คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยังประสงค์จะให้ศาลพิจารณาเหตุแห่งการฟ้องคดีคือ ความล่าช้าของผู้ถูกฟ้องคดีในการพิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือคำสั่งได้ก็ตาม แต่เมื่อเหตุแห่งการฟ้องคดีได้หมดสิ้นไปแล้วตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น ศาลจึงไม่มีความจำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีนี้ต่อไปอีก ประกอบกับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้ปฏิบัติงานล่าช้า รวมทั้งให้เจ้าหน้าที่ติดรูปและชื่อที่โต๊ะทำงานด้วยนั้น เป็นคำขอที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะกำหนดคำสั่งได้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความชอบแล้ว

■ **คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 270/2545** การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นเพียงการเตรียมการ ออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่เข้าลักษณะคดีปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาล สำหรับกรณีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจดำเนินการตามที่เห็นสมควร ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะ มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล จึงยื่นในผลของคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น

ประเด็นพิจารณาคดี อบต. บ้านกง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 210/2552)

ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้รับจ้าง พสส.จับเงินได้ในโต๊ะทำงาน ถูกไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำผิดวินัยในกรณีเป็น จพง.ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้อันเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อุทธรณ์แล้ว ยกอุทธรณ์

ระยะเวลาการสอบสวนมิใช่ระยะเวลาที่มีลักษณะบังคับตายตัวว่าการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการในแต่ละขั้นตอนเป็นระยะเวลารวมทั้งวัน และมีได้กำหนดให้การดำเนินการสอบสวนตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดกระบวนการสอบสวนต้องกระทำภายใน ๑๘๐ วัน “ให้คณะกรรมการสอบสวนขอขยายระยะเวลาการสอบสวนในแต่ละขั้นตอนตามความจำเป็นได้ไม่เกินครั้งละ ๓๐ วัน แต่มีได้กำหนดว่าคณะกรรมการสอบสวนจะขอขยายระยะเวลาการสอบสวนได้ไม่เกินกี่ครั้ง และหากการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน ให้ประธานคณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงานให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลทราบเพื่อติดตามเร่งรัดการสอบสวนต่อไป ระยะเวลาการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนตามประกาศฉบับดังกล่าวจึงเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดเพื่อมิให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการล่าช้าจนทำให้ผู้ถูกสอบสวนเดือดร้อนเสียหายหรือสิทธิของบุคคลดังกล่าวถูกระทบกระเทือนเกินควรแก่กรณีเท่านั้น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้แต่งตั้งฯ ขอขยายระยะเวลาการประชุมคณะกรรมการสอบสวนออกไป ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยแจ้งเหตุว่าตนมีความจำเป็นต้องทำผลงานเพื่อเลื่อนระดับตำแหน่งและได้รับอนุญาตตามคำขอ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้แต่งตั้งฯ ขอขยายระยะเวลาการประชุมคณะกรรมการสอบสวนออกไปอีก ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๖ โดยแจ้งเหตุว่าตนต้องทำหน้าที่สอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนตำบลดินดำ อำเภอกุเวียง และได้รับอนุญาตตามคำขอ

วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้รับสำนวนการสอบสวน ข้อเท็จจริงจากอำเภอนองเรือและคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมเพื่อวางแผนทางการสอบสวน

วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดี เชิญให้มาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา

วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ทราบถึงข้อกล่าวหา

วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดีและพยานบุคคลรวม ๔ ปาก

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

วันที่ ๒๐ ถึงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานเพิ่ม ๔ ปาก

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งรวมระยะเวลาการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนนับตั้งแต่วันที่มิคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้ง ในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ รวมทั้งสิ้น ๒๑๖ วัน หรือนับแต่วันที่ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกงในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ รวมทั้งสิ้น ๑๑๓ วัน ดังนั้น การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ว่าจะได้เริ่มนับระยะเวลาเริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ใดก็ตามก็ถือได้ว่าเป็นไปตามกฎหมายและกฎแล้ว

ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า คณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสอบสวนประเด็นที่เป็นปัญหาหรือปริศนาหรือเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน หรือไม่

- กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเมื่อได้รับสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วให้ประธานกรรมการดำเนินการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวนต่อไป

- กำหนดให้การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่การประชุมตามข้อ ๔๕ และข้อ ๕๙ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

- กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด ข้อ ๕๙ วรรคหนึ่ง ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเมื่อได้รวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จแล้ว ให้ประชุมพิจารณาลงมติ ดังนี้

(๑) ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด แล้วเห็นว่า การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนในการสอบสวนกรณีมี

การกล่าวหาพนักงานส่วนตำบลว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกระทำโดยการจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวน ซึ่งการประชุมดังกล่าวต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนยังต้องดำเนินการโดยการจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด รวมทั้งการประชุมเพื่อพิจารณามีมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด ซึ่งการประชุมดังกล่าวต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด ส่วนการดำเนินการในขั้นตอนอื่น ๆ ของการสอบสวน เช่น การเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบว่าคุณถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานอื่น เป็นต้น นั้น คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องดำเนินการโดยมีกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนร่วมดำเนินการไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมเพื่อวางแผนทางการสอบสวนในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ และได้มีการประชุมเพื่อพิจารณามีมติว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด รวมทั้งผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษสถานใดแล้ว แม้ว่าจะไม่ปรากฏหลักฐานสำเนารายงานการประชุมคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวก็ตาม กรณีจึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนตามประกาศฯ แล้ว

ยังมีปัญหาที่ต้องพิจารณาอีกว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ ๔๔ วรรคหนึ่ง ของประกาศฯ กำหนดว่า เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแผนทางการสอบสวนตามข้อ ๓๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในกรณีนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๕ ข้อ ๔๕ ของประกาศฉบับดังกล่าว วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๔๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด... แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาโดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามข้อใด... และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุนเวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ วรรคสอง กำหนดว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่

สับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ท้ายหลักเกณฑ์นี้ โดยทำเป็นสองฉบับเพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย วรรคสาม กำหนดว่า เมื่อดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว วรรคหก กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้กล่าวหามาแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏหลักฐานของทางราชการหรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงนัดมาให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา การแจ้งในกรณีนี้ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนหนึ่งฉบับ เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวแม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๓ คืนหรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์จะแก้ข้อกล่าวหา

ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ และดำเนินการตามข้อ ๕๙ และข้อ ๖๐ ต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอนำสืบแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๖๐ โดยมีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ ข้อ ๔๖ ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๔๕ แล้วเสร็จ ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๖๐ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๔๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อได้ตรวจพิจารณารายงานการสอบสวนที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเสนอต่อนายอำเภอหนองเรือและที่คณะกรรมการสอบสวนให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนสอบสวนด้วย ประกอบกับรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่คณะกรรมการ

สอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งโดยตลอดแล้ว มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าในการพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนโดยทางตรงหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น คณะกรรมการสอบสวน

ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านกง และ ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น **ไม่ได้รับฟังแต่เฉพาะถ้อยคำของนายประดัด**ที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ เท่านั้น แต่ยังได้รับฟังถ้อยคำของนายประดัดที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๕ และได้รับฟังถ้อยคำของบุคคลอื่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับฟังถ้อยคำของนายโอฬาร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายอุดมเดชที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสุนทรที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายมี สุพรรณ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสวัสดิ์ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ และถ้อยคำของพันตำรวจโทที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่ปรากฏจากบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓ ของมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัย เรื่อง การสอบสวนนายชนะ ขำขันมาลี ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง/หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ/บกพร่องในหน้าที่ราชการ/ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ว่าได้มีการระบุข้อกล่าวหาไว้ว่า “เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเงินสดจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จากนายประดัด จันทร์เหลือ ลูกจ้าง ห.จ.ก. โอฬารธุรกิจและก่อสร้าง เพื่อนำไปให้แก่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านกง เพื่อให้ เซ็นเช็คเบิกจ่ายเงินตามโครงการปรับปรุงถนน เป็นเงิน ๙๙,๐๐๐ บาท ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ แห่งประกาศฯ” และสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาไว้แต่เพียงว่า “เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ นายประดัด และนายเล็ก ได้เดินทางมาที่ที่ทำการ อบต.บ้านกง ได้พบกับท่านและนายสุนทร นายก อบต. เพื่อเบิกเงินโครงการปรับปรุงถนน ซึ่งขณะนั้น นายสุนทร นายก อบต. ได้ถามนายประดัดว่า “ได้เงินมาครบหรือไม่” จำนวนเงินดังกล่าวเป็นเงินที่นายสุนทรฯ เรียกจากผู้รับจ้างจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกกับการเซ็นเช็คเบิกจ่ายเงิน และนายสุนทรฯ ได้ให้ท่านตรวจนับจำนวนเงินว่าครบ ๒๐,๐๐๐ บาทหรือไม่ เมื่อ

นับครบแล้วท่านได้มอบเงินดังกล่าวให้กับนายสุนทร จากนั้น นายสุนทร จึงได้เซ็นเช็คเบิกจ่ายเงิน แล้วมอบให้กับนายประดับซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ แห่งประกาศฯ” โดยมิได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้จากถ้อยคำของนายประดับ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ถ้อยคำของนายโอฬาร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายอุดมเดช ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๖ ถ้อยคำของนายสุนทร ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ถ้อยคำของนายมี ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และถ้อยคำของนายสวัสดิ์ ที่ให้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง อันเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่มีอยู่ในสำนวนสอบสวนในวันที่คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ดังกล่าวแต่อย่างใด

กรณีจึงเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามนัยข้อ ๔๕ วรรคหนึ่ง ของประกาศฯ นอกจากนี้ การที่คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกนายสุนทร นายมี และนายสวัสดิ์ มาให้ถ้อยคำเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ และเรียกพันตำรวจโท มาให้ถ้อยคำเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ โดยถ้อยคำที่บุคคลทั้งสี่คนนี้ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวน ล้วนแต่เป็นถ้อยคำที่ปรักปรำผู้ฟ้องคดีไม่โดยทางตรงก็โดยทางอ้อมทั้งสิ้น แต่คณะกรรมการสอบสวนมิได้สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้เพิ่มเติมดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้แต่อย่างใด กรณีจึงเป็นการที่คณะกรรมการสอบสวนไม่ปฏิบัติตามข้อ ๔๖ ของประกาศฯ ยิ่งกว่านั้น ข้อเท็จจริงยังปรากฏจากรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอต่อผู้แต่งตั้งด้วยว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓ ๙ (แบบ สว. ๓) แต่อย่างใด แต่ได้มอบให้นายไพสณฑ์กรรมการสอบสวน นำไปให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อรับทราบ แม้จะได้มีการระบุไว้ในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๔๓๙ (แบบ สว. ๓) ว่า “เพราะฉะนั้น จึงให้ท่านยื่นคำชี้แจงข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือหากท่านไม่ประสงค์ชี้แจงเป็นหนังสือ ให้ท่านมาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา พร้อมนำพยานหลักฐานไปพบคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๙.๓๐ น. ณ ห้องกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น หากท่านจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้แจ้งคณะกรรมการสอบสวนทราบในวันเวลาดังกล่าวด้วย” และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อ

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ก็ตาม แต่ก็ไมอาจถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติตามความในข้อ ๔๕ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดขอนแก่น เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๕ อย่างถูกต้องและครบถ้วน ความบกพร่องของคณะกรรมการสอบสวนดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น เป็นเหตุทำให้ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีโดยมิได้ปฏิบัติตามข้อ ๔๕ และข้อ ๔๖ ของประกาศฯ ซึ่งถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนาย ก. อบต. มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยให้ไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ ของประกาศฯ และมติ ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป จึงเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการออกคำสั่งดังกล่าว และเหตุเพียงเท่านี้ก็เพียงพอที่ทำให้ถือได้ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ โดยมีพิกัดวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดในกรณีเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่อีก ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ ตั้งแต่วันที่มิคำสั่ง และไม่ตัดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังที่กำหนดไว้ในประกาศฯ ให้ถูกต้องใหม่ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

คดีวินัย 1 มกราคม 2562 – 26 กุมภาพันธ์ 2563

1. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. 16/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

เนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาพักผ่อนเพื่อไปเยี่ยมญาติที่ประเทศเบลเยียมในระหว่างวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ มีกำหนด ๒๕ วันทำการ และได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อนตามคำขอแต่เมื่อครบกำหนดวันลาพักผ่อนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ และได้รับอนุญาตให้ลาเพิ่มเติม อันเข้าลักษณะเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินสิบห้าวัน โดยผู้ฟ้องคดีให้เหตุผลว่า ขณะอยู่ต่างประเทศนั้นตนได้ป่วยเป็นโรคหอบหืด หายใจไม่ออก และไปพบแพทย์ที่ต่างประเทศ และมีอาการแปรปรวน หิมะตกหนัก เครื่องบินไม่สามารถขึ้นลงตามปกติได้ ทำให้ไม่มีเที่ยวบินกลับประเทศไทย คณะกรรมการสืบสวนเบื้องต้นจึงให้โอกาสผู้ฟ้องคดีติดต่อหาหลักฐานทางเอกสารจากสถานเอกอัครราชทูตเบลเยียมประจำประเทศไทยให้รับรองตามที่กล่าวอ้าง แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้มีหลักฐานใดมาแสดง กรณีจึงรับฟังได้ว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๕๕๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งเป็นโทษขั้นต่ำสำหรับโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งมีข้อเท็จจริงและเหตุผลในการพิจารณาวินิจฉัยเช่นเดียวกันกับการพิจารณาออกคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงขอด้วยกฎหมาย

2. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. 10/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

เนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการนั้น เมื่อพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงรวม ๓ กรณี และมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงรวม ๔ กรณี ซึ่งทั้งความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและอย่างไม่ร้ายแรงมีระดับโทษที่แตกต่างกัน แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึง ๓ กรณี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งเป็นบทกำหนดโทษที่สูงสุดจึงเหมาะสมตามความร้ายแรงแห่งกรณีและเป็นการใช้ดุลพินิจที่ขอด้วยกฎหมายแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง รวม ๓ กรณี และมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ๔ กรณี โดยไม่มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการของโรงพยาบาลตากฟ้า จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงขอด้วยกฎหมายเช่นกัน

3. ศาลปกครองสูงสุด คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ.๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี สำนักกำกับและพัฒนาระบบบริหารการเงินการคลังภาครัฐแบบอิเล็กทรอนิกส์ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (กรมบัญชีกลาง) ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อธิบดีกรมบัญชีกลาง) มีคำสั่งกรมบัญชีกลาง ลงวันที่ ๒๓

กรกฎาคม ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม) มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๕

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร เนื่องจากมีการนำบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการไปซ่อนในห้องผู้บังคับบัญชา ไม่ไว้ที่ส่วนกลางที่มองเห็นได้ง่ายและสะดวกต่อการใช้ประโยชน์ร่วมกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีสอบถาม ก็มักจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือใดๆ จากผู้คุมบัญชีและบุคคลในหน่วยงาน อีกทั้งยังมีการสร้างหลักฐานเท็จว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการเกินสิบห้าวันโดยมีเจตนาให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษ คำสั่งกรมบัญชีกลางลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ จึงไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรียกผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิมและเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ และเยียวยาความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ตามกฎหมายและสิทธิประโยชน์

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามสำเนาบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการ สำนักกำกับและพัฒนาระบบบริหารการเงินการคลังภาครัฐแบบอิเล็กทรอนิกส์ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาลงชื่อปฏิบัติราชการในวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ วันที่ ๑ วันที่ ๔ วันที่ ๖ วันที่ ๗ วันที่ ๑๒ ถึงวันที่ ๑๕ และวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นใบลาในวันดังกล่าว เมื่อพิจารณาวันที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาลงชื่อปฏิบัติราชการและไม่ได้ยื่นใบลา นับต่อเนื่องกันไปทุกวันรวมทั้งวันที่ ๒ (วันเสาร์) วันที่ ๓ (วันอาทิตย์) วันที่ ๕ (วันจันทร์มงคล) วันที่ ๘ (วันวิสาขบูชา) วันที่ ๙ (วันเสาร์) วันที่ ๑๐ (วันอาทิตย์) วันที่ ๑๑ (วันพืชมงคล) วันที่ ๑๖ (วันเสาร์) และวันที่ ๑๗ (วันอาทิตย์) พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันหยุดราชการที่อยู่ในระหว่าง วันนั้นด้วยแล้ว เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการในคราวเดียวกันรวมเป็นเวลา ๒๓ วัน อันถือเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันตามนัยมาตรา ๘๕ (๓) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับการให้ถ้อยคำของพยานที่สอดคล้องกัน แสดงให้เห็นว่า สำนักกำกับและพัฒนาระบบบริหารการเงินการคลังภาครัฐแบบอิเล็กทรอนิกส์ ที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการอยู่ มีแนวปฏิบัติในการลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการที่บุคลากรภายในสำนักงานต่างทราบและเข้าใจเป็นอย่างดี รวมทั้งสามารถปฏิบัติตามได้ แนวปฏิบัติดังกล่าว จึงไม่ถือเป็นปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางต่อการลงเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิที่จะลงลายมือชื่อและเวลาเพื่อให้ปรากฏเป็นหลักฐานในการมาปฏิบัติราชการดังกล่าว หากบุคคลใดปฏิเสธสิทธิในการลงเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถแจ้งผู้อำนวยการสำนัก หรือผู้บังคับบัญชา ในระดับที่สูงขึ้นไป เพื่อให้จัดการระงับหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่มีขอบดังกล่าวได้ แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการดังที่กล่าวมา เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานหรือถ้อยคำของพยานบุคคลผู้ใดที่สามารถยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติราชการระหว่างวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดี มาปฏิบัติราชการในช่วงระยะเวลาดังกล่าวตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี ในส่วนนี้ จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน

ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดี ขาดราชการระหว่างวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ โดยมีได้ยื่นใบลา ตามระเบียบ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงการไม่มาปฏิบัติราชการเสนอต่อในฐานะผู้อำนวยการสำนักกำกับและพัฒนาระบบบริหารการเงินการคลังภาครัฐแบบอิเล็กทรอนิกส์ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเหตุที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการได้ โดยผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานใดยืนยัน ข้อเท็จจริงดังกล่าว คงมีเพียงรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๑๕๕๒ ของสถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน ที่รับแจ้งเหตุจากผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ประกอบกับไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดี

เจ็บป่วยหรือประสบปัญหาจนถึงขนาดไม่สามารถเดินทางมาปฏิบัติราชการหรือไม่สามารถจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาก่อนหรือในวันทีลาหรือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบได้ กรณีจึงไม่ปรากฏเหตุอันสมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลา เกินสิบห้าวันแต่อย่างไร ดังนั้น พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการหรือไล่ออกจากราชการ ในฐานะหนึ่งตาม มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อันเป็นโทษขั้นต่ำสุดที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นคนแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจ ที่ชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการทำความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว

และเมื่อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน แม้ผู้ฟ้องคดีจะกลับมาปฏิบัติราชการตามปกติก็ไม่อาจนำพฤติการณ์ดังกล่าวมาเป็นเหตุลดหย่อนโทษให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษน้อยกว่าโทษปลดออกจากราชการได้ ทั้งนี้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้ว คำสั่งลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่มีกรณีที่จะต้องเยียวยาความเสียหายโดยการคืนสิทธิประโยชน์ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

พิพากษายกฟ้อง

4. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. 1/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๗๔๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๒๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๘๑๕๕ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยให้มีผลนับแต่วันที่ มีคำสั่งและคำวินิจฉัยเป็นต้นไป

เนื่องจากกรณีอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยมีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ไม่อาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริงและมูลทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ชี้มูลความผิดวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอาจถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและมีได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิด และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

10. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 549/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา คือ ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายพิจารณาดำเนินการเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้กลับเข้าดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน โดยได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนดไว้ เว้นแต่ผู้ฟ้องคดีรายใดมีอายุเกิน ๖๐ ปี ซึ่งไม่สามารถกลับเข้าดำรงตำแหน่งได้แล้ว ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายพิจารณาคืนสิทธิประโยชน์ในระหว่างที่ออกจากตำแหน่งตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนดต่อไป

เนื่องจากข้อเท็จจริงจากการไต่สวน ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่สมควรได้จากการลงนามเป็นผู้ว่าจ้างหรือเป็นกรรมการตรวจสอบการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ หรือการไม่ดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายป่าไม้แต่อย่างใด

นอกจากนี้ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมของคณะกรรมการการประสานภารกิจสภาพัฒนาปฏิรูปแห่งชาติด้านการปกครองท้องถิ่น ในคณะกรรมการการปกครองท้องถิ่น สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ยังระบุว่า

จากผลการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่พบว่า เจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรทุจริตเรียกรับผลประโยชน์ในการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำทั้ง ๔ แห่ง แต่เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการใช้พื้นที่เป็นสถานที่ปฏิบัติงาน หรือเพื่อประโยชน์อื่นของสวนราชการ หรือองค์การของรัฐ ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่สมควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และ

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่นเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสามในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากตำแหน่งโดยมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสามและมีได้แจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้มีโอกาสดำเนินการฟ้องคดีแพ่งและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากตำแหน่งกำนันและผู้ใหญ่บ้านที่พิพาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๖๑ ทวิ แห่ง พ.ร.บ.ลักษณะปกครองท้องถิ่น พระพุทธศักราช ๒๕๔๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ ก็เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

13. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 508/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่สมควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว ผู้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ ตามมาตรา ๘๓ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้บังคับบัญชาไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดเป็นอย่างอื่นได้

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ ๑๗๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์และนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

14. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 492/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากเมื่อรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปร้านอาหารบ่อพลอยในเขตพื้นที่ตำบลหนองลู อำเภอสังขละบุรี แม้จะไม่มีพยานหลักฐานที่พอฟังได้อย่างชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีเป็นคนขับรถยนต์ ผ่านด่านตรวจบ้านน้ำเก็กมาที่ร้านอาหารบ่อพลอยแล้วขับหลบหนีเข้าไปในประเทศพม่า อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาก็ตาม แต่ก็มีพยานหลักฐานที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องมีส่วนร่วมรู้เห็นอยู่ด้วยในการนำรถยนต์ขับหลบหนีเข้าไปในประเทศพม่าจริง พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวถือได้ว่ามีส่วนพัวพันและเกี่ยวข้องกับขบวนการนำรถยนต์ส่งออกไปยังประเทศพม่า ซึ่งหากจะให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจที่มีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายต่อไป ก็อาจทำให้ประชาชนทั่วไปขาดความศรัทธาและเชื่อถือในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เป็นผลให้ทางราชการซึ่งได้แก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับความเสียหาย

กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากจะให้รับราชการต่อไป อาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๗ ที่ ๓๓๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามมาตรา ๑๐๒ ประกอบมาตรา ๗๒ แห่ง พ.ร.บ.ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการที่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

16. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 453/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากเมื่อพิจารณาค่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในกรณีนี้แต่อย่างใด กรณีจึงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพย์สินของทางราชการ ได้ร่วมกับพวกลักทรัพย์ (เครื่องอ่านแผ่นซีดีรอม) ของทางราชการจริง พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการตามความร้ายแรงแห่งกรณีได้ตามมาตรา ๑๐๔ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดพัทลุง ที่ ๒๑๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมกับกรณีแห่งความผิดแล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย และการพิจารณาอุทธรณ์ที่มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามมติ ก.พ. จึงชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นกัน

21. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 358/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ ๔๕๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษข้าราชการ เฉพาะในส่วนที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ

เนื่องจากเมื่อปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ได้ชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติ คณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๕ วรรคสอง

การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะความผิดดังกล่าวไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ ๔๕๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

22. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 351/2562

ผู้ฟ้องคดี (กรมป่าไม้) ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง เจ้าพนักงานป่าไม้ ๕ สังกัดสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๗ (ขอนแก่น) ปฏิบัติราชการประจำสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๗ สาขาอุบลราชธานี เดิมผู้ถูกฟ้องคดีสังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช และถูกตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือนมาสังกัดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งกรมป่าไม้ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ลงลายมือชื่อมาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ และไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย เนื่องจากหลบหนีคดีภัยออกของกลางไม้พะยูน และคดีแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน

ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่งกรมป่าไม้ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่าสิบห้าวันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป อีกคำสั่งหนึ่ง แต่นับจากเดือนมกราคม ๒๕๕๑ จนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ ทางราชการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยแบ่งออกเป็น ๒ ช่วงเวลา และเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือนมาสังกัดผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง แห่ง พ.ร.ฎ. การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วยการเบิกเงินเดือนส่วนที่สังกัดเดิมเบิกจ่ายล่วงหน้าไปสงฆ์สังกัดเดิมโดยวิธีเบิกหักผลส่งแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์

พืช จึงคิดเป็นเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีนับตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๑ จนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๒

ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือกรมป่าไม้ ด่วนที่สุด ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดี คืนเงินเดือนที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนหรือชดใช้เงินเดือนตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๑ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ เป็นเงิน ๓๖๔,๗๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ เงินเดือนที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับไปตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๑ จนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการได้รับเงินเดือนไปโดยไม่มีสิทธิได้รับตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๙ (๒) แห่ง พ.ร.ฎ. การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือกรมป่าไม้ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินเดือนที่ผู้ถูกฟ้องคดีรับไปตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๑ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเรียกเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับไปโดยไม่มีสิทธิอันมีลักษณะเป็นลาภมิควรได้ตามมาตรา ๔๐๖ แห่ง ปพพ.

เมื่อข้อเท็จจริงตามผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ถูกฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุสมควร จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทราบวาทันไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนตั้งแต่วันที่ขาดราชการเป็นต้นไป ทำให้ ผู้ถูกฟ้องคดีตกอยู่ในฐานะไม่สุจริต จึงต้องคืนเงินที่ได้รับไปเต็มจำนวนตามมาตรา ๔๑๒ แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน เป็นเงิน ๓๖๔,๗๘๐ บาท เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือกรมป่าไม้ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินเดือนจำนวน ๓๖๔,๗๘๐ บาท ที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๓๖๔,๗๘๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีข้างต้นเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงเพิกเฉย จึงตกเป็นผู้ผิดนัดต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ตามมาตรา ๒๐๔ ประกอบมาตรา ๒๒๔ แห่ง ปพพ.

เมื่อฟ้องคดีเบิกเงินเดือนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามชั้นเงินเดือนของผู้ถูกฟ้องคดีทุกเดือน ซึ่งวินิจฉัยไว้แล้วว่าเข้าลักษณะเป็นลาภมิควรได้ การที่ผู้ฟ้องคดีหักเงินเดือนของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นค่าภาษีอากรนำส่งกรมสรรพากร หักเงินสะสมกองทุนบำเหน็จบำนาญนำส่งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และหักไว้ชำระหนี้สหกรณ์ออมทรัพย์กรมป่าไม้ จำกัด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสมาชิก เงินที่ผู้ฟ้องคดีหักไว้ทั้งสามรายการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีต้องจ่ายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี อันเป็นการดำเนินการตามกฎหมายและความประสงค์ของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งผู้ถูกฟ้องคดี ก็ยินยอมให้หักเงินและไม่เคยโต้แย้งว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจหักเงินดังกล่าว เมื่อเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีหักไว้ นำส่งกรมสรรพากร กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และสหกรณ์ออมทรัพย์กรมป่าไม้ จำกัด เป็นเงินของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีนิติสัมพันธ์กับกรมสรรพากร กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และสหกรณ์ออมทรัพย์กรมป่าไม้ จำกัด ที่จะฟ้องหน่วยงานดังกล่าวให้ชดใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑๒๓,๓๗๓.๑๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนแห่งการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๒,๔๖๗ บาท นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๖๔,๗๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดทั้งสองชั้นศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดี

27. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 216/2562

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งผู้บังคับหมวดหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) สถานีตำรวจภูธรเบตง จังหวัดยะลา โดยปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าประจำจุดตรวจบ้าน ก.ม. ๑๘ ตำบลตาเนาะแมเราะ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บัญชาการศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติส่วนหน้า) ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๔ คน ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องกลิ่นแก๊สจับกุมนาย ย. ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษแล้วเรียกเก็บเงินผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๔ คน ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๓ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) และที่ ๔ (คณะกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์) ซึ่งทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติในการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแต่งตั้งผู้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามข้อ ๙ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๔๗ มีการแต่งตั้งผู้มียศต่ำกว่า ผู้ฟ้องคดี และยศต่ำกว่าร้อยตำรวจเอกสำหรับในราชการบริหารส่วนภูมิภาค อันเป็นขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวได้นำไปใช้ประกอบการพิจารณาในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง การพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ การพิจารณาออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ประกอบกับพลตำรวจตรี ย. ผู้ที่ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงยังเป็นกรรมการในคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษไม่ได้ทำการพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้อง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวมทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์ แก่ผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า การที่คณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติส่วนหน้าได้พิจารณาในการประชุม เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยเห็นว่า ในชั้นการตรวจสอบข้อเท็จจริงและการสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งได้มีการสอบสวนพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งได้มีการนำชี้สถานที่เกิดเหตุไว้โดยผู้ร้องเรียนเอง เป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกับพวกมีการกระทำความผิดตามที่นาย ย. และนาง ศ. ร้องเรียนกล่าวหาจริง และมีมูลเป็นการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

แม้จะได้กลับคำให้การในชั้นการสอบสวนทางวินัย โดยอ้างว่าถูกข่มขู่ และยอมให้ถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ซึ่งศาลจังหวัดเบตงได้มีคำพิพากษาลงโทษปรับก็ตาม นั้น กรณีเห็นได้ว่า คดีดังกล่าวเป็นคดีในศาลแขวง เมื่อนาย ย. และนาง ศ. รับสารภาพ ศาลมีอำนาจพิพากษาได้ โดยไม่ต้องไต่สวนหรือนำสืบพยานประกอบว่าคำรับสารภาพนั้นเป็นจริงหรือไม่ อย่างไร

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังกล่าวแล้วจึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร่วมกันจับกุมตัวนาย ย. พร้อมใบกระท่อมแล้วเรียกเก็บเงิน เพื่อแลกกับการไม่ดำเนินคดีตามที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาจริง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และกระทำหรือละเว้นการกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๖) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตาม มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ประกอบกับคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ยอมมีดุลพินิจที่จะมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว และเมื่อปรากฏว่าคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติส่วนหน้าได้พิจารณาในการ

ประชุมเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีเหตุอันควรลดหย่อนที่จะนำมาประกอบการพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการลงโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงแห่งกรณี อันเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้ยกโทษกรรมของผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

33. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 107/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากแม้ผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการออกใบอนุญาตที่ดินบริเวณพิพาท แต่การที่ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสภาพที่ดินบริเวณพิพาทการที่ผู้ฟ้องคดีจัดทำบันทึกของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเป็นผลให้มีการออกใบอนุญาตที่ดินบริเวณพิพาทที่มีการดำเนินการไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นผลสำเร็จ และมีเจตนาที่จะให้มีการออกใบอนุญาตที่ดินเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่น พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ จึงมีความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับโดยที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดให้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กำหนดให้ลงโทษไล่ผู้กระทำความผิดออกจากราชการเพียงสถานเดียว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๕๖๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมาย

35. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 55/2562

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานป้องกันและปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น มูลคดีนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ ในการตรวจตราการเปิด - ปิด สถานบริการในอำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ต่อมาพันตำรวจโท อ. มีหนังสือร้องเรียนพฤติกรรมผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๔) ว่า เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ชักอาวุธปืนพกสั้นออกมาขึ้นลากลับองบรรจกระสุน และพูดข่มขู่ ใช้กำลังทำร้ายร่างกายนาย ส. และยิงอาวุธปืนขึ้นเพดานร้านอาหาร ร. โดยกระทำการดังกล่าวหลังจากผู้ฟ้องคดีได้ทราบที่ พันตำรวจโท อ. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกพื้นที่ จังหวัดขอนแก่น ได้จับกุมกลุ่มผู้ลักลอบเป็นเจ้าของร้านรับใช้การพนันทนายผลฟุตบอลในเขตพื้นที่อำเภอเมืองขอนแก่น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน นอกจากนี้ พันตำรวจโท อ. ยังได้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีข้อหายิงปืนโดยไขเหตุในเมือง หมู่บ้าน ใช้กำลังทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และ ทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญ หลังจากพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานแล้ว ได้เสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการควรสั่งไม่ฟ้องทั้งสามข้อหา ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำผู้เกี่ยวข้องและรวบรวมผลการดำเนินคดีอาญา และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลเหตุจูงใจที่จะยิงข่มขู่ พันตำรวจโท อ. กับพวก และพนักงานสอบสวนเสนอความเห็นสั่งไม่ฟ้อง กรณีไม่เป็นความผิดวินัยร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง แต่เป็นความผิดฐานประพฤติตนในลักษณะที่ไม่สมควร ตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงควรลงโทษให้กักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน ผู้

ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบ และมีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ ลงโทษกักขัง ๓๐ วัน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รายงานกรณีผู้ฟ้องคดี ถูกสอบสวนและลงโทษ ต่อมา อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการ ทางวินัยดำเนินการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ได้มีการประชุม เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยที่ประชุมมีมติว่ามีพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอที่จะรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตาม พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง จึงมีมติให้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้นอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ และเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นให้ไล่ออกจากราชการ และให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า เมื่อพิเคราะห์รายงานการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คำให้การผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว พฤติการณ์แห่งการกระทำเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงอันเป็นอาวุธที่มีอันตราย โดยสภาพขมขู่ผู้กล่าวหา (พันตำรวจโท อ.) และนาย ส. จริง เพราะไม่มีเหตุจงใจใดนอกจากประสงค์จะขอเจรจามีให้ ผู้กล่าวหาเข้ามาทำงานจับกุมผู้ลักลอบเล่นการพนันหายผลฟุตบอลในพื้นที่ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นนาย ส. มีท่าทางจะชักอาวุธจึงป้องกันตัวไว้ก่อน โดยมีนาย พ. ยืนยันว่าเห็นเช่นกัน

แต่เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า นาย ส. มีอาวุธใดๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และเมื่อพิเคราะห์ถ้อยคำของพันตำรวจโท ค. ผู้เชี่ยวชาญการพิเศษด้านการพิสูจน์อาวุธปืน ยืนยันว่าอาวุธปืนกล็อก รุ่น ๑๙ เป็นปืนแบบกึ่งออโตเมติกทั่วไป ขนาด ๙ มม. ที่ไม่ลั่นง่ายแม้หล่น แต่ผู้ใช้ ต้องมีกฎแห่งความปลอดภัย โดยเฉพาะข้อที่ว่า ไม่จำเป็นต้องเหนี่ยวไกเพื่อทดสอบอาวุธปืน เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีกระชากลากล่องทำให้กระสุนปืนนัดใหม่ในซองกระสุน เข้าสู่อังพเพลิงเดิมที่อาจหลงเหลืออยู่ในรังเพลิง และยังเหนี่ยวไกปืนอีก

ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า กระสุนปืนลั่นโดยไม่ตั้งใจนั้น เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำผู้กล่าวหาและนาย ส. ยืนยันตรงกันว่า ผู้กล่าวหาถามว่า ยิงปืนทำไม ผู้ฟ้องคดีตอบว่า "ยิงเพราะอยากให้รู้ว่าปืนกระบอกนี้บรรจุ กระสุนปืนจริง" แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเคยให้ถ้อยคำว่า ใช้อาวุธปืนที่พิพาทมา ๒ ถึง ๓ ปี รู้วิธีใช้เป็นอย่างดี จึงเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะทำให้ปืนลั่นโดยไม่ตั้งใจ จากพยานทั้งหมดทำให้ มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ผู้กล่าวหากับพวก ไม่ใช่เพื่อป้องกันตัวดังกล่าวอ้าง

ส่วนข้ออ้างว่า พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันเช่นกันนั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญา คดีอาญานั้นมุ่งพิสูจน์ว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือไม่

ส่วนการดำเนินคดีทางวินัยนั้นมุ่งเน้นการรักษาระเบียบวินัยของข้าราชการแต่ละประเภท เมื่อข้อเท็จจริงมีหลักฐานเห็นได้ว่า กระทำการอันเสื่อมเสียหรือมัวหมองในการปฏิบัติหน้าที่ ก็สามารถลงโทษทางวินัยได้ ข้ออ้างในส่วนนี้จึงไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานที่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจนำมาพิจารณาและมีมติให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีได้

ส่วนข้ออ้างว่า การรับฟังพยานหลักฐานของอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ อาจไม่เป็นกลางนั้น เห็นว่า อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ ต่างทำงานให้ความเป็นธรรมกับคู่กรณีทั้งสองฝ่าย เพียงผู้กล่าวหาเพียงคนเดียวที่แม้มีความใกล้ชิดกับอนุกรรมการดังกล่าว แต่ก็ไม่สามารถชี้

อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ ทั้ง ๑๗ คน ได้ทั้งหมด ประกอบกันไม่ปรากฏพฤติการณ์ตั้งผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างให้เห็นเป็นประจักษ์ ข้ออ้างนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๔ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีและให้ลงโทษไล่ออกจากราชการแทน กรณีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียอมมีสิทธิได้รับเงินเดือน ๓๐ วัน แทนการกักขังเป็นการทดแทน โดยการเทียบเคียงกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งตามข้อ ๓ ประกอบข้อ ๕ (๓) (ค) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๗ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกคำสั่งให้ลงโทษกักขัง และคำสั่งทางปกครองมีผลถูกเพิกถอนแล้ว กรณีจึงหาใช่การกระทำกรรมเดียวถูกลงโทษสองครั้งไม่ เมื่อได้วินิจฉัยพยานหลักฐานของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายมาโดยลำดับแล้ว จึงเห็นว่า พยานหลักฐาน ฝ่ายผู้กล่าวหาไม่น่าหนักให้รับฟังได้อย่างมั่นคงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเห็นว่า การที่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ มีมติในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และการประชุมวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ขอบด้วยกฎหมายแล้ว

บรรดาคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นไล่ออกจากราชการนั้น ย่อมได้รับการวินิจฉัยและถูกแทนที่ด้วยคำสั่งท้ายสุดแล้ว ศาลปกครองสูงสุดไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอที่ให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

38. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 24/2562

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง นักทัศนวิทยา จว สังกัดเรือนจำพิเศษ กทม. ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อธิบดีกรมราชทัณฑ์) ได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๔ คน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรง โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการเรียกผลประโยชน์จากผู้ต้องขัง และ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว เห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนให้รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกรณีที่นาย ช. ได้รับอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมจากญาติเกิน ๑ ครั้ง ภายใน ๑ วัน ซึ่งเป็นการเยี่ยมเกินกว่าปกติ แต่จากการสอบสวน มีพยานหลักฐานสนับสนุนให้รับฟังได้ว่า ในวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้นำเช็คเกี่ยวกับการทำธุรกิจ อาบ อบ นวด ของนาย ช. จำนวน ๘ ฉบับ เข้าไปให้นาย ช. ลงนาม เป็นผู้ส่งจ่ายเช็คภายในห้องสมุดแดน ๑ ซึ่งเป็นพื้นที่นอกเขตการอนุญาตของผู้อำนวยความสะดวก ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง แต่จากการสอบสวนไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใด จากนาย ช. เป็นการตอบแทน การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยขอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่เป็นความผิดเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรก จึงมีเหตุอันควรลดโทษให้ โดยให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือไว้ โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบการว่ากล่าวตักเตือนแล้ว แต่เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงมีหนังสือร้องทุกข์ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม) เพื่อให้ทบทวนการว่ากล่าวตักเตือน เนื่องจากเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อน โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือกระทรวงยุติธรรม ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาหนังสือร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๐ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกล่ามำจริง และมีความเห็นเช่นเดียวกับคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ จึงมีมติให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยได้แจ้งสิทธิการโต้แย้งคำวินิจฉัยดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องและ เป็นธรรม

กล่าวคือ ไม่ได้รับฟังพยานของฝ่ายผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายถูกระงับการขึ้นเงินเดือนไว้เป็นเวลา ๒ ปี ๖ เดือน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ยกเลิกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ยกเลิกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษ งดเงินเดือนข้าราชการ และยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๐

เห็นว่า เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานแวดล้อมเชื่อได้ว่า ในวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เมื่อญาติของ นาย ช. ได้เขียนคำร้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่เรือนจำเพื่อขออนุญาตนำเชือกจำนวน ๘ ฉบับ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ อาบ อบ นวด มาให้นาย ช. ลงนาม ผู้ฟ้องคดีได้นำเชือกเข้าไปให้นาย ช. ลงนามส่งจ่ายในห้องสมุดจริง แม้ว่าในชั้นพิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี พยานฝ่ายผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ นาย ช. ได้มาตรวจสอบเอกสารและลงลายมือชื่อในเอกสารที่ญาติ ยื่นคำร้องผ่านทางเรือนจำในห้องที่ทำการพัศดีก็ตาม ก็เป็นการชี้แจงข้อเท็จจริงภายหลังจาก วันเกิดเหตุเป็นเวลานานถึงสามปีกว่าและน่าจะเชื่อว่าเป็นการทำขึ้นเพื่อให้การช่วยเหลือผู้ฟ้องคดี จึงมีน้ำหนักไม่มากเพียงพอที่จะหักล้างพยานฝ่ายผู้กล่าวหาได้ เมื่อผู้อำนวยการส่วนควบคุมได้กำหนดให้ใช้ห้องทำงานของฝ่ายควบคุมกลางเป็นสถานที่ในการลงนามทำนิติกรรมผูกพัน ในเอกสารของผู้ต้องขังทุกราย การที่ผู้ฟ้องคดีนำเชือกจำนวน ๘ ฉบับ ที่เกี่ยวกับธุรกิจ อาบ อบ นวด ไปให้นาย ช. ลงนามส่งจ่ายในห้องสมุด ซึ่งมีใช้สถานที่ที่ผู้อำนวยการส่วนควบคุมกำหนดให้เป็นสถานที่ในการลงนามทำนิติกรรมของผู้ต้องขัง การกระทำจึงเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ แต่ไม่ปรากฏว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย กรณีจึงเป็นความผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามนัยมาตรา ๘๘ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจที่จะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ งดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนได้ตามควรแก่กรณีที่เหมาะสมกับความผิด และในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๑๐๓ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๐ ได้พิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแล้ว มีมติให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี นั้น จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๐ ที่ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันที่มติดังกล่าว นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

40. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 1127/2561

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่งานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรป่าต้ว จังหวัดโยสธร ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดโยสธร) มีคำสั่งลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการกรณี มีผู้ร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกันจัดหางาน ให้คนหางานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาตและร่วมกันหลอกลวงผู้อื่น ว่าสามารถจัดหางานให้ไปทำงานที่ต่างประเทศได้ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดี มาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้มิคำสั่งว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด ให้เพิกถอนคำสั่ง ลงวันที่ ๑๗

กันยายน ๒๕๕๑ ที่ลงโทษปลดออกจากราชการ ให้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม และคืนสิทธิอันพึงมีพึงได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกประการ เห็นว่า เมื่อผล การสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ ฟ้องคดีฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการแนะนำชักชวนให้นาย ช. และ นาง พ. เดินทางไปทำงานที่ประเทศเกาหลีใต้ โดยกระบวนการหรือวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยผู้ฟ้อง คดีได้ประโยชน์จากการที่นาย ช. และนาง พ. ได้ทำสัญญาขายบ้านให้ภรรยาของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็น ผู้ที่กระทำผิดวินัย และผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ตามที่กฎหมายกำหนด การที่ ผู้ฟ้องคดีนำพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการเป็นธุระจัดหาคนงานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย ย่อมนำมาซึ่งความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ที่ตนดำรง อยู่และของหน่วยงานอย่างร้ายแรง อันเข้าลักษณะเป็นการประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังกล่าวแล้ว โดยมีพักต้อง พิจารณาว่าการลงโทษผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ ต้องเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก และแม้ ในคดีอาญาของศาลจังหวัดยโสธรได้มีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๒๑๑๑/๒๕๕๑ ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีกับพวกแล้วก็ตาม ก็ห้ามมิผลทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะ ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจลงโทษผู้ฟ้องคดี แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยมีกฎหมาย กำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบสวน แยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาอยู่แล้ว เมื่อคณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรง มีความเห็นว่า พยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีไม่น่าเชื่อถือ และมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๒ และ ๗๐ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ใช้อำนาจดุลพินิจในการออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ให้ลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยรับ ฟังข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนซึ่งพยานต่างให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ สอบสวนโดยยืนยันตามคำให้การเดิมที่ได้ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าต้ว แล้วเห็นว่า มี พยานหลักฐานเพียงพอที่จะฟังได้ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหา กรณี จึงเป็นการลงโทษทางวินัยโดยใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการจึงเป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่เห็นชอบตามคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ถือว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วย กฎหมายเช่นกัน การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษปลดผู้ ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามคำสั่งลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมเมื่อ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันที่ มีคำสั่งและมติดังกล่าว และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง สองดำเนินการเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม พร้อมทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ให้แก่ ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามคำพิพากษายกใน ๔๕ วัน นับแต่คดีถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี

41. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 1119/2561

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๓ อยู่ที่ทำการปกครองอำเภอ คลองใหญ่ จังหวัดตราด ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อธิบดีกรมการปกครอง) มีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการกรณีทุจริตในการออกบัตร ประจำตัวประชาชนและย้ายที่อยู่โดยมิชอบ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายกรัฏมนตรี) มีคำสั่งลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลเพิก ถอนคำสั่งดังกล่าว เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อจังหวัดตราดได้มีหนังสือจังหวัดตราดถึงกรมการ

ปกครอง แจ้งผลการสอบสวนและส่งเอกสารสอบสวนวินัยไปเพื่อดำเนินการ กรมการปกครองได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดตราด แจ้งว่า กระบวนการสอบสวนผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ. ดังกล่าว และขอให้ทำการตรวจสอบเพิ่มเติมตามประเด็นที่กำหนด จังหวัดตราดจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ เพื่อดำเนินการแก้ไขสำนวนการสอบสวนเดิมและสอบสวนเพิ่มเติม เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมได้ย้ายไปรับราชการที่อื่น เสียชีวิต และออกจากราชการไปแล้ว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ได้ดำเนินการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดและรายงานผลการสอบสวนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยแจ้งว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแก้ไขสำนวนการสอบสวนให้ถูกต้องครบถ้วนตาม กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แล้ว อันเป็นการใช้เวลาในการสอบสวนเกือบ ๒ ปี ซึ่งเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีภายในระยะเวลาที่ข้อ ๑๒ ของ กฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวได้กำหนดไว้ แต่เจตนารมณ์ของบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดไว้ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนตามกรอบระยะเวลาที่วางไว้ อันเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ถูกกล่าวหาไม่ให้เกิดการประวิงเวลาการดำเนินการสอบสวน แต่อย่างไรก็ตาม หากคณะกรรมการสอบสวนมิได้ดำเนินการสอบสวนตามกรอบระยะเวลาที่วางไว้ ก็ห้ามข้อกำหนดให้การสอบสวนที่ล่าช้าเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันจะส่งผลให้การสอบสวนนั้นเสียไปทั้งหมดไม่ คงบัญญัติไว้ในข้อ ๑๒ วรรคสาม ของ กฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว แต่เพียงว่า หากการสอบสวนในเรื่องใดคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในสองร้อยเจ็ดสิบวัน ให้ประธานกรรมการรายงานให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุให้ อ.ก.พ. กระทรวง ทราบ เพื่อดำเนินการเร่งรัดการสอบสวนต่อไปเท่านั้น อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า หากคณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนไม่ทันภายในกรอบระยะเวลาตามที่กำหนด คณะกรรมการก็ต้องมีหน้าที่รายงานให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป ซึ่งเป็นกรณีที่คณะกรรมการต้องรับผิดชอบต่อผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น หากทำให้การสอบสวนที่ล่าช้าเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามคำสั่งอำเภอคลองใหญ่ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๕ เรื่อง การแบ่งงานและมอบหมายหน้าที่ ความรับผิดชอบของที่ทำการปกครองอำเภอ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยเหลือนาย ร. หรือ ณ. ซึ่งมีตำแหน่งผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๕) ในงานบัตรประจำตัวประชาชน ส่วนงานปกครองมีนาง ส. เป็นผู้ช่วยเหลือ งานฝ่ายทะเบียนราษฎรมีนาง ด. เป็นผู้ช่วยเหลือ งานทะเบียนทั่วไปมี นาย อ. เป็นผู้ช่วยเหลือ แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีได้มีหน้าที่ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีก็ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๓ ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยเหลืองานบัตรประจำตัวประชาชนโดยตรง ซึ่งจะต้องทราบและถือปฏิบัติตามระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัด ก่อนจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลซึ่งได้สัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติ เจ้าหน้าที่ที่ต้องเรียกดูหนังสือสำคัญการแปลงสัญชาติเป็นไทย และต้องตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ด้วยความละเอียดรอบคอบ ในกรณีสงสัยว่าผู้ยื่นคำขอมอบบัตรประจำตัวประชาชนมีสิทธิมีบัตรดังกล่าวหรือไม่ เจ้าหน้าที่ต้องเรียกหลักฐานเพิ่มเติมตามควรแก่กรณี ก่อนนำเสนอผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติ แต่เมื่อประมวลพฤติกรรมและข้อเท็จจริงแห่งคดีแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเพื่อออกบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้ที่ไม่สิทธิ ทั้งๆ ที่บุคคลดังกล่าวมีเพียงสำเนาภาพถ่ายใบสำคัญถิ่นที่อยู่มาแสดงเป็นหลักฐาน ซึ่งเป็นข้อพิรุธที่ไม่น่าเชื่อถือ และไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีจัดให้มีการรับรองบุคคลดังกล่าวโดยกำนันผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นผู้ปกครองท้องที่ หรือตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานอื่นประกอบตามระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดไว้ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้จัดทำคำร้องขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการต่างๆ ในทะเบียนบ้านในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ รวมทั้งในภายหลังที่ผู้มีสิทธิทำบัตรประจำตัวประชาชน (ตัวจริง) ซึ่งได้สัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติมายื่นคำขอทำบัตรประจำตัวประชาชน ก็ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้บายเบี่ยงไม่ดำเนินการให้ จากพฤติการณ์ดังกล่าว แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าตนไม่มีอำนาจหน้าที่นั้น ก็มิอาจปฏิเสธความรับผิดชอบที่ตนได้กระทำไปในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยเหลืองานบัตรประจำตัวประชาชนตามที่ได้รับ ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์การกระทำที่เข้าข่ายการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

อย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จริง ซึ่งผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจอาจพิจารณาสั่งลงโทษปลดหรือไล่ออกจากราชการได้ ตามความร้ายแรงแก่กรณี ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๑๐๔ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น จึงเป็นการกระทำ ที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

42. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 1117/2561

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน เนื่องจากพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการลวนลามทางเพศและเป็นการกระทำอนาจารต่อผู้เสียหายซึ่งมีฐานะเป็นศิษย์ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งรับราชการครู มีหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่เด็กนักเรียน และโดยสถานภาพชอบที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง อบจ.ชัยภูมิ ที่ ๙๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

43. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 1100/2561

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักบริหารงานทั่วไป ๖ สังกัดสำนักปลัด อบต. เมืองเก่า ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดี (ทด.เมืองเก่า (อบต.เมืองเก่า เดิม)) ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๙ โดยลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน กรณีที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากขั้นตอนการดำเนินการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย การพิจารณาลงโทษ จึงไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิในการได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนและไม่ได้รับค่าตอบแทนอื่น (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่ง อบต.เมืองเก่า ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๙ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ถูกตัดไป ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน รวมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เป็นเงินจำนวน ๒,๑๖๔ บาท และให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ในครั้งที่ ๒ (๓๐ กันยายน ๒๕๔๙) และให้ ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินค่าประโยชน์ตอบแทนอื่น (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ แก่ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า คดีนี้ เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี พิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ถูกหักไปพร้อมดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๒,๑๖๕ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว จึงต้องรับฟังเป็นที่ยึดว่า คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและต้องเพิกถอนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ถูกตัดไป ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน รวมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เป็นเงินจำนวน ๒,๑๖๕ บาท และให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ในครั้งที่ ๒ (๓๐ กันยายน ๒๕๔๙) การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินเดือนของ ผู้ฟ้องคดีที่ถูกหักไปพร้อมดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๒,๑๖๕ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นกรณีที่ ศาลพิพากษาให้

เกินไปกว่าที่ผู้ฟ้องคดีขอมาในคำฟ้อง อันเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความ สงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาล สามารถยกขึ้นวินิจฉัยเองได้แม้คู่กรณีจะมีได้กล่าวอ้าง ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะได้รับเงินเดือนคืนพร้อมดอกเบี้ยตามที่ขอ เป็น เงินจำนวน ๒,๖๑๔ บาท เท่านั้น และเมื่อ ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องว่าการพิจารณาลงโทษของผู้ฟ้องคดีไม่เป็น ธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมายทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิในการได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน รวมทั้งมีคำขอให้ผู้ ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ ซึ่งแม้ว่าศาลจะไม่มี อำนาจที่จะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนเงินเดือนหนึ่งขั้น เนื่องจากการพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับการขึ้นเงินเดือนหรือไม่และขึ้นเท่าใดเป็นเรื่องที่จะต้องมีการประเมินตามหลักเกณฑ์ที่ หน่วยงานกำหนด

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่าคำสั่งลงโทษ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีอันเป็น ข้อจำกัดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีใช้เป็นเหตุผลในการที่จะไม่พิจารณาเรื่องขึ้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีได้ถูกเพิกถอน โดยคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว ศาลจึงมีอำนาจตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ โดยวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการพิจารณาเรื่องการขึ้นเงินเดือน ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ ให้กับ ผู้ฟ้องคดีใหม่ได้ แต่ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมาในคำอุทธรณ์ว่า ศาล ปกครองชั้นต้นในคดีหมายเลขแดงที่ ๙๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๕ ได้มีข้อเท็จจริงว่า ตาม รายงานการประชุมของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดขอนแก่น (ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น) เมื่อ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ ก.อบต. จังหวัดขอนแก่น ได้นำเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับการไม่ขึ้นเงินเดือนของ ผู้ ฟ้องคดีเข้าสู่การพิจารณา และมีมติให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าคำสั่ง นายก อบต.เมือง เก่าที่ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ และไม่จ่ายเงินค่าประโยชน์ตอบแทน อื่นในกรณีพิเศษ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาเหตุจากการที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษทางวินัย (ตัด เงินเดือน) ทำให้เห็นได้ว่า การไม่เลื่อนขั้นเงินเดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ เป็นผล สืบเนื่องมาจากคำสั่ง อบต.เมืองเก่า ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษทางวินัย จึงมีคำขอให้ศาล ปกครองสูงสุดเพิกถอนคำสั่ง อบต.เมืองเก่า ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๙ ที่ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น

เมื่อพิจารณาจากคำฟ้องและเอกสารในสำนวนทั้งหมดแล้ว ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอน คำสั่งที่ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหรือคำสั่งยกคำร้องทุกข์เกี่ยวกับคำสั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ในครั้งดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเพียงยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นมาอ้างในชั้นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาล ปกครองชั้นต้นเท่านั้น จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้น ว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และ ข้อเท็จจริงดังกล่าวมิได้เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับ ประโยชน์สาธารณะ ข้อกล่าวอ้างดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับไว้พิจารณาได้ตามข้อ ๑๐๑ วรรค สอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ศาลปกครองชั้นต้น วินิจฉัยว่า ข้อพิพาทคดีนี้ ไม่เกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนจึงไม่ต้องพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้ง ที่ ๒ จำนวน ๑ ขั้น นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก่ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ถูกหักไป พร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงิน จำนวน ๒,๖๑๔ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้อง คดี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ ใหม่ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำ พิพากษา นอกนั้นให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

44. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๔๑/๒๕๖๒ (ประชุมใหญ่ฯ)

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑, คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๒) เพื่อให้ตรวจสอบว่ากรรมการผู้จัดการธนาคาร ก. กับพวก ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือไม่ กรณียื่นคำร้องอันเป็นเท็จต่อศาลล้มละลายกลาง ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๐๙๙/๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นลูกหนี้ในคดีดังกล่าว และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการลงโทษทางวินัยและทางอาญาต่อกรรมการผู้จัดการธนาคาร ก. กับพวก หากพบว่ามีกระทำความผิดตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียน ซึ่งผ่านมากกว่าสามเดือนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังมิได้แจ้งผลการพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง และแจ้งผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

เห็นว่า เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ไต่สวนและวินิจฉัยการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ดำเนินการใดๆ หรือมิได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ข้อพิพาทลักษณะนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิติดตามและร้องขอให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติไว้ โดยผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ตามกฎหมายในเรื่องนั้นๆ ได้ใช้อำนาจตามกฎหมายก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และคำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาเป็นคำขอที่ศาลสามารถออกคำสั่งบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว จึงเป็น ผู้มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน

ซึ่งการฟ้องคดีในลักษณะนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายไว้โดยเฉพาะ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นก่อนที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลตามที่มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวบัญญัติไว้

เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้จัดการธนาคาร ก. โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ดำเนินการใดๆ หรือมิได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงถือว่าวันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลในวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับเป็นให้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา

48. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๕๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานป้องกันและปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น มูลคดีนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ ในการตรวจตราการเปิด – ปิด สถานบริการในอำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ต่อมาพันตำรวจโท อ. มีหนังสือร้องเรียนพฤติกรรมผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๔) ว่า เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ชักอาวุธปืนพกสั้นออกมาขึ้นลำกล้อง

บรรจกระสุน และพุดขมขู่ ใช้กำลังทำร้ายร่างกายนาย ส. และยิงอาวุธปืนขึ้นเพดานร้านอาหาร ร. โดยกระทำการดังกล่าวหลังจากผู้ฟ้องคดีได้ทราบวา พันตำรวจโท อ. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกพื้นที่ จังหวัดขอนแก่น ได้จับกุมกลุ่มผู้ลี้ภัยลอบเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้การพนันทนายผลฟุตบอลในเขตพื้นที่อำเภอ เมืองขอนแก่น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน นอกจากนี้ พันตำรวจโท อ. ยังได้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีข้อหายิงปืนโดยใช่เหตุในเมือง หมูบ้าน ใช้กำลังทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และ ทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่ขี้ขี้ หลังจากพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานแล้ว ได้เสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการควรสั่งไม่ฟ้องทั้งสามข้อหา ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำผู้เกี่ยวข้องและรวบรวมผลการดำเนินคดีอาญา และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลเหตุจูงใจที่จะยิงขมขู่ พันตำรวจโท อ. กับพวก และพนักงานสอบสวนเสนอความเห็นสั่งไม่ฟ้อง กรณีไม่เป็นความผิดวินัยร้ายแรงตามที่ถูกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง แต่เป็นความผิดฐานประพฤติตนในลักษณะที่ไม่สมควร ตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงควรลงโทษให้กักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบ และมีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ ลงโทษกักขัง ๓๐ วัน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รายงานกรณีผู้ฟ้องคดี ถูกสอบสวนและลงโทษ ต่อมา อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการ ทางวินัยดำเนินการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ได้มีการประชุม เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยที่ประชุมมีมติว่ามีพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอที่จะรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตาม พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๗๙ (๕) ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง จึงมีมติให้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้นอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ และเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นให้ไล่ออกจากราชการ และให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เห็นว่า เมื่อพิเคราะห์รายงาน การสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คำให้การผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว พฤติการณ์แห่งการกระทำเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงอันเป็นอาวุธที่มีอันตรายโดยสภาพขมขู่ผู้กล่าวหา (พันตำรวจโท อ.) และนาย ส. จริง เพราะไม่มีเหตุจูงใจใดนอกจากประสงค์จะขอเจรจามีให้ ผู้กล่าวหาเข้ามาทำงานจับกุมผู้ลี้ภัยลอบเล่นการพนันทนายผลฟุตบอลในพื้นที่ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นนาย ส. มีท่าทางจะชักอาวุธจึงป้องกันตัวไว้ก่อน โดยมีนาย พ. ยืนยันว่าเห็นเช่นกัน แต่เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า นาย ส. มีอาวุธใดๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และ เมื่อพิเคราะห์ถ้อยคำของ พันตำรวจโท ค. ผู้เชี่ยวชาญการพิเศษด้านการพิสูจน์อาวุธปืน ยืนยันว่าอาวุธปืนกล็อก รุ่น ๑๙ เป็นปืนแบบกึ่งอัตโนมัติทุกตัวไป ขนาด ๙ มม. ที่ไม่ลั่นง่ายแม่หล่น แต่ผู้ใช้ ต้องมีกฎแห่งความปลอดภัย โดยเฉพาะข้อที่ว่า ไม่จำเป็นต้องเหนียวไกเพื่อทดสอบอาวุธปืน เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีกระชากลากล้องทำให้กระสุนปืนนัดใหม่ในซองกระสุน เข้าสู่รังเพลิงเดิมที่อาจหลงเหลืออยู่ในรังเพลิง และยังไม่เหนียวไกปืนอีก ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า กระสุนปืนลั่นโดยไม่ตั้งใจนั้น เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำผู้กล่าวหาและนาย ส. ยืนยันตรงกันว่า ผู้กล่าวหาถามว่า ยิงปืนทำไม ผู้ฟ้องคดีตอบว่า "ยิงเพราะอยากให้รู้ว่าปืนกระบอกนี้บรรจกระสุนปืนจริง" แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเคยให้ถ้อยคำว่า ใช้อาวุธปืนที่พิพาทมา ๒ ถึง ๓ ปี รูวิธีใช้เป็นอย่างดี จึงเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะทำให้ปืนลั่นโดยไม่ตั้งใจ จากพยานทั้งหมดทำให้ มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงขมขู่ผู้กล่าวหากับพวก ไม่ใช่เพื่อป้องกันตัวดังกล่าวอ้าง ส่วนข้ออ้างว่า พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันเช่นกันนั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาคดีอาญานั้นมุ่งพิสูจน์ว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่ถูกล่าวหาหรือไม่ ส่วนการดำเนินคดีทางวินัยนั้นมุ่งเน้นการรักษาระเบียบวินัยของข้าราชการแต่ละประเภท เมื่อข้อเท็จจริงมีหลักฐานเห็นได้ว่า กระทำการอันเสื่อม

เสียหรือมัวหมองในการปฏิบัติหน้าที่ ก็สามารถลงโทษทางวินัยได้ ข้ออ้างในส่วนนี้จึงไม่อาจหักล้าง พยานหลักฐานที่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ นำมาพิจารณาและมีมติให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีได้ ส่วนข้ออ้างว่า การรับฟังพยานหลักฐานของอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ อาจไม่ เป็นกลางนั้น เห็นว่า อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ ต่างทำงานให้ความเป็นธรรมกับคู่กรณี ทั้งสองฝ่าย เพียงผู้กล่าวหาเพียงคนเดียวที่แม้มีความใกล้ชิดกับอนุกรรมการดังกล่าว แต่ก็ไม่อาจชี้ว่า อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ ทั้ง ๑๗ คน ได้ทั้งหมด ประกอบกับไม่ปรากฏพฤติการณ์ตั้งผู้ ฟ้องคดีกล่าวอ้างให้เห็นเป็นประจักษ์ ข้ออ้างนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อ คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๔ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี และให้ลงโทษไล่ออกจากราชการแทน กรณีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียอมมีสิทธิได้รับเงินเดือน ๓๐ วัน แทนการกักขังเป็นการทดแทน โดยการเทียบเคียงกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งตามข้อ ๓ ประกอบข้อ ๕ (๓) (ค) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้น หรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกคำสั่งให้ ลงโทษกักขัง และคำสั่งทางปกครองมีผลถูกเพิกถอนแล้ว กรณีจึงหาใช่การกระทำกรรมเดียวถูกลงโทษสอง ครั้งไม่ เมื่อได้วินิจฉัยพยานหลักฐานของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายมาโดยลำดับแล้ว จึงเห็นว่า พยานหลักฐาน ฝ่ายผู้กล่าวหาไม่น่าหนักใจรับฟังได้อย่างมั่นคงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงเห็นว่า การ ที่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ มีมติในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้ยก อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และการประชุมวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ชอပ်ด้วย กฎหมายแล้ว บรรดาคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูก ฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นไล่ออกจากราชการนั้น ย่อมได้รับการวินิจฉัยและถูกแทนที่ด้วย คำสั่งท้ายสุดแล้ว ศาลปกครองสูงสุดไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอที่ให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ที่ศาลปกครอง ชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

51. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ฟบ. 17/2562 (ป)

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรมการปกครอง ที่ ๘๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ ที่ยกเลิกคำสั่งกรมการปกครอง ที่ ๓๕๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ และลดโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๔๓ - ๕๗๑๐๑๕๔ เรื่องแดง ที่ ๐๐๙๒๑๕๘ - ๐๒๐๓๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ เฉพาะในส่วนที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ **โดย ให้การเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีผลนับแต่วันที่มิคา พิพากษานี้** คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

มีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ควรแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่ากระทำความผิดฐานกระทำ การอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้ และมีคำสั่ง โดยเร็ว เนื่องจากอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดที่พิพาท ต้องเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการเท่านั้น ถ้าไม่ได้เป็นการกระทำในอำนาจหน้าที่ ผู้ถูก ฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ชี้มูลความผิดทางวินัย และผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้บริหารระดับสูงและไม่ได้เป็น ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป อีกทั้ง ไม่มีอำนาจหน้าที่จัดสอบคัดเลือก ข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงผู้เข้าสอบ คัดเลือกเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยในเรื่องนี้ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มี มติชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่าง

ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่จะถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่ากระทำความผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกรรมการปกครองลงโทษไล่ออกจากราชการในความผิดทางวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่คำสั่งดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยคำสั่งกรรมการปกครอง ต่อมา ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ในส่วนความผิดทางวินัยฐานความผิดดังกล่าว โดยมีได้มีการสอบสวนพิจารณาตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนด จึงมีผลให้คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

52. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ฟบ. 16/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๕๗๑๐๑๔๙ เรื่องแดงที่ ๐๒๐๓๕๓ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามคำสั่งกรรมการปกครอง ที่ ๑๒๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ ที่ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งดังกล่าวคำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก

โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ หรือผู้มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งที่จะดำเนินการสอบสวนและพิจารณามีคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป เนื่องจากข้อกล่าวหาที่อยู่ในอำนาจไต่สวนและพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ หมายถึงเฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ขึ้นมูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ที่จะต้องถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงมีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอน วิธีการและกระบวนการสอบสวนวินัยตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว แต่กลับอาศัยรายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แล้วพิจารณามีคำสั่งกรรมการปกครอง ที่ ๓๙๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ขึ้นมูลความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้มีคำสั่งกรรมการปกครอง ที่ ๑๒๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

53. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ฟบ. 13/2562

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ ที่ทำการอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ได้รับคำสั่งจากนาย ส. นายอำเภอแม่เมาะในขณะนั้น ให้ดำเนินการจัดจ้างก่อสร้างอ่างเก็บน้ำจำนวน ๔ แห่ง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดทำสัญญาจ้างและลงนามในฐานะพยาน ในระหว่างการก่อสร้างมีประชาชนร้องเรียนว่ามีการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำในเขตอำเภอแม่เมาะบุกรุกพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ นาย ส. หัวหน้าชุด

ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการทำลายป่าที่ ๑ ร่วมกับนาย ม. หัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่าที่ ลป ๑๗ (แม่จางตอนบน) เข้าตรวจสอบบริเวณ ที่มีการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีและนาย ส. ทราบข่าวการจะเข้าไปตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ป่าไม้เสียก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงแจ้งต่อนาย ร. ผู้ควบคุมงานของห้างหุ้นส่วนจำกัด ล. เพื่อให้ขนย้ายเครื่องจักรและคนงานออกจากบริเวณที่ก่อสร้าง เมื่อเจ้าหน้าที่ป่าไม้เข้าตรวจสอบพื้นที่พบว่ามีการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ แต่ยังไม่แล้วเสร็จ หลังจากนั้น นาย ส. และนาย ร. ไปเจรจากับนาย ม. ในบริเวณที่ก่อสร้าง ซึ่งนาย ม. ยินยอมให้ก่อสร้างอ่างเก็บน้ำต่อไปจนแล้วเสร็จ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๒๕ และ พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แต่ละวันการจับกุมผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ทั้งสองฉบับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงขึ้นไต่สวนกรณีการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๗ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวนว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันใดชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อธิบดีกรมการปกครอง) จึงมีคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะกระทำผิดวินัย จึงให้แก้ไขคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันใดชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันใดอันใดชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งเดิมทุกประการ ตามคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ แก้ไขคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งดังกล่าว และเพิกถอนคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ ที่แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าว

ให้วินิจฉัย ในประเด็นความไม่ชอบด้วยกฎหมายของการตั้งอนุกรรมการไต่สวนและอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีนี้ ให้วินิจฉัยในประเด็นความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้คืนสิทธิและหน้าที่ ตามกฎหมายทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เห็นว่า การใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และซึ่งมีผลความผิดทางวินัยเป็นการใช้อำนาจที่บัญญัติไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต มิใช่การใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ดังนั้น ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ ได้ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๑๙ มาตรา ๘๘ มาตรา ๙๑ และมาตรา ๙๒ แห่ง พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้วเห็นได้ว่า ข้อกล่าวหาที่อยู่

ในอำนาจไต่สวนและพิจารณาของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ หมายถึงเฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ใน ลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา

ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย นอกจากสามกรณีดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเกิดขึ้นก่อน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ มติผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นการใช้กฎหมายย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีก็ตาม

แต่เมื่อพิจารณา พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีผลใช้บังคับระหว่างที่มีการกระทำของผู้ฟ้องคดี โดยได้บัญญัติฐานความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงไว้ในมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง ตามลำดับ ส่วน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติฐานความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงไว้ในมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) กรณีจึงเห็นได้ว่า ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดที่บัญญัติไว้ในกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ปรับฐานความผิดของผู้ฟ้องคดีตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นเพียงการปรับบทกฎหมายผิดหลงไปในขณะที่มีมติชี้มูลเท่านั้น หาได้มีผล เป็นการใช้กฎหมายย้อนหลังตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ (๓) เมื่อประธานของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบพร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว บัญญัติให้ถือว่ารายงานเอกสารและความคิดเห็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก

เมื่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับกองทุนพัฒนาชุมชนพื้นที่รอบโรงไฟฟ้าจังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีตามคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามมติคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดของฝ่ายบริหาร การปฏิบัติหน้าที่ใดๆ ของผู้ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับ การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำทั้งสี่แห่ง ซึ่งเป็นโครงการของกองทุนพัฒนาชุมชนพื้นที่รอบโรงไฟฟ้าจังหวัดลำปาง จึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งจากการไต่สวนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่พบว่า เจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตเรียกรับผลประโยชน์ในการก่อสร้าง อ่างเก็บน้ำทั้งสี่แห่ง แต่เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการใช้พื้นที่เป็นสถานที่ปฏิบัติงาน หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นของส่วนราชการหรือองค์กรของรัฐ ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิ

ขอเพื่อให้ตนเองหรือ ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

สวนความผิดทางวินัยฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง นั้น

เมื่อไต่วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานอื่นที่มีฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริง และมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา พร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๓ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เฉพาะในส่วนของการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไขโดยคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในความผิดทางวินัยฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

และเมื่อไต่วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้มีพฤติการณ์กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้แล้ว และภายหลังการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำห้วยสีแห้งดังกล่าวแล้วเสร็จนั้น อ่างเก็บน้ำห้วยสีแห้งมีสภาพมั่นคง แข็งแรง และสามารถกักเก็บน้ำ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ทางการเกษตรได้ตลอดปี อันถือได้ว่าการดำเนินโครงการอ่างเก็บน้ำดังกล่าวก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่รอบโรงไฟฟ้า

อีกทั้งข้อเท็จจริง ยังไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอื่นใดที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีจึงมีอาจถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เช่นเดียวกัน คำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไขโดยคำสั่งกรมการปกครองลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำวินิจฉัย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริง ในการวินิจฉัยเช่นเดียวกันกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

พิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไข โดยคำสั่งกรมการปกครอง ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ มีคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายในระหว่างที่ถูกไล่ออกจากราชการแก่ผู้ฟ้องคดี

54. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ฟบ. 8/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเพิกถอนคำสั่งพิพาทโดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่คำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ และให้คำสั่งทุเลาการบังคับไว้ชั่วคราวสิ้นสุดลง

โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ที่พึงได้รับตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้า เสมือนว่าผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้าไม่เคยถูกลดออกจากราชการ ค่าขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก

เนื่องจากเมื่อปรากฏว่าหากการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกร้องเรียนได้กระทำความผิดวินัยฐานอื่น อันมิใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เช่นในคดีนี้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีดังกล่าวจึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๙๒ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จะต้องถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นส่วนการสอบสวนทางวินัยตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติโดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอน วิธีการและกระบวนการสอบสวนวินัย แต่กลับอาศัยรายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วพิจารณามีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้าออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลความผิดจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้า และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้มีคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งแปดสิบเก้าจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

56. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อบ. 71/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากตามมาตรา ๑๙ (๓) แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัย กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น

ส่วนการกระทำความผิดวินัยฐานอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าเป็นความผิดวินัย ย่อมมีสิทธิส่งเรื่องไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันมิใช่การกระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา ๑๙ (๓) แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว หนังสือดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเพียงการชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้องถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นส่วนการสอบสวนทางวินัยแล้วพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน โดยมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการทำการสอบสวน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งลงโทษความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการทำการสอบสวน จึงเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งลงโทษของผู้ถูก

ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

57. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๖๙/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีซึ่งในขณะนั้น รับราชการดำรงตำแหน่งผู้บังคับบัญชา งานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรเทพารักษ์ จังหวัดนครราชสีมา ได้ขับรถยนต์กระบะส่วนตัวจากอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา มุ่งหน้าไปทางตำบลคลองไผ่ อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา เพื่อกลับบ้านพักของผู้ฟ้องคดี ระหว่างทาง ได้พบบุคคลห้าคนยืนโบกรถอยู่ริมถนนมิตรภาพ บริเวณอำเภอสูงเนินเพื่อจะไปจังหวัดสระบุรี แต่ไม่มีผู้ใดจอดรับ ผู้ฟ้องคดีจึงให้บุคคลทั้งห้าขึ้นนั่งกระบะท้ายรถยนต์โดยจะไปส่งแค่คลองไผ่ เมื่อรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีแล่นมาถึงด่านตรวจยานพาหนะสีคิ้วของเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติด ตำบลลาดบัวขาว อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขอตรวจดูใบอนุญาตขับขี่ ผู้ฟ้องคดี และตรวจพบว่าบุคคลทั้งห้าเป็นบุคคลต่างด้าวสัญชาติลาวและไม่มีหนังสือเดินทาง เข้าประเทศไทย จึงได้จับกุมตัวผู้ฟ้องคดีและบุคคลทั้งห้าส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสีคิ้วเพื่อดำเนินคดีอาญา ข้อหารู้ว่าคนต่างด้าวเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยผิดกฎหมาย ซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใดๆ เพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม พนักงานสอบสวน มีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี แต่พนักงานอัยการจังหวัดสีคิ้วมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการดังกล่าวพิจารณาแล้วไม่เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับอัยการจังหวัดสีคิ้วมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและคดีถึงที่สุดแล้ว จึงเห็นควร ยุติเรื่อง อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะประพฤติดน ไม่สมควร กระทำการหรือละเว้นการกระทำใดๆ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการหรือ เสียระเบียบแบบแผนของตำรวจ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๗๘ (๑๒) และ (๑๖) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และได้รายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า โทษดังกล่าวไม่เหมาะสมกับความผิดจึงมีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๖ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ได้มีมติในการประชุม เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๗ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา

จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมติและคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการดังเดิม

เห็นว่า แม้คำให้การของบุคคลต่างด้าวทั้งห้าจะมีได้พาดพิงว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับ การเดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยผิดกฎหมายและการเดินทางจากชายแดนจนมาถึงจังหวัดนครราชสีมา แต่ ก็เห็นได้ว่าคำให้การของบุคคลต่างด้าวทั้งห้า ยังขาดความสมเหตุสมผลว่า เมื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และได้แจ้งเหตุรถกระบะจากจังหวัดมุกดาหารให้ไปส่งที่จังหวัดสระบุรีแล้วเหตุใดจึงได้ขับลงรถ เพื่อที่จะหารับจ้างขุดมันที่อำเภอสูงเนิน รวมทั้งในคำให้การของบุคคลต่างด้าวทั้งห้าต่อพนักงานสอบสวนยัง ได้ระบุด้วยว่าได้บอกกับผู้ฟ้องคดีว่าจะไปทำงานที่จังหวัดสระบุรี คำให้การของบุคคลต่างด้าวทั้งห้า จึงมีข้อ

พิรุธอย่างยี่งว่าจะสามารถรับฟังได้เพียงใด และสำหรับคำให้การและข้อต่อสู้ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ในระหว่างทางได้รับบุคคลทั้งห้า ให้โดยสารมากับรถโดยไม่รู้ว่าเป็นคนต่างด้าว เนื่องจากได้มีการสอบถามแล้วว่าจะไปลงที่ใดและ ผู้ที่ถูกสอบถามตอบเป็นภาษาไทยได้ชัดเจน รวมทั้งการแต่งตัวก็เหมือนกับคนไทยทุกประการ ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวยังขาดความสมเหตุสมผลสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะให้ความช่วยเหลือ รับบุคคลจำนวนถึง ๕ คน ขึ้นรถยนต์ของตนเอง โดยสอบถามเพียงประการเดียวว่าจะไปลงที่ใด ประกอบกับกรณีลักษณะนี้คณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ว่าข้าราชการตำรวจที่จะรับบุคคลขึ้นรถหรือช่วยด้วยประการใดๆ ให้ตรวจสอบก่อนว่าเป็นคนต่างด้าวที่มาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมายหรือไม่ ถ้าบุคคล ที่ข้าราชการตำรวจผู้นั้นรับขึ้นรถหรือช่วยด้วยประการใดๆ เป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาโดยผิดกฎหมาย

เมื่อถูกดำเนินคดีจะอ้างว่าไม่รู้ว่าเป็นคนต่างด้าวเพื่อให้พ้นผิดไม่ได้ และยังได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ วางแนวทางการลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการตำรวจ กรณีช่วย ซอนเรน หรือช่วยเหลือด้วยประการใดๆ แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย โดยให้มีระดับโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือแจ้งมติดังกล่าวให้ข้าราชการตำรวจในสังกัดทราบแล้ว และในสำนวนคดีไม่ปรากฏว่าข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งว่าไม่ทราบถึงมติดังสองครั้งของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจดังกล่าว เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานและพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีประกอบกันแล้ว จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจได้กระทำการช่วยเหลือบุคคลทั้งห้า ซึ่งเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมายให้พ้นจากการจับกุม ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทางราชการและความรู้สึก ของสังคมอันเป็นการประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

ผู้ฟ้องคดีจึงกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริงตามที่ได้ถูกกล่าวหา ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เห็นว่า คำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี มีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่ถูกต้องเหมาะสม จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรง จึงเป็นมติที่ชอบด้วยมาตรา ๙๑ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๖ แก่ไขคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๙๑ วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน และเมื่อคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายแล้ว การวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๗ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

58. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อบ. 58/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

เนื่องจากเมื่อปรากฏว่า การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพที่ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการติดตามงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งเป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ทั่วไปพึงกระทำทั้งที่ตนเป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่ต้องมีมาตรฐานในการประกอบวิชาชีพที่สูงกว่าตามจรรยาบรรณและความรับผิดชอบในวิชาชีพการตรวจเงินแผ่นดินที่ผู้ตรวจสอบจะต้องรู้สึกหรือตื่นตัวต่อสิ่งไม่ปกติเป็นปกติวิสัย จึงถือเป็นเหตุบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการตรวจเงินแผ่นดินฉบับที่ ๑/๒๕๔๓ รหัส ส. ๑๓๐ จรรยาบรรณและความรับผิดชอบในวิชาชีพการตรวจเงินแผ่นดินและมาตรฐานทางคุณธรรม จริยธรรม ข้อ ๑ และข้อ ๑๙ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยขาดความเอาใจใส่ไม่ระมัดระวังรักษา

ประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๙๑

ดังนั้น การที่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๖ (จังหวัดอุดรธานี) ที่ ๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๖ (จังหวัดอุดรธานี) ที่ ๒๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งดังกล่าวให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๔ และในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามฟังขึ้น

59. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๕๗/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวนชำนาญการพิเศษ สถานีตำรวจภูธรเมืองพังงา ผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพังงา) ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน กรณีผู้ฟ้องคดี ได้รับมอบหมายให้เป็นครูสอนตามโครงการการศึกษาเพื่อต่อต้านการใช้ยาเสพติดในเด็กนักเรียน (ครูตำรวจ D.A.R.E) แต่ไม่ได้ทำการสอนในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๕ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามบททั่วไปเกี่ยวกับวินัยข้าราชการตำรวจ และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง ในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ คณะกรรมการสืบสวน จึงมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดพังงา ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดพังงาพิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว จึงยกอุทธรณ์ และมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีอีกครั้งทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีเคยมีคำสั่งภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตามคำสั่งลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ไปแล้ว เป็นการดำเนินการ ที่ไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในขั้นสืบสวนคณะกรรมการสืบสวนไม่ได้ทำการสืบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน ไม่มีการแจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริง แต่คณะกรรมการสืบสวนกลับเสนอรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา การดำเนินการสืบสวน จึงเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่องลงโทษภาคทัณฑ์

เห็นว่า แม้ว่ากระบวนการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสืบสวนก่อนพิจารณาออกคำสั่งลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่ง ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ จะเป็นการดำเนินการกระบวนการสืบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม กล่าวคือ คณะกรรมการสืบสวนไม่ได้แจ้งแบบ สส.๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ต่อมาภายหลัง ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งภาคทัณฑ์ โดยยกเลิกคำสั่งลงโทษที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว จึงมีผลให้คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นสิ้นผลไป และเมื่อคณะกรรมการสืบสวนได้แจ้งแบบ สส.๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบอีกครั้ง ซึ่งเป็นการดำเนินการ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแสดงเหตุผลของตนก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะพิจารณาหรือมีคำสั่งลงโทษทางวินัย อันเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ในการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว แม้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับเอกสาร แต่ก็ถือได้ว่าคณะกรรมการสืบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทราบ ข้อกล่าวหาและชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสืบสวนแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ ที่จะชี้แจงข้อกล่าวหา ดังนั้น การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ตามมาตรา ๗๘ และ มาตรา ๘๔ แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกอบกับข้อ ๑๘ และข้อ ๓๗ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๗ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสืบสวนชุดก่อนกับชุดหลังเป็นกรรมการชุดเดียวกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งสถานีตำรวจภูธรเมืองพังงา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ นั้น เกิดจากการไม่ดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในข้อ ๑๘ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๗ เท่านั้น หาใช่เกิดจากความไม่เป็นกลางของตัวคณะกรรมการสืบสวนแต่อย่างใด

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏแต่เพียงว่าคณะกรรมการสืบสวนไม่ได้แจ้งแบบ สส.๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงทำให้กระบวนการออกคำสั่ง ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ยกเลิกคำสั่งลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๕ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงมีผลทำให้คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวนั้นสิ้นผลไป แต่หาได้ทำให้คำสั่งลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน ไม่ชอบด้วยกฎหมายและสิ้นผลไปด้วยแต่อย่างใด รวมทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างที่จะเป็นพยานหลักฐานสนับสนุนให้รับฟังได้ว่า ประธานคณะกรรมการสืบสวนมีอคติและจะดำเนินการกลับแก้งผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โครงการการศึกษาเพื่อต่อต้านการใช้ ยาเสพติดในเด็กนักเรียน (ครูตำรวจ D.A.R.E.) ในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๕ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ไปทำการสอนนั้น เป็นภาระงานที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นวิทยากรครูตำรวจ D.A.R.E. ตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๓ โดยคำสั่งดังกล่าวระบุให้ข้าราชการตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นวิทยากรครูตำรวจ D.A.R.E. ประสานงานกับโรงเรียนในพื้นที่รับผิดชอบเพื่อทำการสอนโดยต่อเนื่อง ในทุกภาคเรียนตามกำลังความสามารถที่อาจทำได้ แต่อย่างน้อยจะต้องทำการสอนภาคเรียนละ ๑ ชั้นเรียน ซึ่งเป็นภารกิจพิเศษระยะสั้นเนื่องจากใช้เวลาดำเนินงานตามโครงการไม่นานนัก เห็นว่าแม้งานเดิมจะมีมากแต่ผู้ฟ้องคดีก็มีหน้าที่วางแผนจัดการงานที่ได้รับมอบหมายให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเต็มกำลังความสามารถของตนเอง และหากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ ได้ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาได้

ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชาสามารถชี้แจงแสดงเหตุผลและความจำเป็นตามที่อ้างต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๗๘ วรรคหนึ่ง (๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ แต่จากข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการดังกล่าวแต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดี ไม่ปฏิบัติหน้าที่ทำการสอนตามโครงการการศึกษาเพื่อต่อต้านการใช้ยาเสพติดในเด็กนักเรียน (ครูตำรวจ D.A.R.E.) ในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๕ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีมอบหมาย จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และละเว้นการกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการหรือทำให้เสียระเบียบแบบแผนของข้าราชการตำรวจ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิดของ ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๗๘ (๒) และ (๑๕) ประกอบกับมาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๙ แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

62. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๔๙/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (กรมการปกครอง) ได้สมัครและผ่านการคัดเลือกเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารราชการแผ่นดิน รุ่นที่ ๖๙ ตามประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่อง ผลการคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ

พ.ศ. ๒๕๕๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อธิบดีกรมการปกครอง) ได้มีประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง ยกเลิกผลการคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ (บางส่วน) เนื่องจากมีกรณีการทุจริตการสอบเข้าศึกษาอบรมหลักสูตร นายอำเภอเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น ผู้ผ่านการคัดเลือก ลำดับที่ ๕๓ ถูกยกเลิกผลการคัดเลือกด้วย ผู้ฟ้อง คดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๗ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี หนังสือลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการพิจารณายกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ประกาศและคำ วินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอน ประกาศและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามรายงานและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. รับฟังเป็นยุติว่า แม้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะกันนาย ว. และผู้ที่เข้าสอบจำนวน ๒๐ คน รวมทั้งผู้ฟ้อง คดีที่ให้การรับสารภาพไว้เป็นพยาน โดยไม่ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ก็ได้ วินิจฉัยว่าพฤติการณ์และ การกระทำของผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๑ คน รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกันกระทำผิด โดยการปลอมกระดาษคำตอบเพื่อปกปิดความผิดในการให้คะแนนสอบข้อเขียนแก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีการ ตรวจสอบคำตอบ อันเป็นการให้คะแนนที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีรายชื่อเป็นผู้ผ่านการคัดเลือก ตาม ประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่อง ผลการคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรม หลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงและขัด แจ่งเฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดี และไม่มีผลทางกฎหมายมาแต่ต้น ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้ผ่านการคัดเลือก และไม่มีสิทธิเข้ารับการศึกษอบรมหลักสูตรนายอำเภอปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ วันที่ ๖๙

แม้ผู้ฟ้องคดีจะเข้ารับการศึกษอบรมจนสำเร็จการอบรมในหลักสูตรดังกล่าว ก็ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีมี สิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้รักษาการในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ และได้รับการ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่จำต้องเพิกถอนประกาศดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง ยกเลิกผลการคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ (บางส่วน) เป็นเพียงการแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาของประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ เพื่อให้เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าประกาศผลการคัดเลือกในส่วนข้าราชการดังกล่าว ไม่มีผลทางกฎหมาย มาตั้งแต่ต้น โดยมีได้มุ่งที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้ง หรือมีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือ หน้าที่ของผู้ฟ้องคดีซึ่งไม่มีสิทธิเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอมาตั้งแต่แรก ดังนั้น ประกาศกรมการ ปกครองที่ยกเลิกผลการคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ เฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องเพิกถอนคำสั่งทางปกครองตามหลักเกณฑ์หรือ ภายใต้อำนาจของคำสั่งที่ ๕๙ กับมาตรา ๕๓ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากไม่มีคำสั่งทางปกครองที่จะให้เพิกถอน และผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิอุทธรณ์ประกาศดังกล่าว

การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ (ปลัด มท.) พิจารณา นั้น จึงถือเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของ ผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม้อาจอุทธรณ์ได้ จึงถือเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดสิทธิในการร้องทุกข์ เมื่อเหตุแห่ง การร้องทุกข์เกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งดำรงตำแหน่งอธิบดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปให้เป็นผู้วินิจฉัยร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๓ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๒๒ (๓) ของ กฏ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณา วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ เฉพาะส่วนของผู้ฟ้อง คดีไม่มีผลทางกฎหมายมาแต่ต้น ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้ผ่านการคัดเลือกและไม่มีสิทธิเข้ารับการศึกษ อบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ วันที่ ๖๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีประกาศยกเลิกผล

การคัดเลือกข้าราชการ เพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ในส่วนของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับการยกคำร้องทุกข์ จึงขอจบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศยกเลิกผลการคัดเลือกฯ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการพิจารณาคำสั่งทางปกครองจึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนประเด็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการออกประกาศกรมการปกครองฉบับพิพาท มีผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีเสมือนเป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและไม่ตรงตามความมุ่งหมายของกฎหมายที่จะคุ้มครองข้าราชการที่ให้เบาะแสหรือข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือไม่ พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ และมาตรา ๑๐๓/๖ ที่บัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะกักบุคคลไว้เป็นพยานนั้น มีเจตนารมณ์เพื่อให้ความคุ้มครองแก่บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งมีสวนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้อื่นที่ให้ถ้อยคำหรือแจ้งเบาะแสหรือข้อมูล อันเป็นสาระสำคัญในการที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐรายอื่นที่จะไม่ถูกชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญา ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เท่านั้น

และการที่ผู้ฟ้องคดีถูกยกเลิกผลการคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ก็ไม่ได้มีผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากราชการ หรือได้รับผลร้ายในตำแหน่งหน้าที่ราชการเสมือนหนึ่งว่าถูกลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด แต่หากตีความไปในลักษณะดังกล่าว นอกจากจะเป็นการขัดต่อหลักการบริหารงานบุคคล ตามมาตรา ๔๒ (๑) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติว่า การจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้คำนึงถึงระบบคุณธรรมและความรู้ความสามารถของบุคคล โดยผู้ที่มีสิทธิเข้าอบรมต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์มาตรฐานที่หลักสูตรกำหนดไว้แล้ว ยังเป็นขัดต่อหลักความเสมอภาคและเป็นธรรม เพราะจะมีผลให้ข้าราชการรายอื่น ที่สุจริตที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนด ไม่มีสิทธิเข้าอบรมในหลักสูตรดังกล่าว ในขณะที่ข้าราชการที่ทุจริตที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนด กลับมีสิทธิเข้าอบรมในหลักสูตรดังกล่าว

นอกจากนั้น การตีความในลักษณะดังกล่าวยังจะมีผลให้ข้าราชการหรือบุคคล ผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งมีสวนเกี่ยวข้องกับการทุจริตในการสอบต้องชวนชวยทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองได้รับการกักเป็นพยาน เพราะนอกจากจะไม่ต้องถูกชี้มูลทางวินัยและทางอาญาแล้ว ยังมีผลให้ตนได้เข้าศึกษาอบรมในหลักสูตรดังกล่าว ทั้งที่ตนไม่มีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนด อันเป็นการส่งเสริมให้มีการทุจริตมากยิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นการขัดต่อนโยบายในการปราบปรามการทุจริตภาครัฐที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอีกด้วย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

63. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๔๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเคยดำรงตำแหน่งปลัด_ท.น.ลำปาง (นักบริหารงานเทศบาล ระดับ ๙) ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ร้องสอด (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) ได้ทำการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหา นาย น. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (นายกเทศมนตรีนครลำปาง) กับพวก ว่ากระทำความผิดในการจัดซื้อที่ดินเพื่อใช้เป็นสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของ ทน.ลำปาง โดยไม่ได้จัดซื้อจากเจ้าของที่ดินโดยตรง แต่กลับกระทำการจัดซื้อที่ดินผ่านนายหน้าหรือตัวแทนกลุ่มผลประโยชน์ในราคาที่สูงเกินความเป็นจริงจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง แล้วมีความเห็นตามรายงานการไต่สวน ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็น

เหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้คืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้ระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ

เห็นว่า ทน.ลำปางได้ดำเนินการจัดซื้อที่ดินบริเวณตำบลกล้วยแพะ อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง เพื่อเป็นสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ต่อมา นาย ศ. ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอขายที่ดินเพื่อใช้ในการกำจัดขยะมูลฝอยพร้อมบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่เสนอขาย รวมเนื้อที่ดินทั้งสิ้นประมาณ ๒๗๐ ไร่ ราคาไร่ละ ๙๒,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในขณะนั้น ได้มีคำสั่งอนุมัติสั่งซื้อที่ดินดังกล่าวโดยวิธีพิเศษ และมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่ง รองปลัด ทน.ลำปางเป็นประธานกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษในครั้งนี้ ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือแจ้งเจ้าของที่ดินให้มาเสนอราคาขายที่ดินต่อคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษ แต่นาย พ. เจ้าพนักงานพัสดุ ระดับ ๔ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงาน ได้นำหนังสือฉบับดังกล่าวไปมอบให้นาย ศ. ซึ่งอ้างว่าได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของที่ดินทั้งหมด เป็นผู้ขายในใบเสนอราคาแทนเจ้าของที่ดิน ราคาไร่ละ ๙๒,๐๐๐ บาท โดยแนบหนังสือมอบอำนาจ พร้อมทั้งเอกสารเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินและที่ดินแปลงที่จะขาย คณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษจึงได้ต่อรองราคากับนาย ศ. ยอมลดราคาเหลือไร่ละ ๙๑,๘๔๘ บาท และมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๔ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าได้รับการเสนอขายที่ดินจากผู้ขาย ๑๕๓ แปลง รวมเนื้อที่ ๒๖๘ ไร่ ๓ งาน ๖๘ ตารางวา รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๔,๖๙๙,๗๖๔.๑๖ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณานุมัติตามที่เสนอและมีการทำสัญญาจะซื้อจะขายกับนาย ศ. จากนั้นจึงได้มีการทำสัญญาซื้อขายกับเจ้าของที่ดิน จนกระทั่งอนุมัติฎีกาและเบิกจ่ายเงินดังกล่าวให้กับนาย ศ. ภายหลังจากได้รับเงินแล้วนาย ศ. ได้มอบเงินบางส่วนให้นาย ส. และนาย อ. เป็นผู้นำเงินไปจ่ายให้กับเจ้าของที่ดินแต่ละรายตามราคาที่ตกลงกันไว้แล้ว ราคาไร่ละ ๓๐,๐๐๐ ถึง ๕๐,๐๐๐ บาท

การที่นาย ศ. อ้างว่าตน เป็นผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของที่ดินทั้งหมดเพื่อมาเสนอราคาและต่อรองราคาที่ดินที่เสนอขายให้กับ ทน.ลำปางในลักษณะเป็นตัวแทนตาม ปพพ. แต่พฤติการณ์ของนาย ศ. กับพวกมีการไปติดต่อขอซื้อที่ดินกับเจ้าของที่ดินเพื่อรวบรวมเป็นที่ดินแปลงใหญ่ แล้วมาเสนอขายให้กับ ทน.ลำปางในราคาที่สูงกว่าที่ตกลงกับเจ้าของที่ดิน อันเป็นการกระทำการในลักษณะของการเป็นนายหน้า ประกอบกับ การซื้อที่ดินในครั้งนี้เป็น การซื้อที่ดินเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของ ทน.ลำปาง ที่เคยซื้อในลักษณะเดียวกันมาแล้ว ๓ ครั้ง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการซื้อที่ดินผ่านนาย ศ. แม้ผู้ฟ้องคดี จะโอนมาดำรงตำแหน่งรองปลัด ทน.ลำปาง เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่มีการซื้อในครั้งที่ ๓ ก็ตาม แต่ก็ เป็นเวลา ก่อนที่เจ้าหน้าที่พัสดุจะทำรายงานขอซื้อที่ดินเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซื้อ ตามระเบียบ มท.ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อพฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวของนาย ศ. กับพวกเป็นการรวบรวมตกลงซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดินในราคาถูก แล้วนำมาเสนอขายให้กับ ทน.ลำปางในราคาที่สูงกว่า โดยได้รับประโยชน์ จากส่วนต่างราคาอันมีลักษณะเป็นการกระทำดังกล่าวเดียวกับการเป็นนายหน้า

การที่คณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษได้ต่อรองราคากับนาย ศ. แล้วยอมลดราคาเหลือไร่ละ ๙๑,๘๔๘ บาท เท่ากันทั้ง ๑๕๓ แปลง โดยไม่ได้ตกลงราคาที่ดินตามสภาพและที่ตั้งของแปลงที่ดิน (โชน, บล็อก) และเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณานุมัติให้ซื้อที่ดินตามความเห็นของคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๔,๖๙๙,๗๖๔.๑๖ บาท ทั้งที่ นาย ศ. กับพวกได้ติดต่อขอซื้อจากเจ้าของที่ดินซึ่งที่ดินส่วนใหญ่มีสภาพเป็นป่าและที่นาไม่ติดทางสาธารณะในราคาเพียงไร่ละ ๓๐,๐๐๐ ถึง ๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นราคาที่ ทน.ลำปางควรจะซื้อได้ในราคานี้ การกระทำของคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษจึง

เป็นการจงใจฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง (๖) ของระเบียบดังกล่าว เป็นเหตุให้นาย น. อนุมัติสั่งซื้อ ตามที่คณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษเสนอ และมีการเบิกจ่ายเงินค่าที่ดินให้กับนาย ศ. ทำให้เทศบาล ได้รับความเสียหายจากการซื้อที่ดิน ในราคาสูงเกินความเป็นจริง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐาน ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือ นโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ พ.ร.ฎ. ระเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ แม้ พยานหลักฐานในคดีนี้จะไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ที่สมควรได้หรือกระทำการ โดยมีเจตนาทุจริต เพื่อให้ตนเองหรือนาย ศ. กับพวกได้รับประโยชน์ที่สมควรได้ อันจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวก็ตาม แต่การกระทำของผู้ฟ้องคดีก็ยังคงเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิด ของผู้ร้องสอด จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเฉพาะส่วนที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการอัน เนื่องจากการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกันและการที่ผู้ถูกฟ้อง คดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัย ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก็เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีการ จัดซื้อที่ดินโดยวิธีพิเศษ ในครั้งที่ ๔ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยให้มีผล ย้อนหลังตั้งแต่วันที่ มีคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวโดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการ ดำเนินการ ให้เป็นไปตามคำพิพากษา คือ ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับ ราชการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด โดยคืนสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนด ไว้ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และยกฟ้องผู้ร้องสอด นั้น ศาลปกครอง สูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้อง

64. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๔๓/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ (ทำหน้าที่ปฏิบัติการ ป้องกันปราบปราม) สถานีตำรวจนครบาลบางนา ได้รับคำสั่งด้วยวาจา จากผู้บัญชาการตำรวจนครบาลให้ไป ปฏิบัติหน้าที่รักษาการประจำจุดบ้านพักบุคคลสำคัญ ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ระหว่าง เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา ต่อมา ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวร รักษาการประจำจุดบ้านพักบุคคลสำคัญตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ ต่อเนื่องในคราว เดียวกันเป็นเวลา ๑๗ วัน ผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาลบางนา จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการฯ เห็นว่า มีพยานหลักฐานยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดี กระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มี เหตุ อันสมควรตามมาตรา ๗๙ (๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเห็นควรให้ลงโทษไล่ออก ผู้ ฟ้องคดีออกจากราชการ และรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บังคับการตำรวจนครบาล ๕) ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา แล้วมีคำสั่งลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ตร. แต่ ก.ตร. ไม่ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้อง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจาก

ราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตำรวจในยศและตำแหน่งเดิม รวมทั้งคืน สิทธิและประโยชน์ต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีเสียไปแก่ผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลบางนาแต่งตั้งได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยได้พิจารณาจากเอกสารหลักฐานและรับฟังพยานบุคคล และเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่ ๖ วันที่ ๗ วันที่ ๙ วันที่ ๑๘ วันที่ ๑๙ และวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ส่วนผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำจุดตรวจในวันดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่รักษาการณ์ประจำ จุดตรวจบ้านพักบุคคลสำคัญตามที่ได้รับมอบหมายในวันดังกล่าว และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่รักษาการณ์ประจำจุดตรวจบ้านพักบุคคลสำคัญตามที่ได้รับมอบหมายตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ ติดต่อกันเป็นเวลา ๑๗ วัน จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกิน ๑๕ วัน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า สาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่ ได้รับมอบหมายและได้แจ้งด้วยวาจาให้ผู้บังคับบัญชาทราบแล้ว จึงมีเหตุอันสมควรนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งด้วยวาจาให้ผู้บังคับบัญชาคนใดทราบ และไม่มีพยานบุคคล ที่เป็นผู้บังคับบัญชามายืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งถึงสาเหตุของการขาดราชการ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีบรรจุเข้ารับราชการตำรวจมาตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๐ ย่อมรู้ระเบียบเกี่ยวกับการลาเป็นอย่างดี หากผู้ฟ้องคดีป่วยจริง ผู้ฟ้องคดีก็ต้องยื่นใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่ในกรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้ และในกรณีเช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีควรจะได้นำใบลาไปยื่นขอใบรับรองจากแพทย์ผู้ทำการรักษาอาการป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อที่จะนำใบรับรองแพทย์ดังกล่าวมาแสดงเพื่อยืนยันว่าผู้ฟ้องคดี ป่วยจริงโดยไม่จำเป็นต้องรอให้มีการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีก่อนจึงจะนำหลักฐานดังกล่าว มาแสดง

ฉะนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลบางนาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนโดยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงขึ้นทำการสืบสวนแล้วเห็นว่า การละทิ้งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์ อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ กรณีจึงถือว่าเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๓ (๒) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัย โดยไม่ต้องสอบสวนหรือลดการสอบสวนก็ได้

ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยอีก การที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ร้อยตำรวจโท อ. ติดตามผู้ฟ้องคดี ให้มารายงานชี้แจงกรณีที่ไมมาปฏิบัติหน้าที่ซึ่งร้อยตำรวจโท อ. ได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ รายงานผู้บังคับบัญชาว่า ได้ติดตามผู้ฟ้องคดีมาหลายวันแล้วทั้งที่พัก และทางโทรศัพท์ก็ไม่สามารถติดตามได้ จากข้อเท็จจริงข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความเอาใจใส่ต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาอันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากอำนาจดังกล่าวเป็นของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น

เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ มียศเป็นดาบตำรวจและมีตำแหน่งเป็นผู้บังคับหมู่ อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ (๔) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการหลังจากที่ได้ผ่านการพิจารณาและให้ความเห็นโดยคณะกรรมการพิจารณากลับกรอง การ

พิจารณาถึงโทษของกองบังคับการตำรวจนครบาล ๕ ตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกันแล้ว จึงเป็นการออกคำสั่งภายในขอบเขตอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดี

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบข้อกล่าวหาและไม่มีโอกาสโต้แย้งคัดค้านข้อกล่าวหา นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ รวมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี เข้าชี้แจงข้อเท็จจริงในเรื่องที่ถูกกล่าวหาต่อคณะกรรมการภายใน ๑๕ วัน โดยส่งหนังสือดังกล่าว ไปยังสถานีตำรวจนครบาลบางนาซึ่งเป็นที่ทำงานของผู้ฟ้องคดี และมีตามตำรวจ ร. เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางนารับหนังสือดังกล่าวไว้แทนผู้ฟ้องคดี และคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ส่งบันทึกการแจ้งเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาตามแบบ สส.๒ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ซึ่งเป็นภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีตามที่ปรากฏ อยู่ในข้อมูลทะเบียนราษฎร แต่ไม่มีผู้รับและสงคนผู้ฝาก จึงเห็นได้ว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแล้ว แม้จะไม่มีผู้รับบันทึกตามแบบ สส. ๒ ไว้ แต่เมื่อล่วงพ้นกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่ส่งบันทึกดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ก็ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบเรื่องที่ถูกกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์ จะแก้ข้อกล่าวหา ทั้งนี้ ตามข้อ ๑๘ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๔๗

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

65. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อบ. 38/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากเมื่อผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานช่วยซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใดๆ เพื่อให้คนต่างด้าวที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมายพ้นจากการจับกุมตามที่ถูกกล่าวหาจริง

เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดอาญา แต่กลับกระทำความผิดเสียเองโดยช่วยเหลือนำพาบุคคลต่างด้าวที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตให้พ้นจากการจับกุม พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวถือได้ว่านำมาซึ่งความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีอย่างร้ายแรง กรณีถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ.ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจึงสามารถสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดตาก เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของคณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

66. ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อป. 37/2562

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

เนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่จัดทำหนังสือชี้แจงสาเหตุการลาป่วย การลาพัก และการไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานในเวลาราชการ การออกนอกสำนักงานโดยไม่ได้ขออนุญาต ตามที่ปลัดเทศบาลวังยาง ได้มีคำสั่งเป็นหนังสือถึงผู้ฟ้องคดี โดยบางกรณีปลัดเทศบาลวังยางได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีมากกว่าหนึ่งฉบับเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีจัดทำคำชี้แจงในเรื่องเดิม แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการ ทั้งที่การจัดทำหนังสือชี้แจงดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินการได้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาอันสั้น และมีได้เป็นการสร้างภาระเกินสมควรกับผู้ฟ้องคดี

เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ทำการชี้แจงเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่งเพื่อให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการโดยชอบแล้ว กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาและมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหาอันเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ใช้ดุลพินิจมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้นจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว คำสั่งพิพากษาที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

67. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อป.๓๒/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (กองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓) ปฏิบัติหน้าที่ชุดปฏิบัติการข่าว (ขปข.) ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้ เพื่อเอาชนะยาเสพติด ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต และเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต และถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือรายงานตัวต่อคดีและชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา รวมทั้งได้มีหนังสือรายงานผลคดีอาญา โดยคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต อัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี เพราะเป็น การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีเจตนาฆ่าเพื่อตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓) และที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีต้องหาคดีอาญา ข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้เสพยาเสพติดโดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ระดับการลงโทษ (โทษ) ข้าราชการตำรวจ คือ ปลดออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) และที่ ๔ อัยการจังหวัดพิษณุโลก มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีเนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีขาดเจตนากระทำผิด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษจริงตามที่ถูกกล่าวหา พฤติการณ์เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรรับโทษไล่ออกจากราชการ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี โดยให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงให้ผิดไปจากข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ยุติไปแล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ และคำสั่งลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ เห็นว่า แม้จะฟังได้ว่าความว่า ในการดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีพฤติการณ์กระทำ ความผิดจากการเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ หรือที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้มีการนำผลคดีอาญาหรือคำสั่งเด็ดขาดของพนักงานอัยการไปประกอบการพิจารณาสอบสวนและสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี แต่เป็นที่ เห็นได้ว่าความเห็นของพนักงานอัยการในการสั่งคดีดังกล่าว เป็นการสั่งคดีโดยมีความเห็นประกอบเหตุผล ว่าคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ฟ้องคดี กรณียังไม่ได้มีการสั่งฟ้องคดีเพื่อพิสูจน์การทำความผิดของผู้ ฟ้องคดีและศาลได้มีคำพิพากษาในเนื้อหาของคดีว่าผู้ฟ้องคดี เป็นผู้กระทำความผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่ ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัย และการดำเนินคดีอาญาแล้ว ไม่ปรากฏว่า มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือกฎใดๆ บัญญัติไว้ให้ผู้บังคับบัญชา ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยต้องผูกพันไปตามความเห็น ของพนักงานอัยการ ทั้งในการดำเนินการสอบสวนทางวินัย มีกฎหมายและกฎบัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ ของผู้มีหน้าที่ดำเนินการสอบสวน วิธีการสอบสวน และการพิจารณาโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาไว้เป็น เอกเทศต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา

ดังนั้น ในการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนการพิจารณาและใช้ดุลพินิจ ของผู้บังคับบัญชาออกคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามความเห็นของ พนักงานอัยการแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากพยานหลักฐานต่างๆ บ่งชี้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสารเสพติด ประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) อยู่ในร่างกาย และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัด พิษณุโลกจับกุมที่บ้านพักของนาย อ. ผู้ต้องหาตามหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก โดยผู้ฟ้องคดีได้ ยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำการตรวจตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีเพื่อหาสารเสพติด และได้รับสารภาพ ว่าได้เสพยาเสพติด (ยาบ้า) มาก่อนหน้าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ตรวจปัสสาวะจริงมา จำนวน ๒ เม็ด โดยลง ลายมือชื่อ ไว้เป็นหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะถูกตรวจค้นและจับกุมตัวด้วยความยินยอมและสมัครใจ ของผู้ฟ้องคดี โดยปราศจากการบังคับ ทุเรศ ทุรัง หรือทำด้วยประการใดๆ ในการรับการตรวจ ตัวอย่างปัสสาวะและรับสารภาพ ปรากฏตามเอกสารบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ และเอกสารแบบบันทึก ข้อมูลเบื้องต้นประกอบกับเอกสารผลการตรวจวิเคราะห์ปัสสาวะ ของผู้ฟ้องคดีจากศูนย์วิทยาศาสตร์ การแพทย์พิษณุโลก

ดังนั้น ถ้อยคำให้การของนาย อ. ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นาย อ. ได้ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานี ตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก ในคดีอาญาและต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยว่า นาย อ. ได้ตักน้ำให้ผู้ฟ้องคดี ดื่ม โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่าน้ำดื่มมีสารเสพติด (ยาบ้า) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเสพ ยาเสพติด นั้น ไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามเอกสารข้างต้นได้ ทั้งนี้ แม้คำให้การของนาย อ. ดังกล่าวเป็นการให้การในถูกคุมขังในคดีอาญาอยู่ในเรือนจำ และเป็นการให้การด้วยความสมัครใจ ไปตาม ข้อเท็จจริงของนาย อ. เอง โดยมีได้เป็นไปโดยอิทธิพลข่มขู่หรือบีบบังคับให้นาย อ. ให้การช่วยเหลือผู้ฟ้อง คดีก็ตาม

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจในการจับกุมผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดย ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีถูกจับกุม ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่ง มอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่ติดตามและสังเกตการณ์พฤติกรรมของนาย อ. ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แต่อย่างใด นอกจากนั้น การจับกุมกรณีนี้ก็เป็นการจับกุมนาย อ. ไม่ได้มีการเตรียมการที่จะจับกุมผู้ฟ้องคดีมาก่อนและผู้ฟ้องคดีมิได้แสดงพยานหลักฐานใดเพื่อยืนยันว่าถูก ลั่นแกล้ง จึงไม่อาจฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีถูกกลั่นแกล้งตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด กรณีจึงเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี

มีพฤติการณ์การกระทำที่เกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษ เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ จึงไม่อาจถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ชอบแล้ว ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

68. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๒๖/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ได้จัดให้มีการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต ๒ เดิม)) ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สอบผ่านการสอบคัดเลือก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวนส้ม) จึงได้มีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี ให้ดำรงตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านสวนส้ม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต ๒ รับเงินเดือนชั้น ๑๑,๙๒๐ บาท และได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราว ๓,๐๘๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา และเป็นผู้ทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานก่อนออกคำสั่ง และไม่จัดให้มีเหตุผลประกอบการออกคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ ต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) รวมทั้งมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ พิจารณาดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ไม่มีความคืบหน้า นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต ๒ เดิม)) และที่ ๓ ไม่ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามกฎหมาย กรณีนี้เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการโดยไม่ได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ทำให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับความเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม สถานศึกษาเดิม โดยมีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๑๐๐ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการไม่ได้รับเงินเดือน เดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน ถึงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว รวมเป็นเงิน ๗๔,๑๗๕ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินจำนวน ๗๔,๑๗๕ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ ให้แล้วเสร็จ

เห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จะอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของ ก.ค.ศ. และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ตาม แต่ตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้โดยพลัน ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามที่กำหนดในมาตรา ๓๐ (๗) หรือ (๑๓) แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว นั้น ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะออกคำสั่งเช่นว่านั้นได้ก็จะต้องมีการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงให้ได้ความเป็นที่ยึดก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็นผู้

ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือเป็นผู้เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการหรือเข้าปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐมาก่อน

เมื่อข้อเท็จจริงในกรณีนี้ปรากฏว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยโดยอ้างอิงจากรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการสอบของผู้เข้าสอบคัดเลือกครูผู้ช่วย (ว. ๑๒) ของนาย ช. ประกอบกับผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการที่สรุปว่า มีการทุจริตในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ในครั้งที่ผู้ฟ้องคดีร่วมเข้าสอบอยู่ด้วย โดยอ้างว่าเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลผลการสอบในเชิงสถิติและความน่าจะเป็นแล้วสรุปว่า ผลคะแนน การสอบคัดเลือกมีลักษณะผิดปกติ ข้อมูลจึงมีความสอดคล้องกับข้อสงสัยว่าค่าเฉลี่ยของข้อสอบ มีการรั่วไหล มีผลการกระทำที่ส่อไปในทางไม่สุจริต จึงนำเชื่อตามผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวว่า มีการกระทำทุจริตในการสอบเกิดขึ้นจริง และมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีอาจเป็นผู้หนึ่ง ที่ได้กระทำการทุจริตในการสอบครั้งนี้ด้วย พยานหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมาอ้างในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าวข้างต้น

เห็นได้ว่า เป็นเพียงการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในเชิงสถิติเกี่ยวกับผลการสอบคัดเลือกครูผู้ช่วยเท่านั้น มิได้เป็นข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เป็นที่ยุติหรือเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ที่จะให้รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลผู้มีพฤติกรรมเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือเป็นผู้กระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วยครั้งดังกล่าวแต่อย่างใด และในรายงานดังกล่าวก็สรุปได้ แค่ว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีอาจจะเป็นผู้หนึ่งที่ได้กระทำการทุจริตในการสอบครั้งนั้น ด้วยเท่านั้น

ดังนั้น กรณีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงเพื่อออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีโดยต้องถูกให้ออกจากราชการ กรณีจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่ง ปพพ.แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งเป็นส่วนราชการต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นหน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้มีการเพิกถอนคำสั่ง ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คำสั่งดังกล่าวจึงยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ดังนั้น การที่ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวโดยให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันที่ ออกคำสั่งจึงชอบแล้ว

ซึ่งเป็นไปตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านสวนส้ม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต ๒ ได้ดังเดิมเสมือนหนึ่งไม่เคยถูกให้ออกจากราชการเลย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีหน้าที่ ตามกฎหมายที่จะต้องดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว โดยได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามกฎหมาย ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ จนถึงวันที่กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนในตำแหน่งครูผู้ช่วยเดือนละ ๑๑,๙๒๐ บาท และมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวเดือนละ ๓,๐๘๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท เต็มจำนวนทุกเดือน ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมา ศาลจึงไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งบังคับตามคำขอของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดเชยเงินในส่วนของเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีก

ส่วนการพิจารณาเรื่องค่าสินไหมทดแทนนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดตามมาตรา ๔๓๘ ประกอบกับมาตรา ๒๐๖ แห่ง ปพพ.แล้ว จึงสมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ที่คำนวณจากอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับ เมื่อ พ.ร.ฎ. การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.ฎ. การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๒๐ ประกอบหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค ๐๔๒๐.๕/ว ๔๘๒ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดวันที่ในการจ่ายเงินเดือนให้ข้าราชการโดยเฉพาะเงินเดือนของเดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ ไว้ พิจารณาได้ดังนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวรวมเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท โดยเดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี มีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวนับตั้งแต่วันที่ ๒๔ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ รวม ๓,๕๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๖ ซึ่งนับถึงวันฟ้องคดีรวม ๑๔๖ วัน คิดดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๑๐๕ บาท เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือน และเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว ในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ซึ่งนับถึงวันฟ้องคดีรวม ๑๑๕ วัน คิดดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๓๕๔.๔๕ บาท เดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดี มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งนับถึงวันฟ้องคดีรวม ๘๓ วัน คิดดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๒๕๕.๘๒ บาท เดือนกันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖ ซึ่งนับถึงวันฟ้องคดีรวม ๕๔ วัน คิดดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๑๖๖.๔๓ บาท เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ ซึ่งนับถึงวันฟ้องคดีรวม ๒๑ วัน คิดดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวน ๖๔.๗๒ บาท แต่เงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวในส่วนขอเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๖ นั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีสิทธิ ได้รับเงินเดือนของเดือนนี้ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แต่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยของเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวขอเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๖ ดังนั้น เมื่อรวมดอกเบี้ยที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเป็นเงิน ทั้งสิ้นจำนวน ๙๔๖.๘๒ บาท

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชำระดอกเบี้ยผิดนัดให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๘๕๑.๒๕ บาท จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลปกครองสูงสุด

แต่เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนที่กำหนดค่าเสียหายที่เป็นดอกเบี้ยจึงเป็นอันถึงที่สุดตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งโรงเรียนบ้านสวนสัมฤทธิ์วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันที่ออกคำสั่ง และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๘๕๑.๒๕ บาท รวมทั้งดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของ จำนวนเงิน ๗๒,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระ ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งครูผู้ช่วย คืบค้ำธรรมเนียมศาล จำนวน ๑,๔๔๐ บาท และคืบค้ำธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

69. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๒๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดแม่ผาแหวน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ศึกษาธิการจังหวัดเชียงใหม่ (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ เดิม)) มีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จากกรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีรักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนท่าศาลา ได้กระทำผิดวินัย ภายหลังจากได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งไปยังประธานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) แล้ว แต่นับจนถึงวันที่ยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔

เห็นว่า ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงจากกรณีที่ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียน เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างเหมาปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารเรียน ค่าปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ ค่าจ้างทาสีรั้วโรงเรียน ค่าจ้างเหมาต่อเติมอาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียน ค่าปุ๋ยกระเบื้องห้องเรียนอาคารอเนกประสงค์ และค่าจ้างตัดกิ่งไม้ ในโรงเรียน โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน แล้วต่อมาได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายดังกล่าวขึ้นมา ในภายหลัง นั้น

เมื่อพิจารณานับที่กัถ้อยคำของนาง ส. ครูชำนาญการ เจ้าหน้าที่การเงินโรงเรียนท่าศาลา ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔ ซึ่งให้ถ้อยคำว่า เอกสารหลักฐานการจ่ายเงินตามรายการข้างต้น นาง ส. ไม่ได้เป็นผู้จัดทำ ไม่ได้ลงลายมือชื่อในฐานะเจ้าหน้าที่พัสดุ ไม่ได้ลงลายมือชื่อ ในฐานะกรรมการตรวจรับ และเอกสารตัวจริงไม่ได้อยู่ที่นาง ส. อีกทั้งเมื่อพิจารณาพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ที่หน่วยตรวจสอบภายในเข้าตรวจสอบ ตลอดจนในชั้นสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ได้แสดงหลักฐานการเบิกจ่ายใดๆ เพื่อหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าว ต่อมาเมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๗, ๑๓, ๒๗ และ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานมาหักล้างว่าได้นำเงินดังกล่าวไปจ่ายตามรายการข้างต้น ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ล่วงเลยมาเกือบ ๖ เดือน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีรับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และกระบวนการสอบสวนก็ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว จึงเชื่อได้ว่าเอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารที่ไม่ได้มีอยู่ตั้งแต่ต้น แต่จัดทำขึ้นมาในภายหลัง

กรณีถอนเงินในโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนท่าศาลา ๓ ครั้ง เพื่อนำไปจ่าย ให้ผู้รับจ้างทำอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียน โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน แล้วต่อมาได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายขึ้นมาในภายหลัง นั้น

ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗, ๑๓, ๒๗ และ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานมาหักล้างว่าได้มีการทำสัญญาจ้างทำอาหารกลางวัน และมีหลักฐานการจ่ายเงินจริง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณานับที่กัถ้อยคำของนางสาว ส. ผู้รับจ้างประกอบอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียนโรงเรียนท่าศาลา ฉบับลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ นางสาว ส. ได้ให้ถ้อยคำว่าได้นำบันทึกตกลงการจ้าง ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และใบสำคัญรับเงินค่าจ้างเหมาทำประกอบอาหารกลางวัน รวม ๙ ฉบับ ที่ไม่มีข้อความใดๆ มาให้นางสาว ส. ลงนามเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ สอดคล้องกับบันทึกถ้อยคำของนาย ส. ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ และของนาย ท. ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ได้ให้ถ้อยคำว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำบันทึกตกลงการจ้างดังกล่าวและเอกสารแนบท้ายมาให้ นาย ส. และนาย ท. ลงชื่อเป็นพยาน เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ จึงรับฟังได้ว่าหลักฐานการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวันสำหรับเด็กนักเรียนดังกล่าวไม่ใช่เอกสารที่มีอยู่ตั้งแต่ต้น แต่เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นมาในภายหลัง อีกทั้งตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในบันทึก

ถ้อยคำของนางสาว ส. ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ นางสาว ส. ให้ถ้อยคำว่าได้รับเงินค่าจ้างประกอบอาหารกลางวันจากผู้ฟ้องคดีแต่ละครั้งไม่เต็ม ตามจำนวนที่จ้าง โดยมีเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายเงินค่าอาหารกลางวันทั้งสามครั้ง รวมเป็นเงินจำนวน ๒๖,๓๙๐ บาท

เมื่อพิจารณาผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ในข้อ ๒.๒ ที่ว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีนำเงินโครงการอาหารกลางวันจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ไปสำรองจ่ายเป็นค่าชกมวยการกุศล ซึ่งเป็นกรณีใช้เงินผิดประเภทอันเป็นกรณีไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

ดังนั้น จึงมีเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายเงินค่าอาหารกลางวันอีกจำนวน ๑๔,๓๙๐ บาท (๒๖,๓๙๐ - ๑๒,๐๐๐) ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่านำไปจ่ายเป็นค่าปรับพื้นที่รอบห้องน้ำและค่าน้ำดื่มให้นางสาว ส. แต่ไม่สามารถชี้แจงพยานหลักฐานได้ว่ามีการจ่ายเงินดังกล่าวจริง

กรณีถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปจ่ายเป็นค่าจ้างครูจ้างสอนของเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๒ คน โดยค่าจ้างครูจ้างสอนดังกล่าว มีผู้ที่สำรองจ่ายเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปก่อนแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำเงินมาจ่ายคืนให้ ผู้สำรองจ่ายเพียง ๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือ ๑๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้โดยมิชอบ นั้น เมื่อพิจารณามันที่ถ้อยคำของนาย ส. ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ นาย ส. ได้ให้ถ้อยคำว่าได้เก็บเงินจากผู้ปกครองคนละ ๓๐๐ บาท เพื่อนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างครูตามมติที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา และชมรมผู้ปกครองและศิษย์เก่า รวมเงินที่เก็บได้ ๑๐,๗๐๐ บาท แต่ค่าจ้างครู ๒ คน เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท นาย ส. จึงได้สำรองจ่ายส่วนที่ขาดไปก่อน

ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินส่วนที่นาย ส. สำรองจ่ายจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มาคืนให้นาย ส. โดยไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานการรับเงิน จึงรับฟังได้ว่ามีเงินส่วนต่างจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานมาชี้แจงว่าได้นำไปใช้จ่ายกรณีใดและไม่ปรากฏหลักฐานการส่งคืนแก่ทางราชการ กรณีถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา เพื่อเบิกจ่ายค่าสาธารณูปโภคของเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๖,๖๒๐ บาท นั้น เมื่อพิจารณามันที่ถ้อยคำของนาง ส. ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ พบว่า นางสาว ส. ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภคดังกล่าวจำนวน ๖,๖๒๐ บาท แต่ได้รับเงินคืนจากผู้ฟ้องคดีเพียง ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งตรงกันกับบันทึกถ้อยคำของนางสาว น. ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔ และบันทึกถ้อยคำของนาย ท. ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ให้ถ้อยคำตรงกันว่าเคยได้ยินนาง ส. ทวงถามค่าสาธารณูปโภคจากผู้ฟ้องคดี จึงเชื่อได้ว่า นางสาว ส. เป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภคดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่ามีเงินส่วนต่าง ๖๒๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดี ไม่มีหลักฐานมาชี้แจงว่าได้นำไปใช้จ่ายกรณีใดและไม่ปรากฏหลักฐานการส่งคืนแก่ทางราชการ

ส่วนกรณีดำเนินการตามโครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพในปีการศึกษา ๒๕๕๒ ลาซา นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในการประชุมเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาอุทธรณ์แล้ว เห็นว่า การดำเนินการจัดซื้อหนังสือเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการต่อจากผู้อำนวยการโรงเรียนท่าศาลาคนก่อน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้มารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนท่าศาลา เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังที่โรงเรียนได้รับหนังสือเรียบร้อยแล้ว จึงฟังไม่ได้ว่าความล่าช้าดังกล่าวเป็นความผิดที่เกิดจากผู้ฟ้องคดีโดยตรง อันเป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้อีก พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีตั้งที่ไต่รับวินิจฉัยมาแล้วถือได้ว่า เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล ประมาทเลินเล่อหรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม มาตรา ๘๕

วรรคสอง และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

70. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๑๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดชัยภูมิ) มีคำสั่งลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายกสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามมาตรา ๗๙ (๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์) ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งและมติดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหา โดยเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี มีอาการปวดศีรษะจนไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ซึ่งเป็นผลมาจากภาวะความเครียด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเคยประสบอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ล้ม ทำให้ศีรษะกระแทกพื้นและสมองได้รับความกระทบกระเทือน การไม่มาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นเพราะมีเหตุเจ็บป่วย มิใช่การไม่มาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุแต่อย่างใด ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อกับโรงพยาบาลจัดรัสและโรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์เพื่อขอเอกสารประกอบการรักษาและใบรับรองแพทย์ แต่โรงพยาบาลทั้งสองไม่สามารถออกให้ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติตามหนังสือของผู้ฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่รายงานชี้แจงการขาดราชการต่อผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรจัดรัสว่า ในระหว่างวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ รวมระยะเวลาติดต่อกัน ๑๒๓ วัน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการจริง การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในหนังสือรายงานชี้แจงการขาดราชการต่อผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรจัดรัสว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๖ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์ และผู้ฟ้องคดี ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ว่า เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์เป็นเวลา ๓ เดือน

ต่อมา ในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีทราบจากคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงฯ เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันควร แต่ไม่ได้เข้ามาให้ถ้อยคำตามระยะเวลาที่กำหนด ๑๕ วัน เนื่องจากไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้ส่งหลักฐานการตรวจรักษาอาการป่วยเพื่อประกอบข้อกล่าวอ้างคณะกรรมการสืบสวนฯ จึงมีหนังสือถึงโรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์เพื่อขอทราบประวัติการรักษาของผู้ฟ้องคดี แต่โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์ แจ้งว่า ในช่วงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ไม่พบว่าผู้ฟ้องคดีมาติดต่อกับโรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าเจ็บป่วยและไปรักษาที่โรงพยาบาลดังกล่าวจึงรับฟังไม่ได้

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในขณะที่เจ็บป่วย ผู้ฟ้องคดีพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน และได้เดินทางไปรักษาด้วยวิธีแผนโบราณ โดยการรับประทาน ยาสมุนไพรและอบสมุนไพร ที่วัดเขาบังเหย อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้มีอาการเจ็บป่วยขั้นรุนแรงจนไม่สามารถลงชื่อในใบลา

เพื่อให้ผู้อื่นไปแจ้งขอลาป่วยแทนผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่งานธุรการและสารบรรณทั่วไป และงานทะเบียนพลของสถานีตำรวจภูธรจัดรัส ผู้ฟ้องคดียอมต้องทราบระเบียบของทางราชการเกี่ยวกับการลาของข้าราชการเป็นอย่างดี หากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถ มาปฏิบัติราชการได้ก็จะต้องขออนุญาตลาราชการให้ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งข้าราชการผู้ขอลาป่วยจะต้องทำเป็นใบลาเสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาต ก่อนหรือในวันที่ลา หรือในกรณีจำเป็น จะต้องเสนอหรือจัดส่งใบลา ในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ และในกรณีที่ลาป่วยตั้งแต่ ๓๐ วันขึ้นไป ต้องมีใบรับรองของแพทย์ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมแนบไปกับใบลาด้วย ตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕

ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ รวมเป็นระยะเวลาติดต่อกัน ๑๒๓ วัน โดยไม่เสนอหรือจัดส่งใบลา ตลอดจนไม่แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และเมื่อกลับมาปฏิบัติราชการแล้วผู้ฟ้องคดีก็ได้เสนอหรือจัดส่งใบลา พร้อมกับแนบใบรับรองแพทย์ให้ถูกต้องตามระเบียบดังกล่าว พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร

สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีแจ้งขอลาป่วยกับผู้บังคับบัญชาทางโทรศัพท์ ซึ่งผู้บังคับบัญชา รับทราบและอนุญาตให้ลาแล้ว นั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้ขอลาป่วยกับผู้บังคับบัญชาทางโทรศัพท์แล้ว แม้จะเป็นจริงตามที่ ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้จัดส่งใบลาพร้อมกับแนบใบรับรองแพทย์ในวันแรก ที่กลับมาปฏิบัติราชการ ย่อมมิใช่การลาป่วยโดยชอบด้วยกฎหมาย

ประกอบกับข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นข้อที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้ง มิใช่ปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ จึงต้องห้ามมิให้กล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

เมื่อพิจารณาตามพยานหลักฐานข้อเท็จจริงแล้ว รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรตั้งที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น จึงถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๒) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น มาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว บัญญัติให้ลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลงโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีที่เคยถูกลงโทษทางวินัยเกี่ยวกับการขาดราชการมาแล้วถึง ๓ ครั้ง โดยเป็นการขาดราชการ ๒ วัน ๕ วัน และ ๗ วัน ตามลำดับ

จึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเคยกระทำผิดวินัยกรณีขาดราชการและถูกลงโทษทางวินัยมาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับกระทำผิดวินัย ในฐานะความผิดเดิมอีก แสดงถึงความไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๕ วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน ประกอบกับข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง (๑) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ย่อมเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยเหตุผล จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยพิพากษายืน

74. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงาน ทน.หาดใหญ่ ตำแหน่งสถาปนิก ๘ วช ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งสถาปนิก ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (นายกเทศมนตรีนครหาดใหญ่) ได้แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นคณะกรรมการกำหนดราคากลางตามโครงการก่อสร้างเขื่อนกันดินพังปลายเนินฐานที่ก่อสร้างพระพุทธรูปประจำเมืองบนยอดเขาคอหงส์ ซึ่งอยู่ในบริเวณสวนสาธารณะ ทน.หาดใหญ่ ในวงเงินค่าจ้าง ๑๕,๗๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งคณะกรรมการกำหนดราคากลางได้ร่วมกันคิดและคำนวณตามแบบการก่อสร้างแล้วได้กำหนดราคากลางเป็นเงินจำนวน ๑๕,๗๓๖,๕๐๐ บาท ต่อมา หลังจากการก่อสร้างเขื่อนกันดินพังแล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑๕ (จังหวัดสงขลา) ได้เข้าตรวจสอบสัญญาจ้างก่อสร้างเขื่อนกันดินพังดังกล่าวแล้วมีข้อทักท้วงว่า การทำสัญญาจ้างเป็นการจ้างโดยวิธีพิเศษโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและมีการกำหนดราคากลางสูงทำให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกับคณะกรรมการกำหนดราคากลางจำนวนเก้าคน (รวมผู้ฟ้องคดี) และมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด

ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้จัดทำรายงานการสอบสวนโดยมีความเห็นว่า คณะกรรมการกำหนดราคากลางได้ปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจหน้าที่แล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม เห็นว่าการคำนวณราคากลางในเรื่องวัสดุเพื่อเหลือเพื่อขาดจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นั้น ไม่ควรมีการคำนวณเข้าไปอีก เนื่องจากในแต่ละรายการได้มีการคำนวณรายการเพื่อขาดไว้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ทำบันทึกว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี ในส่วนของความรับผิดชอบทางละเมิด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้คณะกรรมการกำหนดราคากลางทั้งเก้าคนรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามผลการพิจารณาของกรมบัญชีกลางซึ่งมีความเห็นตามสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๕ (จังหวัดสงขลา) โดยให้รับผิดชอบเป็นเงินคนละ ๗๘๐,๙๔๓.๐๘ บาท จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะคณะกรรมการกำหนดราคากลางมีความผิดฐานประมาทเลินเล่อทำให้ ทน.หาดใหญ่ได้รับความเสียหาย จึงให้ลงโทษทางวินัยโดยการลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดสงขลา) พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งที่ให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้นเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อนำราคาค่าก่อสร้างโครงการฯ ในพื้นที่เนินเขาสูงชัน ซึ่งต้องมีราคาสูงกว่าราคาค่าก่อสร้างในพื้นที่ราบในอัตราร้อยละ ๓๙ มาคิดเพิ่มจากราคาที่สำนักงานโยธาธิการจังหวัดสงขลาได้ถอดแบบและคิดคำนวณราคางานก่อสร้างโครงการฯในพื้นที่ราบไว้ในราคา ๘,๗๐๑,๕๑๒.๓๐ บาท แล้ว ก็จะได้ราคาค่าก่อสร้างโครงการฯในพื้นที่เนินเขาสูงชันเพียง ๑๒,๐๙๕,๑๐๒.๑๐ บาท ซึ่งมีราคาต่ำกว่าราคา ๑๕,๗๓๖,๕๐๐ บาท ตามที่คณะกรรมการกำหนดราคากลางได้กำหนดราคากลางโครงการฯ นี้ไว้เป็นเงิน ๓,๖๔๑,๓๙๗.๙๐ บาท การที่คณะกรรมการกำหนดราคากลางได้ถอดแบบคิดคำนวณแล้วกำหนดราคากลางโครงการก่อสร้างเขื่อนกันดินพังนี้ที่ราคา ๑๕,๗๓๖,๕๐๐ บาท ซึ่งสูงกว่าราคาที่ควรจะเป็น เป็นเงิน ๓,๖๔๑,๓๙๗.๙๐ บาท กรณีจึงเห็นได้ชัดว่าผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งในขณะนั้นคือสถาปนิก ๕ ซึ่งได้กระทำการในฐานะคณะกรรมการกำหนดราคากลางได้กำหนดราคากลางที่ไม่ถูกต้องและ ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย พฤติการณ์ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำการโดยปราศจาก ความระมัดระวังอย่างมากซึ่งบุคคลในวิชาชีพเช่นนั้นจำต้องมีคามวิสัยและพฤติการณ์ และอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่ไม่ได้ใช้อย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุทำให้เกิดความเสียหาย แก่ทางราชการเป็นเงิน ๓,๖๔๑,๓๙๗.๙๐ บาท จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งลงโทษลดขั้น

เงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งชั้นโดยอาศัยอำนาจตามมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นกัน

และแม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพวิศวกรรมโยธาก็ตาม แต่เมื่อ ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้เป็นคณะกรรมการกำหนดราคากลางผู้ฟ้องคดีจึงมีความรับผิดชอบ ในการกำหนดราคากลางในฐานะคณะกรรมการกำหนดราคากลาง โดยผู้ฟ้องคดีหาจำเป็น ต้องมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านและจำต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม สาขาวิศวกรรมโยธา แต่ประการใดไม่ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะคณะกรรมการกำหนดราคากลางมีความผิดฐานประมาทเลินเล่อทำให้ ทน. หาดใหญ่ ได้รับความเสียหาย จึงให้ลงโทษทางวินัยโดยการลดขั้นเงินเดือนหนึ่งชั้น ตามข้อ ๒๑ (๓) และ ข้อ ๖๙ (๑) ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดสงขลา เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

75. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๖/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักเทคนิคการแพทย์ชำนาญการ ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดี (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) คณบดีคณะแพทยศาสตร์ได้มีคำสั่งคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ภายหลังจากการดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้รายงานผลการสอบสวน และเสนอให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี คณบดีคณะแพทยศาสตร์จึงมีคำสั่งคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕ อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่พิจารณาแล้วเห็นว่า ค่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ให้ยกอุทธรณ์ และได้แจ้งผลการพิจารณา ให้ผู้ฟ้องคดีทราบหนังสือลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบผลการวินิจฉัยอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนเองได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่สั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และเพิกถอนมติของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่างๆ รวมเป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องจนกว่า จะชำระเสร็จ

เห็นว่า ขั้นตอนการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นเพียงการหาพยานหลักฐานเบื้องต้น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่มีการร้องเรียนเป็นหลัก เพื่อพิจารณาว่ามีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีการกระทำผิดวินัยหรือไม่ โดยทำการรวบรวมข้อมูลต่างๆ และให้ความเห็นแก่ผู้บังคับบัญชา ฉะนั้น ในขั้นนี้จึงเป็นเพียงขั้นตอนภายในของผู้ถูกฟ้องคดี มิใช่กรณีที่ต้องแจ้งผลการสืบสวน หรือต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานในชั้นตอนนี้ และในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี คณบดีคณะแพทยศาสตร์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาในส่วนของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ดังนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การลงโทษ การแจ้งคำสั่งและการรายงานการดำเนินการทางวินัย ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว และในการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดี แสดงพยานหลักฐานโต้แย้งคัดค้านข้อกล่าวหา และได้สอบสวน พยานบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี และพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องอันเป็นการพิจารณา พยานหลักฐานที่จำเป็นแก่กรณี การดำเนินการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยชอบด้วยหลักเกณฑ์ที่ เกี่ยวข้องแล้ว

เมื่อผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนักเทคนิคการแพทย์ชำนาญการ ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะ แพทยศาสตร์ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดี ได้รับมอบหมายจากภาควิชาพยาธิวิทยาให้ปฏิบัติหน้าที่ รับส่งส่งตรวจเพื่อนำไปตรวจย้อมแล้วส่งต่อให้กับเจ้าหน้าที่นำเข้าเครื่อง Flow Cytometer เพื่อตรวจวิเคราะห์เซลล์มะเร็งเม็ด เลือดขาว โดยมีสถานที่หลักที่ผู้ฟ้องคดีต้องใช้ในการปฏิบัติงาน คือ ห้องปฏิบัติการ ชั้น ๕ อาคารบัณฑิตศึกษา และห้องที่จัดเตรียมไว้สำหรับงาน Flow Cytometry ซึ่งตั้งอยู่ในภาควิชาพยาธิวิทยา และไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงใคว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานในสถานที่อื่น เมื่อต้องรับส่ง ส่งตรวจเพื่อทำการตรวจย้อม ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ ณ ภาควิชาพยาธิวิทยา ผู้ร่วมงานของผู้ฟ้องคดี ได้พยายามติดต่อผู้ฟ้องคดีโดยการตามตัวผู้ฟ้องคดีที่ห้องปฏิบัติงานทั้ง ๒ แห่ง ของผู้ฟ้องคดี และโดยการ โทรศัพทติดต่อผู้ฟ้องคดี แต่ไม่สามารถติดต่อผู้ฟ้องคดีให้มารับส่งส่งตรวจได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีพฤติการณ์ไม่ อยู่ในที่ทำงานและไม่มาปฏิบัติงานตามหน้าที่บ่อยครั้ง และปรากฏข้อเท็จจริงตามหลักฐานการเข้าใช้งาน เครื่องคอมพิวเตอร์ (login) ด้วยหมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ฟ้องคดี ที่ห้องปฏิบัติการ คอมพิวเตอร์ ชั้นเอ็ม อาคารเรียนรวมราชชนกรินทร์ และห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์ ในเวลาราชการระหว่าง วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพื่อสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุน หุ้น และตลาด หลักทรัพย์ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ส่วนจำนวนเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์จะ มากหรือน้อยกว่าที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยรวบรวมได้ก็เป็นเพียงรายละเอียดของการกระทำความผิดของ ผู้ฟ้องคดี แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่ามีการติดตามให้ผู้ฟ้องคดีไปรับส่งส่งตรวจบ่อยครั้งเกินไป และการตรวจย้อม ตัวอย่างที่เก็บไว้เกินกว่า ๒๔ ชั่วโมง ไม่ก่อให้เกิดผลเสียแต่อย่างใด

แต่เมื่อลักษณะงานของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวเนื่องกับการให้บริการทางการแพทย์ อีกทั้ง การวินิจฉัยโรค ย้อมชิ้นอยู่กับผลการวิเคราะห์ส่งตรวจที่เป็นไปอย่างถูกต้องและรวดเร็ว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องพร้อมที่จะปฏิบัติ หน้าที่ ในเวลาราชการอย่างเต็มความสามารถ และไม่อาจยกเหตุความไม่พอใจส่วนตัวเพื่อปฏิเสธการปฏิบัติ หน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามความสะดวกของตนได้ สำหรับวันที่ไม่มีตัวอย่างส่งตรวจมาตรวจวิเคราะห์ ผู้ ฟ้องคดีก็ควรอยู่ภายในสถานที่ที่ผู้บังคับบัญชาจัดไว้ให้สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ และไม่อาจ นำเหตุที่ไม่มี งานให้ต้องปฏิบัติมาเป็นข้ออ้างในการนำเวลาราชการไปทำธุระส่วนตัว

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าได้ปฏิบัติงานตามที่ต่างๆ ในช่วงที่ไม่ได้รับมอบหมายให้ทำการตรวจ วิเคราะห์ส่งตรวจจึงไม่อาจรับฟังได้ จากพฤติการณ์ดังกล่าวจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความขยันหมั่นเพียร และดูแลเอาใจใส่ผลประโยชน์ของทางราชการ และไม่อุทิศเวลาให้กับทางราชการอย่างเต็มที่ตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

และเมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำและฐานความผิดทางวินัยของ ผู้ฟ้องคดี ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีเคยกระทำความผิดวินัยจนถูกกล่าวหาตักเตือนและถูกลงโทษ ทางวินัยมาแล้ว แม้จะมีชี้เหตุ เดี่ยวกับข้อพิพาทในกรณีนี้ แต่เมื่อมิใช่เป็นการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงครั้งแรกของผู้ฟ้องคดี กรณีจึง ไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ

ดังนั้น การที่คณะบดีคณะแพทยศาสตร์มีคำสั่งคณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวนร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน นับแต่เดือนกรกฎาคม

๒๕๕๕ เป็นต้นไป จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๖ ที่มีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้กระทำการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและ ไม่มีกรณีที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงเฉพาะในส่วนที่เป็นผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดี ไม่นำข้อเท็จจริง ที่ผู้ฟ้องคดีเสนอต่อศาลมาใช้ในการพิจารณา และสรุปข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนทำให้ผลคำพิพากษาไม่ถูกต้อง นั้น เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการรับฟังพยานหลักฐานของศาลในเรื่องดังกล่าว เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามข้อ ๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างปรากฏมาตั้งแต่ในชั้น การพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น

การที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งในเรื่องดังกล่าวมาในชั้นการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด จึงเป็นการคัดค้านกระบวนการพิจารณาที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการผิดระเบียบเกินกว่าแปดวันนับแต่วันที่ทราบเหตุดังกล่าวที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

77. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๓/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย สังกัดโรงเรียนบ้านกระทุมทราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านกระทุมทราย) ออกคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ สืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีได้สมัครสอบและผ่านการคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการครู ตำแหน่งครูผู้ช่วย กรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุพิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านกระทุมทราย แต่ต่อมากรมสอบสวนคดีพิเศษได้รายงานให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาทราบว่าการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ครั้งดังกล่าวมีการทุจริตในการสอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ (คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา) และที่ ๓ (คณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมา (คณะอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เดิม)) จึงมีมติให้ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่มิได้รับแจ้งผลการพิจารณาร้องทุกข์ภายในกำหนดเวลา

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากมิได้มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปตามขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยตามที่กฎหมายกำหนด เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทราบข้อเท็จจริงอันเป็นข้อกล่าวหาและไม่มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานก่อนออกคำสั่ง ประกอบกับคำสั่งดังกล่าวมิได้จัดให้มีเหตุผลตามที่กฎหมายกำหนด

ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เรื่อง ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาออกจากราชการ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากเป็นผู้บกพร่อง ในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาและเป็นผู้กระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ (สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วน of เงินเดือน เดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตั้งแต่

วันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจนถึงวันฟ้อง รวมเป็นเงิน ๕๙,๖๖๒.๕๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตรา ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้า (ศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมา (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาานครราชสีมา เขต ๗ เดิม) ที่ ๒) ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย สังกัดโรงเรียนบ้าน กระทุ่มราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาานครราชสีมา เขต ๗ โดยมีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มี คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ

เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบกับมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีที่เป็นผู้เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ จึงเป็น ผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไป ตามมาตรา ๓๐ (๗) และ (๑๓) แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า การออกคำสั่งดังกล่าว เป็นการใช้ ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะออกคำสั่งเช่นว่านั้นได้ จะต้องมีการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงให้ ได้ความเป็นที่ยึดก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีสำหรับการเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพครูและ บุคลากรทางการศึกษา ตามมาตรา ๓๐ (๗) หรือเป็นผู้เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการหรือเข้า ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐมาก่อนตามมาตรา ๓๐ (๑๓) แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวจริงหรือไม่

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏแต่เพียงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โดยได้พิจารณาข้อเท็จจริงโดยอ้างอิงจากพยานหลักฐานที่ปรากฏจากรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนน การสอบของผู้เข้าสอบคัดเลือกครูผู้ช่วย (ว.๑๒) โดยนาย ช. ผู้เชี่ยวชาญจากภาควิชาวิจัยและจิตวิทยา ประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และคำสั่ง กระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของ อนุกรรมการฝ่ายวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการสอบของผู้เข้าสอบคัดเลือกประจำคณะกรรมการประจำศูนย์ ให้คำปรึกษาและติดตามผลการคัดเลือกครูผู้ช่วย ซึ่งเมื่อพิจารณารายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบกับ ผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ ที่สรุปว่า มีการ ทุจริตในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้ง เป็นข้าราชการครูตำแหน่งครูผู้ช่วยในครั้งที่ผู้ฟ้องคดีร่วมเข้า สอบอยู่ด้วย

เห็นว่า เป็นเพียงการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในเชิงสถิติเกี่ยวกับผลการสอบคัดเลือกครูผู้ช่วยเท่านั้น มิได้เป็นข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เป็นที่ยึดหรือมีหลักฐานที่ชัดเจนหรือข้อมูลเชิงประจักษ์ที่จะรับฟังได้โดย ปราศจาก ข้อสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลผู้มีพฤติกรรมเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี

สำหรับการเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือเป็นผู้กระทำการทุจริตในการ สอบเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วยครั้งดังกล่าวแต่อย่างใด จึงเป็นการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงเพื่อ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในการประชุมเมื่อ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ออกคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้อต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยมิได้ กำหนดให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นผลให้คำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ ยังคงมีผลใช้บังคับ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึง ขอบที่ศาลจะต้องพิพากษาเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในช่วงระยะเวลาดังกล่าวให้สิ้นผลเพื่อมิให้

กระทบต่อการได้คืนมาซึ่งเงินเดือน ค่าตอบแทน และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามกฎหมายของ ผู้ฟ้องคดี ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗

ส่วนการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการหรือไม่ เพียงใด

เห็นว่า เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของผู้ใดเป็นการละเมิด ต่อผู้อื่น ในส่วนของคำสั่งใหม่ ทดแทนที่ผู้กระทำละเมิดจะพึงต้องใช้แก่ผู้ถูกกระทำละเมิด เป็นจำนวนเพียงใดนั้น ศาลมีอำนาจกำหนดได้ โดยอาศัยพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและทำให้เสียหายต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีโดยต้องถูก ให้ออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งเป็นส่วนราชการต้นสังกัดของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นหน่วยงานของ รัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออก จากราชการดังกล่าว ตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ส่วนประเด็นที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จะต้องชดใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านกระทุ่มทราย โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นต้นไป และศาลได้วินิจฉัยให้เพิก ถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ แล้ว

ดังนั้น คำสั่งดังกล่าวย่อมเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านกระทุ่มทราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ตามคำสั่งลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ที่บรรจุ และแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีดั้งเดิม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าจึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีได้รับ เงินเดือน ค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามกฎหมาย ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมายจนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันก่อน วันที่ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม เสมือนกับผู้ฟ้องคดีมิได้ถูกคำสั่งให้ออกจากราชการ ในส่วนของเงินเดือนอัตราชั้น ๑๑,๙๒๐ บาทต่อเดือน และเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวจำนวน ๓,๐๘๐ บาท ต่อเดือน รวมเป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาทต่อเดือน เป็นเวลา ๓ เดือน ๒๑ วัน รวมเป็นเงิน ๕๕,๑๖๑.๒๗ บาท จึง เป็นเงินเดือนและค่าตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับโดยสิทธิตามกฎหมายเมื่อได้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ ในตำแหน่งเดิม โดยศาลไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ฟ้อง คดีอีก และกรณีไม่อาจถือเอาจำนวนเงินดังกล่าวเป็นทุนทรัพย์ในคดีนี้

อีกทั้งศาลไม่อาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมศาลจากจำนวนเงินดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อผู้ฟ้องคดี ฟ้องขอดอกเบี้ยของจำนวนเงินเดือนและเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวจากวันที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการ จนถึงวันฟ้อง และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาโดยกำหนด คำสั่งใหม่ทดแทนที่ผู้ฟ้องคดี ต้องเสียโอกาสที่จะได้ดอกเบี้ยคืนจากเงินเดือนและเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวเป็นดอกเบี้ยชนิดใน อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของจำนวนเงินดังกล่าวจนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ และผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ จึง สมควรกำหนดคำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินที่คำนวณจากอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของ เงินเดือน และเงินเพิ่มค่าครองชีพ ตามกรอบวงเงินและระยะเวลาตามที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษา

ดังนั้น เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราว รวมเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวม ๓๑๐ วัน คิด เป็นดอกเบี้ยจำนวน ๙๕๕.๘๗ บาท เดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินเพิ่มการ

ครองชีพชั่วคราวรวมเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวม ๒๗๘ วัน คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๘๕๖.๘๔ บาท เดือนกันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือน และเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวรวมเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวม ๒๔๙ วัน คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๗๖๗.๔๖ บาท เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือน และเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวรวมเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ รวม ๒๑๖ วัน คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๖๖๕.๗๕ บาท รวมเป็นดอกเบี้ยที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับทั้งสิ้นจำนวน ๓,๒๔๕.๕๒ บาท

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในช่วงระยะเวลาบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓,๘๐๘.๓๙ บาท โดยให้ชำระเงิน ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คำนวณค่าธรรมเนียมศาลในอัตราร้อยละ ๒ ของจำนวนเงิน ๕๕,๑๖๑.๒๗ บาท ที่มีใบทูลทวงหนี้ในคดีนี้ และค่าธรรมเนียมศาลตามส่วน ของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๕ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก่เป็นให้เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ในช่วงระยะเวลาบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๓,๒๔๕.๕๒ บาท โดยให้ชำระเงินให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด นอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

78. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๘๗/๒๕๖๑

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งที่รับราชการเป็นข้าราชการตำรวจดำรงตำแหน่ง สารวัตรป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีต้องหา คดีอาญาร่วมกับบุคคลอื่นมียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองสมุทรสาครได้ร่วมกันจับกุมตัวนาย น. ซึ่งจากการสอบสวนเบื้องต้นได้ให้การว่าได้รับยาบ้า มาจากจำเลยตำรวจ พ. ต่อมา มีการจับกุมจำเลยตำรวจ พ. ซึ่งได้ให้การขัดท้อต่อวารับยาบ้ามาจากผู้ฟ้องคดี ศาลจังหวัดสมุทรสาครจึงออกหมายจับผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์) ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งในวันเดียวกัน ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ตั้งแต่วันดังกล่าว เป็นต้นไป เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัย

ต่อมา พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสาครได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาโดยเห็นว่า ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกลกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นควรยุติเรื่องแล้วเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณียังฟังไม่เป็นที่ยุติ จึงให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจึงมี แบบ สว. ๓ ฉบับลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ (เพิ่มเติม) แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและรับบันทึกดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้เปิดโอกาสให้ ผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยเป็น

อย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา เพียงแต่การสอบสวน ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ พฤติการณ์และ การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจึงถือได้ว่ามีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้ ผู้ฟ้องคดียังอยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดความเสียหายแก่หน้าที่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ถูกให้ออกจากราชการไว้ก่อนเป็นต้นไป

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ต่อมาอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุม เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ และเพิกถอนมติอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เห็นว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ดำเนินการสอบสวนโดยแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบและชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าวแล้ว การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงได้ดำเนินการไปตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ตามมาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๑๗ และข้อ ๑๘ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ รวมถึงการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า พยานหลักฐานจากการตรวจสอบการใช้โทรศัพท์ของผู้ฟ้องคดีและจำลิสต์ตำรวจ พ. ประกอบกับคำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมที่จำลิสต์ตำรวจ พ. ได้รับสารภาพว่ารับยาเสพติด มาจากผู้ฟ้องคดี เป็นคำให้การด้วยความสมัครใจและเป็นเวลาที่ใกล้ขีดหรือเกิดขึ้นในทันที ที่ถูกจับกุม จึงน่าเชื่อว่าเป็นความจริงปราศจากการปรุงแต่ง โดยมีน้ำหนักกว่าคำให้การของ จำลิสต์ตำรวจ พ. ที่ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนว่าถูกหลอกลวง กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดี มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำความผิดของจำลิสต์ตำรวจ พ.

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า แม้พนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี และพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวน ยังไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีได้ แต่พฤติการณ์การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นลักษณะของการมีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้รับราชการต่อไปก็จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามนัยมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า จากบทบัญญัติ ตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน นั้น การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหม่อม เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ข้าราชการตำรวจพ้นจากราชการตามมาตรา ๙๗ (๔) แห่ง พ.ร.บ.ข้างต้น ซึ่งมีใช้การสั่งลงโทษทางวินัย

ดังนั้น หลักเกณฑ์ในการพิจารณา จึงมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การรับฟังพยานหลักฐานในการสั่งให้ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมีหม่อม จะไม่ถึงขนาดต้องพิสูจน์ความผิดให้เห็นอย่างแน่นอนชัดเจน ดังเช่นการสั่งลงโทษทางวินัย และการสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหม่อมนั้น จะเป็น

ผลสืบเนื่องมาจากการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่ไม่อาจพิสูจน์การกระทำผิดได้ เพียงแต่ มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกสอบสวนได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการให้ ผู้ถูกสอบสวนซึ่งมีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ กฎหมาย จึงให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ ใช้ดุลพินิจพิจารณาสั่งการให้ข้าราชการตำรวจที่ถูกสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและมีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้ อันถือว่าเป็นมาตรการป้องกันเหตุไม่พึงประสงค์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและสร้างความเชื่อมั่น ของประชาชนต่อระบบราชการ

ดังนั้น เมื่อพยานหลักฐานที่ปรากฏในกรณีนี้คงฟังได้แต่เพียงว่า มีเหตุอันควรสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาอันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ย่อมมีอำนาจสั่งให้ ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานมีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกลงโทษได้ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

พิพากษายืน

79. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๘๔/๒๕๖๑

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บังคับการตำรวจนครบาล) มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธานกรรมการข้าราชการตำรวจ ขอให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่ฐานะเดิม แต่คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ได้พิจารณาในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ มีมติให้ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เนื่องจากยังมีข้าราชการตำรวจอีกหลายรายที่ไม่ถูกดำเนินการทางวินัย ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับข้าราชการตำรวจเหล่านั้น อีกทั้ง กระบวนการพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๗ เนื่องจากมีกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกรรมการพิจารณา กลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษอยู่ด้วย มีผลทำให้คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานดังเดิม พร้อมทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีควรจะได้รับ นับตั้งแต่วันที่มีการออกคำสั่งดังกล่าว

เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ ประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และต่อมา คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้จัดทำรายงานการสืบสวนลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ เสนอต่อผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ จึงเป็นการสืบสวนที่ใช้ระยะเวลาเกินกว่า ๖๐ วัน แต่เมื่อประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ ขอขยายระยะเวลาสืบสวนต่อไปอีก ๖๐ วัน เสนอต่อผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ ซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและได้มีการอนุมัติตามคำขอให้ขยายระยะเวลาสืบสวนต่อไปอีก ๖๐ วัน แล้ว จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบตามข้อ ๑๖ (๑) ของ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๗

รวมทั้งการที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ได้รายงานผลการสืบสวนว่ากรณีมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีการระบุไว้ด้วยว่า กรณีมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๑) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ด้วยนั้น เห็นว่า การระบุเลขมาตราของบทกฎหมายที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่าเป็นบทกฎหมายที่ตรงกันกับกรณีที่มีมูลกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามผลการสืบสวนไว้ในรายงานการสืบสวนด้วย แมว่ากฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๗

จะมีได้กำหนดให้ต้องระบุ แต่การระบุก็มีได้ทำให้เสียความเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีเนื่องจากการพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ และกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงมาตราใดของบทกฎหมาย ยังจะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นมาพิจารณาต่อไป รายงานการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงมิได้มีการปฏิบัติโดย ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด

ส่วนข้ออ้างตามอุทธรณ์ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ร้อยตำรวจโท ธ. ซึ่งเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ ทำให้กระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

เห็นว่า เลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ มิได้มีฐานะเป็นกรรมการ และไม่มีสิทธิในการลงมติในที่ประชุม โดยทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ดำเนินการ จัดให้มีการประชุมและจัดทำรายงานการประชุมเท่านั้น จึงไม่ได้มีเหตุที่จะทำให้การพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษในกรณีของผู้ฟ้องคดีต้องเสียความเป็นธรรมตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้าตรวจสอบนางสาว น. ซึ่งมีลักษณะเหมือนคนต่างดาว พบว่าเป็นชาวไทยใหญ่แต่ไม่ได้พบบัตรประจำตัวคนต่างดาว จึงได้พาบุคคลทั้งสองไปที่สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ และได้ข่มขู่นางสาว น. ว่าจะดำเนินคดีและส่งตัวกลับภูมิลำเนา ถ้าไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดี นางสาว น. อยู่ในภาวะจำยอมจึงได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีโดยไม่เต็มใจ จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ปล่อยตัวนางสาว น. ไป โดยไม่ทำบันทึกการจับกุมและนำตัวส่งให้พนักงานสอบสวน ในการสอบปากคำพยาน หลังจากนั้นนางสาว น. ได้เรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีแต่ตกลงกันไม่ได้ จึงได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ ให้ดำเนินคดีผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่นางสาว น. เป็นเงินจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท นางสาว น. จึงได้แจ้งพนักงานสอบสวนว่าไม่ประสงค์จะดำเนินคดีผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป

เห็นได้ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่วิทยุประจำห้องปฏิบัติการสายตรวจ แต่ก็มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญาและนำตัว ผู้ถูกจับไปส่งพนักงานสอบสวน ผู้ฟ้องคดีจึงต้องส่งตัวนางสาว น. ซึ่งไม่มีหลักฐานมาแสดงว่าเป็นบุคคลต่างดาวได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรให้กับพนักงานสอบสวนเพื่อสอบสวนตามมาตรา ๘๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การที่ผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์กับนางสาว น. และการปล่อยตัวนางสาว น. ไปโดยไม่นำตัวส่งพนักงานสอบสวน จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่สมควรได้ และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๙๐ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจนครบาล ๖ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงโทษทางวินัยโดยไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับข้ออ้างตามอุทธรณ์ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เนื่องจากมีข้าราชการตำรวจหลายรายที่กระทำความผิดทางอาญาแต่ไม่ถูกดำเนินการทางวินัย นั้น เห็นว่า การจะกล่าวอ้างว่าเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ได้นั้น ต้องเป็นกรณีผู้กล่าวอ้างมีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับสิทธินั้นๆ แต่ไม่ได้รับสิทธินั้นเพราะการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หากเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดเหมือนกันแต่ผู้กระทำความผิดบางคน ยังมีได้ถูกดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่สมควรได้ และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงหาได้เป็นผู้มีสิทธิตามกฎหมายแต่ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมทำให้ไม่ได้สิทธินั้น และไม่มีสิทธิร้องขอความคุ้มครองตามหลักความเสมอภาคของบุคคลในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่ได้

ดำเนินการทางวินัยผู้กระทำความผิดทางอาญารายอื่นได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

80. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๘๓/๒๕๖๑

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งวิศวกรการเกษตร ๗ วช ระดับ ๗ สังกัดสำนักพัฒนาพื้นที่ปฏิรูปที่ดิน สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยเมื่อครั้งรักษาราชการแทนปฏิรูปที่ดินจังหวัดภูเก็ต ได้เก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเอกสารสิทธิในเขตปฏิรูปที่ดินจังหวัดภูเก็ตไว้ที่บ้านและรถยนต์ โดยมีเจตนาฆ่าลาย ปกปิด ซ่อนเร้นเอกสารเพื่อปกปิดการที่ดินได้รับรองแนวเขตไม่ตรงกับความเป็นจริง และได้รับเงินในการไม่คัดค้านการออกเอกสารสิทธิจากเจ้าพนักงานที่ดิน โดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม) มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. ส.ป.ก. ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และรายงานการลงโทษผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แล้วมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อเลขาธิการ ก.พ. เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พิจารณาในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ แล้ว มีมติยกอุทธรณ์ เลขาธิการ ก.พ. มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มหรือเป็นตัวการในการออกเอกสารสิทธิ โดยไม่ชอบดังกล่าว ได้ให้การและร่วมมือกับเจ้าพนักงานตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการออกเอกสารสิทธิโดยไม่ชอบ จนสามารถดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีอาญาได้ ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกกล่าวหา แต่เนื่องจากพยานหลักฐานสำคัญที่ทำให้รู้ถึงการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีเกิดจากผู้ฟ้องคดีบอกเล่าถึงการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีต่อเจ้าพนักงานตำรวจด้วยความเต็มใจ เพื่อให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับขบวนการบุกรุกที่ดินสาธารณะและทำลายทรัพยากรธรรมชาติ มิใช่การจําหนัดต่อหลักฐาน และเสนอว่าสมควรให้ความคุ้มครองในฐานะผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างดียิ่งแก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในฐานะผู้บังคับบัญชาสมควรใช้ดุลพินิจพิจารณาลดโทษทางวินัยตามสมควรแก่กรณีให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินตาม พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น

จึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ที่ให้เพิ่มโทษ ผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (นายกรัฐมนตรี) ตามหนังสือลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามมติของ ก.พ.

เห็นว่า ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีรักษาราชการแทนปฏิรูปที่ดินจังหวัดภูเก็ต ผู้ฟ้องคดีได้เก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเอกสารสิทธิในเขตปฏิรูปที่ดินจังหวัดภูเก็ตไว้ที่บ้านและรถยนต์ โดยมีเจตนาฆ่าลาย ปกปิด ซ่อนเร้นเอกสารเพื่อปกปิดการที่ดินได้รับรองแนวเขตไม่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับกับเจ้าพนักงานตำรวจว่า ได้รับเงินในการไม่คัดค้านการออกเอกสารสิทธิดังกล่าวจาก เจ้าพนักงานที่ดิน อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับในขณะนั้นเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเรื่องทางวินัยของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๙ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษเป็น ๒ ระดับ คือ ปลดออกหรือไล่ออก อันเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาโดยการกำหนดโทษระดับโดยอมชอมขึ้นอยู่กับพฤติการณ์แห่งการกระทำว่าครบองค์ประกอบความผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และมีเหตุที่ควรลดหย่อนผ่อนโทษหรือไม่ อีกทั้งการใช้ดุลพินิจนั้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง

ซึ่งจากการตรวจสอบสำนวนคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในชั้นการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณารายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ได้มีการพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดี โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยฯ มีความเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ข้างต้น เห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

แต่เนื่องจากคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกิดจากความสมัครใจ เพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ มิใช่จำนนต่อหลักฐาน และเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบุกรุกที่ดินสาธารณะ โดยรองอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษได้มีหนังสือรับรองว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างดีแก่ทางราชการ จึงสมควรลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นพ้องด้วย โดยเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ

กรณีจึงเห็นได้ว่า ในชั้นพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดี การให้การของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตลอดจนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้ข้อมูลแก่ทางราชการแล้ว การใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการออกคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐ ที่เพิ่มโทษ ผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ จึงอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ครบถ้วน คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กรณีของผู้ฟ้องคดี มีเหตุลดหย่อนโทษ นั้น เห็นว่า การดำเนินคดีอาญา และการดำเนินการทางวินัยเป็นคนละส่วนกัน แม้ผู้ฟ้องคดีจะให้ข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีก็ตาม แต่ในการลงโทษทางวินัยผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจลงโทษได้ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความคุ้มครอง ในฐานะพยานก็เป็นการคุ้มครองพยานในการดำเนินคดีอาญาไม่อาจนำมาใช้ใน ส่วนการดำเนินการทางวินัยได้ อีกทั้งไม่มีข้อกำหนดหรือข้อบังคับให้การพิจารณาดำเนินการทางวินัยต้องยึดถือความเห็นตามผลการสอบสวนในคดีอาญา จึงไม่อาจนำมาตราการคุ้มครองพยานในคดีอาญามา ลดหย่อนโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ได้ ข้ออุทธรณ์ในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้ออุทธรณ์ที่ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวมีผลเพียงลบล้างประวัติการถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัย โดยถือว่าผู้ที่ได้รับการล้างมลทินไม่เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยเท่านั้น หากได้มีผลเป็นการลบล้างการกระทำความผิดที่เป็นเหตุให้ถูกดำเนินการทางวินัยจนถูกลงโทษด้วยแต่อย่างใด ข้ออุทธรณ์ในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน

และเมื่อเมื่อผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยก่อนวันที่ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ กรณีจึงเป็นไปตามมาตรา ๑๓๓ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว จึงต้องใช้กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น คือ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ใน

ขณะนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการพิจารณาที่สอดคล้องกับกฎหมายแล้ว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

81. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๘๑/๒๕๖๑ (คดีประหลาด)

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลระบำ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้ สังกัด อบต.ระบำ อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย เนื่องจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดี (นายก อบต.ระบำ) เพื่อให้พิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเนื่องจากมีการใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการกระทำทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมีหนังสือลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอให้มีการพิจารณาทบทวนมติลงโทษให้ถูกต้อง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง อบต.ระบำ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ เพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยให้คำสั่งมีผลใช้บังคับนับแต่วันที่องค์การบริหารส่วนตำบลระบำจะได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งเพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ถูกฟ้องคดี โดยเห็นว่า พ.ร.บ. ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจในการอุทธรณ์การบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด หากภายหลังผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ถือปฏิบัติตามคำสั่งเพื่อยุติการบังคับแล้วมีการยกเลิกคำสั่งเพื่อยุติการบังคับดังกล่าว โดยอ้างว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอาจได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ภายหลังการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า การออกคำสั่งเพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งไล่ออกจากราชการเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่สั่งเพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่เพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ และขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ต้องร่วมรับผิดชอบ

เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะสั่งให้เพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนั้น จะต้องเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองได้มีการออกคำสั่งทางปกครองที่ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยการลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการหรือปลดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการแล้วเท่านั้น

คดีนี้เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ให้เพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยให้คำสั่งมีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ อบต.ระบำจะได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งเป็นกรณีที่มีการออกคำสั่งเพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไปก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง การสั่งเพื่อยุติการบังคับตามคำสั่งข้างต้นของผู้ถูกฟ้องคดี จึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ ตามมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แห่ง

พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แม้อต่อมาภายหลังจากที่มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง อบต.ระบ่า ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการก็ตาม ก็ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงที่ได้มีคำสั่งไปแล้วชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยให้คำสั่งมีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ อบต.ระบ่า จะได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่สั่งทุเลาการบังคับ ตามคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกคำสั่งดังกล่าว ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

82. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๗๘/๒๕๖๑

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง (เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ระดับ ๕) สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อบต.โคกไทย) มีหน้าที่รับผิดชอบงานการเงินและบัญชี และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นการกรรมการเก็บรักษาเงิน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑ ได้เข้าตรวจสอบการเงินทั่วไปของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วสรุปผลการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งจากรายงานดังกล่าว ไม่ได้ชี้มูลความผิดและไม่ได้ระบุว่าผู้กระทำความผิดแต่อย่างใด พบแต่เพียงว่าเป็นการปฏิบัติ ไม่ถูกต้องตามระเบียบ ซึ่งเกิดจากการที่ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญหรือเอาใจใส่อย่างจริงจัง ในการกำกับดูแลและเร่งรัดการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ (คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดปราจีนบุรี) เพื่อขอให้พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (รองนายกองค์การบริหาร ส่วนตำบลโคกไทย) จึงได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีประจำ อบต.เป็นการชั่วคราว โดยให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่เดิม เนื่องจากมีกรณีเป็นที่สงสัยว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายก อบต.โคกไทย) ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อประธาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่ง อบต.โคกไทย ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๕ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม ตลอดจนได้รับสิทธิต่างๆ ที่เคยได้รับ ตั้งแต่ออกจากราชการจนกว่าจะได้กลับเข้ารับราชการใหม่อีกครั้ง เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ (เลขานุการคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดปราจีนบุรี ที่ ๔ ปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลศรีมหาโพธิ ที่ ๕) ร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ ได้เข้าตรวจสอบการดำเนินงานด้านการเงิน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีหนังสือลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า จากการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ด้านการเงินและบัญชีของเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พบว่า ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบ มท. ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ รวมทั้งการดำเนินการด้านบัญชี การเงิน การจัดเก็บรายได้ การเบิกจ่ายเงิน การควบคุมเงินทุนโครงการเศรษฐกิจชุมชน การใช้และการรักษารถยนต์ราชการ มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ และการดำเนินการเกี่ยวกับการพัสดุก็มีได้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุ

หลังจากนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรีได้มีคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเงินขาดบัญชี ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่า มีข้อบกพร่องด้านการเงินหลายรายการ ผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงนายอำเภอศรีมโหสถ ให้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาดำเนินการทางวินัย ทางแพ่ง และทางอาญา กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิด ต่อมา นายอำเภอศรีมโหสถ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและหาผู้รับผิดชอบทางละเมิด รวมทั้งแจ้งความดำเนินการทางอาญากับผู้ฟ้องคดีและผู้เกี่ยวข้องรวม ๔ คน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม ๔ คน โดยผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีมีหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย ภาษีบำรุงท้องที่และค่าธรรมเนียมอื่นๆ และกำกับดูแลการจัดเก็บภาษี แล้วไม่นำเงินเข้าบัญชี ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวเป็นเหตุให้เงินรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขาดหายไปทั้งสิ้น เป็นเงินจำนวน ๘๐๐,๕๖๐ บาท และไม่มีการจัดทำทะเบียนคุมลูกหนี้การยืมเงิน หรือหลักฐานการชำระเงินคืน โครงการเศรษฐกิจชุมชน เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาตั้งกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้ง และรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓

ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา และได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อกล่าวหาและได้รับบันทึกดังกล่าวไว้แล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้พิจารณาพยานหลักฐานที่สนับสนุนและแก้ข้อกล่าวหา รวมทั้งกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี คณะผู้ตรวจสอบการคลัง การบัญชี การพัสดุ และภารกิจด้านอื่น ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดปราจีนบุรี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ และคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ได้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงจนพบว่า ผู้ฟ้องคดีมีความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ในด้านการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน และเก็บรักษาเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อยู่หลายประการ อันเป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าวก็ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหา รวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบอันเป็นการแจ้งสิทธิ และหน้าที่ในการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครองให้ ผู้ฟ้องคดีทราบตามความจำเป็นแก่กรณีตาม มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว และได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐานได้อย่างเพียงพอแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงโดยให้ถ้อยคำ ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบ

การพิจารณาต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจข้อกล่าวหา โดยตลอดแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า นาย บ. ขณะดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีข้อขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีเป็นข้ออ้างที่ไม่มีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์เพื่อประกอบการพิจารณาว่านาย บ. มีข้อขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีในเรื่องใดบ้าง จึงเป็นเพียงข้ออ้างลอยๆ ที่ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน ข้อกล่าวอ้าง

ส่วนกรณีมีผู้กล่าวหา นาย บ. เป็นคดีเลือกตั้งเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ได้มีคำสั่งยกคำร้องในคดีเกี่ยวกับการเลือกตั้งของ นาย บ. แล้ว ซึ่งย่อมมีผลให้นาย บ. กลับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทันที ในวันที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้อง และเมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่แล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย

อย่างร้ายแรงได้ และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยอ้างถึงคำสั่ง อบต.โคกไทย ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และมีการระบุชื่อและนามสกุล พร้อมตำแหน่งของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งดังกล่าวไว้อย่างชัดเจนทุกคน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในท้ายบันทึกดังกล่าวรับรองว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อกล่าวหาและได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับ ไว้แล้ว เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ กรณีจึงต้องฟังว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับรู้ว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี และรับทราบว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ใดบ้าง แต่ไม่ได้มีการโต้แย้งแต่อย่างใด

ดังนั้น กระบวนการ ในการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ที่กำหนดไว้สำหรับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่พนักงานส่วนตำบล ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดปราจีนบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ เมื่อ พ.ร.บ.ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดปราจีนบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนฯ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับก่อนวันที่ พ.ร.บ. สภาตำบลและ อบต. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ ใช้บังคับ ดังนั้น อำนาจในการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยของประธานกรรมการบริหาร อบต. ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๕ วรรคเจ็ด แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๗๐ ของประกาศดังกล่าว จึงเป็นอำนาจของนายก อบต. ตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. สภาตำบลและ อบต. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังที่กล่าวข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นผู้มีอำนาจเสนอเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการได้

เมื่อได้พิจารณาข้อเท็จจริงในสำนวนคดีประกอบด้วยพยานหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว จะเห็นได้ว่า ในข้อหาเกี่ยวกับการรับเงิน การนำส่งเงิน และเก็บรักษาเงินตามโครงการเงินกู้เศรษฐกิจชุมชนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น มีพยานบุคคลประกอบด้วย บุคคลซึ่งเป็นคณะกรรมการของกลุ่ม หมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๓ ได้ให้การยืนยันสอดคล้องตรงกันตามบันทึกถ้อยคำพยานของฝ่ายกล่าวหาตามแบบ สว.๕ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่าได้กู้ยืมเงินตามโครงการเงินกู้เศรษฐกิจชุมชนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชุมชนหรือกลุ่มหมู่บ้านละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท และได้ส่งใช้คืนเงินดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว โดยได้ส่ง ใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งพยานดังกล่าวก็มิได้มีเรื่องโกรธเคืองหรือรู้จักกับผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัวแต่อย่างใด ประกอบกับตามรายงานการตรวจสอบการเงินทั่วไป ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ ได้ระบุว่า มีการรับคืนเงินทุนเศรษฐกิจชุมชนที่ไม่มีหลักฐานการรับคืนนำเข้าบัญชีหรือนำฝากธนาคาร รวมเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท

ส่วนผู้ฟ้องคดีได้ให้การแก้ข้อกล่าวหาในประเด็นนี้แต่เพียงว่าเงินโครงการเศรษฐกิจชุมชนที่แต่ละหมู่บ้าน ได้กู้ยืมไป แต่ละกลุ่ม แต่ละหมู่บ้านจะติดต่อกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยตรง ผู้ฟ้องคดีมิได้เกี่ยวข้องแต่ประการใดอันเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ โดยมีพยานหลักฐานใดๆ สนับสนุนข้อกล่าวอ้างดังกล่าว กรณีจึงน่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ตามโครงการเงินกู้เศรษฐกิจชุมชนจากคณะกรรมการหรือสมาชิกของกลุ่ม หมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๓ ไว้แล้ว และเมื่อไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้นำส่งเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เบียดบังเงินจำนวนดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว และการที่ผู้ฟ้องคดี รับเงินจำนวนดังกล่าวมาแล้วไม่ได้ลงรายการไว้ในรายงานสถานะการเงินประจำวัน และไม่ได้ นำฝากธนาคาร หรือหากนำฝากธนาคารไม่ทันก็ต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวเก็บรักษาไว้ในตู้หรือลิ้นชักของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อ ๒๖ ของระเบียบ มท. ว่าด้วยการดำเนินงานโครงการเศรษฐกิจชุมชน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๒๖ และข้อ ๒๗ ของระเบียบ มท. ว่าด้วยการรับเงินฯ พ.ศ. ๒๕๔๗

ส่วนข้อกล่าวหาที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๘๐๐,๕๖๐ บาท ผ่าธนาคาร นั้น มีพยานหลักฐานจากคณะผู้ตรวจสอบการคลัง การบัญชี การพัสดุ และภารกิจด้านอื่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดปราจีนบุรี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ตามคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ รวมทั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีการนำฝากเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีธนาคาร ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง และเป็นคณะกรรมการ เก็บรักษาเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีความรู้ความสามารถและความเข้าใจในกฎระเบียบของทางราชการเกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินเป็นอย่างดี และต้องถือปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวอย่างเคร่งครัด การอ้างว่าไม่รู้ระเบียบดังกล่าวนั้นย่อมไม่สามารถ รับฟังได้

การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีนอกจากเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนและไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ และข้อ ๒๗ ของระเบียบ มท. ว่าด้วยการรับเงิน ฯ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ยังเป็นการกระทำที่ส่อไปในทางทุจริตและทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงอีกด้วยพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีในทั้งสองข้อกล่าวหาดังกล่าวจึงอยู่ในข่ายเป็นการปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดปราจีนบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนฯ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๕ อันเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

85. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๘๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัด ทม.คลองหลวง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (นายกเทศมนตรีเมืองคลองหลวง) ได้มีคำสั่ง ทม.คลองหลวง ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ ซึ่งออกตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดปทุมธานี) เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๐ ให้พักราชการผู้ฟ้องคดีเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกต้องกรรมการสอบสวน

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้พักราชการผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ต่อมาในระหว่างพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ และเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วมิได้ปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ประการใด ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำฟ้องเพิ่มเติม โดยขอถอนคำฟ้องส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่มีคำขอให้เพิกถอนมติในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๐ ที่เห็นชอบให้พักราชการผู้ฟ้องคดีและมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว

เห็นว่า ตามคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี แปลเจตนาได้ว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ชะลอการบังคับผลของคำสั่งพักราชการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายอยู่ตนเอง กล่าวคือ เป็นกรณี

ผู้ฟ้องคดีขอให้ ศาลปกครองมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครอง ซึ่งตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดเงื่อนไขในการสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองไว้ ๓ ประการด้วยกัน คือ **ประการที่หนึ่ง** เป็นกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย **ประการที่สอง** การให้กฎหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และ**ประการที่สาม** การทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ **และก่อนมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองตามคำขอของผู้ฟ้องคดี จะต้องให้ตุลาการผู้แถลงคดีได้เสนอคำแถลงการณ์ด้วย**

ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เป็นการชั่วคราวไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น จึงเป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบในส่วนที่ว่าด้วยการทำคำพิพากษาและคำสั่ง

ประกอบกับในชั้นการขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีตามคำฟ้องเพิ่มเติมดังกล่าว นั้น ศาลปกครองชั้นต้นไม่มีอำนาจที่จะกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาโดยมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ เนื่องจากประเด็นเนื้อหาแห่งคดีในข้อหาที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติมนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกทั้ง กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งดังกล่าวก็เป็นก้าวล่วงการใช้อำนาจในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิมซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการพนักงานเทศบาลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

กรณีจึงมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองสูงสุดจะสั่งยกคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นแล้วส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้นเพื่อให้ศาลปกครองชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาให้ถูกต้องและมีคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่ตามรูปคดีต่อไปตามข้อ ๑๑๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เป็นการชั่วคราวไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งศาล นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และส่งสำนวนคดีคืนไปให้ศาลปกครองชั้นต้นเพื่อดำเนินกระบวนการพิจารณาให้ถูกต้องแล้วมีคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่ตามรูปคดีต่อไป

87. ศาลปกครองสูงสุด คำสั่งที่ คบ. 171/2562

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

เนื่องจากรายงานผลการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ส่วนข้อกล่าวหาในทางอาญาไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาตกไป แต่โดยที่ความผิดของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมิใช่การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ซึ่งใช้บังคับในขณะที่เกิดข้อพิพาท กรณีจึงไม่ต้องด้วย

บทบัญญัติมาตรา ๙๒ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิพาทจึงน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไป นั้น ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และการให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริหารสาธารณะกรณีจึงต้องด้วยเงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๖๖ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ สมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่ง อบต. ดังประกาศที่ ๒๔๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น ข้ออ้างตามคำร้องอุทธรณ์ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงฟังไม่ขึ้น

89. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๕๒/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า คำสั่งลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งและผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามตำแหน่งระดับเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม (สำนักงานศาลยุติธรรม ที่ ๑ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม ที่ ๒ ประธานศาลฎีกา ที่ ๓) มีหนังสือขอโทษผู้ฟ้องคดีและครอบครัว และลงหนังสือพิมพ์ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ วัน

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ และเพิกถอนคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ คินสิทธิต่างๆ ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยได้รับคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ และในกรณีที่เกิดถึงที่สุดในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังมีคุณสมบัติที่จะรับราชการได้ ก็ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ดำเนินการเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมาศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาที่ อ. ๔๙๐/๒๕๖๐ พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ครั้งที่หนึ่ง) โดยอ้างว่า ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็น ยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษา ที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้ศาลพิจารณา คดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ คบ. ๔๗/๒๕๖๑ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ต่อมา ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ (ครั้งที่สอง) และเพิ่มเติมคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ (จำนวน ๒ ฉบับ) เป็นคดีนี้ โดยอ้างข้อเท็จจริงและเหตุผลทำนองเดียวกับคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ตามหนังสือลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาหรือ มีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ ครั้งที่หนึ่ง เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ที่ คบ. ๔๗/๒๕๖๑ วินิจฉัยว่า การขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีนั้น ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์การขอพิจารณาคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี หมายเลขแดง ที่ อ. ๔๙๐/๒๕๖๐ ใหม่ เป็นครั้งที่สอง โดยกล่าวอ้างเหตุผลเช่นเดิมว่า ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ อย่างเดียวกันกับคดีที่ศาลปกครองได้มีคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้วตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดที่ คบ. ๔๗/๒๕๖๑

แม้จะเพิ่มเติมว่าศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแต่เฉพาะค่าอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยไม่ได้พิจารณาค่าแก้อุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี และไม่ได้พิจารณาผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย แต่เหตุดังกล่าวผู้ฟ้องคดีขอบที่จะยกขึ้นอ้างได้ตั้งแต่การยื่นคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ในครั้งแรก จึงเป็นกรณี ที่คู่กรณีเดียวกันนำคดีในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน และศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดไปแล้วมาฟ้องกันอีก อันเป็นการฟ้องซ้ำ ซึ่งต้องห้าม ตามข้อ ๙๗ ของระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ และเพิ่มเติมคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ (จำนวน ๒ ฉบับ) ไว้พิจารณาได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ไม่รับคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ (จำนวน ๒ ฉบับ) ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืน

91. ศาลปกครองสูงสุด คำสั่งที่ คบ. 143/2562

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

เนื่องจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการพิจารณาภายในของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อนแจ้งมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพื่อดำเนินการต่อไป ซึ่งยังไม่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล จึงยังไม่กระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีหรือเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ส่วนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ส่วนยังไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี อันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีในชั้นนี้ สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่โดยที่ศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากคำสั่งหรือการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีในข้อหานี้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ต่อศาลปกครองเช่นกัน ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

92. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๓๗/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม ระดับ ๓ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (สำนักงานประกันสังคม) ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้า (เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม ที่ ๒, นาย ข.

ที่ ๓, นาย พ. ที่ ๔, นาง พ. ที่ ๕, นาง ก. ที่ ๖, นางสาว ย. ที่ ๗, นางสาว บ. ที่ ๘, นางสาว น. ที่ ๙) ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ยังมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยระบุว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่มาปฏิบัติราชการ มาสถานที่ทำงานและลงเวลามาปฏิบัติราชการไม่เป็นไปตามเวลาปฏิบัติราชการปกติ ไม่อยู่ปฏิบัติงาน ตลอดจนหยุดงานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือแจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือเพื่ออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ก.พ. มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่ามีมติยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงานตามปกติ แต่ที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการเนื่องจากผู้บังคับบัญชาได้นำสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการไปเก็บไว้ที่ห้องและขีดเส้นแดงแล้ว จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงเวลาปฏิบัติราชการเป็นเวลาหลายวัน โดยผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตลาหยุดงานจากผู้บังคับบัญชาทุกครั้ง อีกทั้งคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถสมัครเข้าทำงานในหน่วยงานต่างๆ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย

ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี และจ่ายขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีด้วย ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแก่ เป็นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๐ โดยมีข้อสังเกตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ และให้คืนสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายที่ผู้ฟ้องคดีเสียไประหว่างวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๐ ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่

ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ต่อมา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๑ ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำขอลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๐ ขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดยังไม่ได้นำหลักฐานการรักษาอาการป่วยทางจิตเวชของผู้ฟ้องคดีที่ได้ยื่นในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุดมาวินิจฉัยว่าเป็นข้อเท็จจริงที่รับฟังได้หรือไม่ และศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดได้มี คำวินิจฉัยโดยใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐาน และให้เหตุผลไว้โดยชัดแจ้งแล้ว ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงเป็นกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๑ ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ว่า ที่ศาลปกครองเห็นพ้องกับผู้ถูกฟ้องคดีว่าต้องไขใบรับรองแพทย์ประกอบการลาป่วยเพื่อให้เป็นไปตามกฎระเบียบของทางราชการ โดยไม่ได้พิสูจน์ให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีสามารถต่อสู้อคดีได้หรือไม่ จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาด นั้น เป็นข้ออ้างที่ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานการรักษาอาการป่วยทางจิตเวชของ ผู้ฟ้องคดีที่ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นคำขอลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกรณีที่ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำวินิจฉัยโดยใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานและให้เหตุผลไว้โดยชัดแจ้งแล้ว กรณีนี้จึงเป็นกรณีที่ศาลจะต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันและประเด็นอย่างเดียวกันกับที่ศาลปกครองสูงสุดได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วตามคำสั่งลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ จึงถือเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีนำคดี

ในประเด็นที่ศาลได้มีคำสั่งถึงที่สุดแล้วมาขอให้พิจารณาคดีใหม่ ซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินตาม พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวผู้ฟ้องคดีมิได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วในคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และมีใช้ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุด จึงไม่อาจรับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ไว้พิจารณาได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

93. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๓๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งอาจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ) ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) ต่อมา เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา) ได้มีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

โดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำวินิจฉัยดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ แต่ไม่เห็นด้วยกับผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลโดยส่งทางไปรษณีย์ เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ๑. เพิกถอนคำวินิจฉัยของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำวินิจฉัยลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการของผู้ฟ้องคดี ๒. เพิกถอนข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ ๓. เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ๔. มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการโดยเร็ว โดยให้มีผลย้อนไปถึงวันที่มีคำสั่ง ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับในระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ ๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายที่เกิดกับผู้ฟ้องคดี ในระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ

เห็นว่า คำฟ้องในข้อหาที่ฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการฟ้องเรื่องพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในการออกกฎ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ และไม่เป็นกรณีที่มิกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไข ความเดือดร้อนหรือเสียหายไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในข้อหานี้จึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องคดีในข้อหานี้ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน

เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกข้อบังคับที่พิพาทในราชกิจจานุเบกษา แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายของข้อบังคับดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่ก่อนวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะประชุมเพื่อพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ระบุว่าได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบในวันใด แต่อนุমানได้ว่า อย่างช้าที่สุดวันที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายของข้อบังคับดังกล่าว คือ วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงต้องฟ้องคดีภายใน ๙๐ วันนับแต่วันดังกล่าว คือ จะต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีมายื่นฟ้องโดยส่ง ทางไปรษณีย์ ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวแล้ว

ส่วนคำฟ้องในข้อหาที่ฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการฟ้องเรื่องพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในการออกคำสั่งทางปกครอง ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ โดยผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์คำสั่งปลดออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ไม่เกิน ๙๐ วัน ตามมาตรา ๖๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีไม่พอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้วินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๖๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน

การฟ้องคดีปกครองในข้อหานี้จึงจะกระทำได้ตามมาตรา ๖๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ประกอบมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ แต่ไม่ปรากฏว่าที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางได้ออกหลักฐานการฝากส่งหรือที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ของหนังสือเพื่อที่จะกำหนดวันที่ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อ ก.พ.อ. ได้ตามข้อ ๗ วรรคสาม ของข้อบังคับ ก.พ.อ. ว่าด้วย การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์กรณีอุทธรณ์ให้ออกจากราชการ หรือกรณีอุทธรณ์สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๕๙ ดังกล่าว

แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงประธาน ก.พ.อ. เพื่อแจ้งเหตุขัดข้องในการจัดทำคำอุทธรณ์เพิ่มเติม ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๗ แสดงให้เห็นว่าสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วก่อนวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๗ จึงพออนุমানได้ว่าสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อภายใน ๓ วัน คือ ภายในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่รับผิดชอบส่วนที่เลขที่การคณะกรรมการการอุดมศึกษาแต่งตั้งขึ้นจะต้องแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดส่งเอกสารตามข้อ ๙ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องส่งเอกสารตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๙ ของข้อบังคับดังกล่าวไปยังสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษาภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ ฉะนั้น จึงต้องถือว่า วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นวันเริ่มต้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน ตามมาตรา ๖๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง ของข้อบังคับ ก.พ.อ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์กรณีอุทธรณ์ให้ออกจากราชการ หรือกรณีอุทธรณ์สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๕๙ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม

๒๕๕๗ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป ตามมาตรา ๖๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ฉะนั้น วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ จึงถือเป็นวันที่ ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้อถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีในข้อหาฯ และต้องฟ้องคดีนี้ต่อศาลภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันดังกล่าว คือ ต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๘ เมื่อผู้ฟ้องคดีมายื่นฟ้องคดี ต่อศาลโดยส่งทางไปรษณีย์ ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนข้อหาตามคำขอท้ายคำฟ้อง ข้อ ๒ และข้อ ๓ ไว้พิจารณา ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

94. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๓๔/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ปลัดกระทรวงการคลัง) ได้มีคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งสรรพสามิตพื้นที่เพชรบูรณ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงจากการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติเดินทางไปราชการ โดยเบิกค่าพาหนะเดินทางอันเป็นเท็จ พฤติการณ์เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันมีผลต่อเนื่องทำให้คำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายไม่อาจได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นได้ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม) ขอให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำวินิจฉัยร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เพิกถอนคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑

เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีเป็น ๒ ข้อหา คือ

ข้อหาที่หนึ่ง ฟ้องว่าคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ**ข้อหาที่สอง** ฟ้องว่า คำสั่งกระทรวงการคลังลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยคำฟ้องในข้อหาที่สอง นั้น เมื่อปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ ต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีรับหนังสือลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ขอดำเนินการและขอให้เปลี่ยนผู้ได้รับ การแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนตัว ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นในคดีก่อนพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำฟ้องของ ผู้ฟ้องคดีต้องการให้ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงทั้งคณะ จึงแปลความได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสงค์ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดดังกล่าว ไม่เป็นกลางและไม่เป็นธรรม ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นในคดีก่อนเห็นว่า การตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้นเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งในการพิจารณาทางปกครอง เพื่อนำไปสู่ การมีคำสั่งลงโทษหรือไม่ลงโทษผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ยังไม่มีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับ ความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะ

เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันจะมีสิทธิ ฟ้องคดีต่อศาล ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

คดีถึงที่สุดแล้ว ส่วนคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นได้ว่า แม้คดีก่อนกับคำฟ้องในข้อหาที่สองของคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีจะบรรยายคำฟ้องโดยมีข้ออ้างหรือ เหตุผลสนับสนุนเพื่อแสดงให้เห็นว่าคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย แตกต่างกันก็ตาม แต่เมื่อ พิจารณาข้อเท็จจริงตามคำฟ้องดังกล่าวแล้ว ฟังได้ว่าเป็นการยื่นฟ้องโดยมีคำขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือ คำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีเช่นเดียวกัน ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีในคดีก่อนกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ เป็นคู่กรณีเดียวกัน และคดีก่อนคดีถึงที่สุดแล้ว

ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวเป็นคดีนี้ตามคำฟ้องใน ข้อหาที่สองอีก นั้น จึงเป็นกรณีต้องห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ อย่างเดียวกัน ตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในข้อหาที่สองไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุด เห็นพ้อง ด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

95. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๒๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา วิทยฐานะผู้ชำนาญการ เชี่ยวชาญ โรงเรียนบ้านสวาย อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุรินทร์ เขต ๑ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ (เลขาธิการคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน) มีคำสั่งลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญได้ทำการพิจารณาโทษทางวินัยให้เพิ่ม โทษเป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. ได้ทำหน้าที่แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยได้มีมติเพิ่มโทษ ดังกล่าว ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๐ โดยมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนเป็น ไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อประธาน ก.ค.ศ. ทางไปรษณีย์ ด่วนพิเศษ ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่รับหนังสืออุทธรณ์ไว้เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๐ และเมื่อพ้นระยะเวลา พิจารณาอุทธรณ์แล้ว ไม่ปรากฏผลการพิจารณาค่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑ ขั้น และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๐ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษลดขั้นเงินเดือน จำนวน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ และคืนสิทธิให้กับผู้ฟ้องคดีเสมือนไม่เคยต้องโทษทางวินัยมาก่อน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (กระทรวงศึกษาธิการ) ชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากคำสั่งลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๐ จำนวน ๘ เดือน เป็นเงินจำนวน ๑๖,๘๐๐ บาท และจาก คำสั่งลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๐ ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๖๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓ เดือน เป็นเงินจำนวน ๒๕๑,๗๓๐ บาท รวมทั้งให้ชดใช้เงินบำนาญ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๖๐ ถึงเดือนมกราคม ๒๕๖๑ เดือนละ ๕๔,๐๐๐ บาท รวม ๔ เดือน เป็นเงินจำนวน ๒๑๖,๐๐๐ บาท เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๘๔,๕๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลง วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น

ต่อมา ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๐ ให้เพิ่มโทษเป็นไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น แม้ว่าจะเป็นคำสั่งที่มีผลการพิจารณา สืบเนื่องมาจากคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ก็ตาม แต่คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ของผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ได้มีผลบังคับทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายโดยถูกตัดเงินเดือนเป็นเวลา ๘ เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๐

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลและมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งตามคำสั่งคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงเป็นการฟ้องคดีที่มีข้อพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แต่การฟ้องคดีตามข้อพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการตามที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนฟ้องคดี

ซึ่งคดีนี้หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจำต้องดำเนินการอุทธรณ์ต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาภายในสามสิบวัน ตามมาตรา ๑๒๑ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนฟ้องคดีภายในระยะเวลาตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แต่ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายคำฟ้องยอมรับว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว และมีผลให้ไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากคำสั่งดังกล่าว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่ขอให้ เพิกถอนคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑ ชั้น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายจากคำสั่งดังกล่าวไว้พิจารณา ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในส่วนนี้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

96. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๑๙/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (นายกเทศมนตรีตำบลท่าสะอาด) ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ) ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ กรณีประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ เนื่องจากถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย เป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับวินัย การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๑ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๑

ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ที่ให้ลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ

และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการย้อนหลังไปจนถึงวันที่คำสั่งลงโทษทางวินัย มีผลบังคับ พร้อมทั้ง คืนสิทธิที่พึงมีพึงได้ตามที่กฎหมายกำหนดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่ง ทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็น คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ซึ่งประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้กำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครอง ในเรื่องนี้จะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด

เมื่อปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งยกเลิกคำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งคำสั่งใหม่นี้เป็นการแก้ไขวันที่มีผลบังคับของคำสั่งเดิม โดยมีได้เปลี่ยนแปลงฐานความผิดในการลงโทษทางวินัย และยังคงเป็นการปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเช่นเดิม

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนฟ้องคดีนี้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๑ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ ที่อุทธรณ์คำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ตามข้อ ๑๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ คือ ภายในวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แต่ก็เป็นเวลาหลังจากพ้นกำหนดระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่ยื่นฟ้องเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พ้นกำหนดระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ คือ ภายในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๑ แต่วันดังกล่าวเป็นวันเสาร์ และวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ เป็นวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดทำการ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องภายในวันจันทร์ที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นวันเริ่มทำการใหม่ต่อจากวันที่หยุดทำการ ตามมาตรา ๑๙๓/๘ แห่ง ปพพ.

แต่ผู้ฟ้องคดีนำคำฟ้องขอนำมายื่นฟ้องต่อศาลโดยส่งทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ และคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับทั้ง ๒ ฉบับ ไม่ปรากฏว่าได้มีการระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับ การยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่งดังกล่าว

ดังนั้น ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องที่มีกำหนดน้อยกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่ง ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ซึ่งครบกำหนด ๑ ปี ในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ จึงอยู่ในกำหนดระยะเวลาการยื่นฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ และคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ ทั้ง ๒ ฉบับ ได้ระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้แล้ว ตามมาตรา ๔๒ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทั้งสองฉบับดังกล่าว เป็นคำสั่งทางปกครองที่อยู่ในบังคับต้องอุทธรณ์ก่อนนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาล จึงไม่ต้องแจ้งสิทธิการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๐ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ที่ให้ลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าว จึงถือว่าคำสั่งของ ศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องในส่วนขอหาที่ฟ้องว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นอันถึงที่สุดแล้ว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนขอหาที่ฟ้องว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ยกเลิกคำสั่งและลงโทษปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

98. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๘๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจ ถูกกล่าวหาว่ากระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีต้องหาคดีอาญาข้อหาร่วมกันมีและคำหรือจำหน่ายอาชญากรรม ที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดขอนแก่น) จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๔ และได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ แก้ไขคำสั่ง เป็นลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ) ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ จากนั้นศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือขอกลับเข้ารับราชการ แต่ได้รับการปฏิเสธ จึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ และคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพิกถอนมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตั้งเดิมและให้คืนสิทธิประโยชน์ทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากคำฟ้องและคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นได้ว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะฟ้องคดี แยกเป็นสองข้อหา คือ

ข้อหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และขอให้เพิกถอนมติที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เห็นว่า กรณีเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

และการที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ถือเป็น การดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนี้ก่อนนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว โดยเมื่อปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้รับหนังสืออุทธรณ์ไว้เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จและแจ้งผลการพิจารณาให้ ผู้ฟ้องคดีทราบภายในสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ คือ ภายในวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ตามมาตรา ๑๐๕ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบข้อ ๓ วรรคสาม ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ จึงเป็นการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยแล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ไปยังบ้านเลขที่ ๘๘ หมู่ที่ ๑๗ ตำบลโนนทอง อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น และปรากฏ ตามใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียณว่ามีผู้รับไว้เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เห็นว่า การแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ไปตามที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏตามบัตรประจำตัวประชาชน และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ส่งผลการพิจารณาอุทธรณ์ไปยังที่อยู่อื่น ประกอบกับในการฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดียังคงระบุนบ้านเลขที่ ๘๘ ดังกล่าวเป็นที่อยู่ที่ให้ไว้ต่อศาล กรณีถือได้ว่าที่อยู่ดังกล่าวเป็นภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดี

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังบ้านเลขที่ ๘๘ จึงเป็นการแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์โดยชอบ ด้วยกฎหมาย ตามข้อ ๑๐ วรรคสอง (๒) ประกอบข้อ ๒๔ ของ กฎ ก.ตร. ดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่า วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นคำฟ้องข้อหานี้ต่อศาลภายในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีข้อหานี้มายื่นฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องข้อหานี้ไว้พิจารณาได้ตามข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

นอกจากนี้ แม้กรณีจะรับฟังได้ว่ามีเหตุจำเป็นอื่น ที่ผู้ฟ้องคดีต้องโทษอยู่ในเรือนจำ อันเป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีได้ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีพ้นโทษแล้วก็สามารถที่จะยื่นฟ้องคดีภายใน เก้าสิบวันนับแต่วันพ้นโทษ กรณีจึงไม่เข้าเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับคำฟ้องข้อหานี้ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ประกอบข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าว

อีกทั้ง การรับฟังข้อเท็จจริงในคดีอาญาและการรับฟังข้อเท็จจริงในคดีวินัย มีเหตุผล ที่จะรับฟังข้อเท็จจริงปรับข้อกฎหมายที่แตกต่างกัน โดยการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญา เป็นการรับฟังเพื่อนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด จึงต้องเป็นการรับฟัง โดยปราศจากข้อสงสัยว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

ส่วนการกระทำความผิดทางวินัย เป็นกรณีที่ข้าราชการต้องถือและปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ไม่กระทำการอันใดอันหนึ่งอันเป็นการไม่รักษาวินัยตามที่กฎหมายกำหนด จึงไม่จำเป็นที่จะต้องรอผลคำพิพากษาในสวนอาญาก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองแต่อย่างใด

ข้อหาที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการดังเดิม และให้คืนสิทธิประโยชน์ทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอกลับเข้ารับราชการ และ

ได้รับหนังสือลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ ซึ่งอ้างถึงคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และแจ้งว่า อ.ก.ต.ร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ ให้ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

จึงเห็นว่า หนังสือลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ มีผลเป็นการแจ้งผลการพิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการ อันเป็นคำสั่งที่ไม่รับผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการ เมื่อคำสั่งดังกล่าวมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยเป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งที่พิพาทแล้ว หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย ผู้ฟ้องคดีขอที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๔ แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ก็ต่อเมื่อมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว หรือมิได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องในข้อหานี้ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

100. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๘๓/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่ง หัวหน้า ส่วนการคลัง (นักบริหารงานคลัง) ระดับ ๖ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อบต.บ้านดู่) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดร้อยเอ็ด) ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๓ เนื่องจาก เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง สังกัด อบต.ดาดทอง ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีไม่เผยแพร่เอกสารการประกวดราคา เป็นเหตุให้ผู้กล่าวหาไม่มีโอกาสเข้าเสนอราคาอย่างเป็นธรรม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง และมีมูลความผิดทางอาญาตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคา ต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงส่งรายงานและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณา โทษทางวินัย และไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา

ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์ และผู้ฟ้องคดียังถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อ พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ศาลฎีกามีคำพิพากษา ยกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นหนังสือขอกลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการขอกลับเข้ารับราชการ จึงมีมติไม่เห็นชอบการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อนายกรัฐมนตรี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) แจ้งว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ เป็นการดำเนินการ โดยชอบแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ส่งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย และไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่งลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เห็นว่า คดีนี้สามารถแยกพิจารณาได้เป็นสองข้อหา ดังนี้

ข้อหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๓ มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และการที่ผู้ถูก

ฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญา แก่ผู้ฟ้องคดี ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วย กฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ โดยคำฟ้องส่วนที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ

เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายนั้นต้องมีค่าบังคับของศาลตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว และโดยที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูก ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๑๑๕ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดร้อยเอ็ด เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการ ร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๙/๒๕๕๓ มีมติให้ยก อุทธรณ์ อันเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือ เสียหายก่อนการฟ้องคดีปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถใช้ สิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ได้ตามมาตรา ๔๒ วรรค สอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่ปรากฏชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อใด แต่ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีทราบว่าจะคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์มีความเห็นให้ยกอุทธรณ์ในเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ กรณีจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดี รู้หรือควรรู้ถึง เหตุแห่งการฟ้องคดีในข้อหาดังกล่าวอย่างช้าที่สุดในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ และต้องยื่นฟ้องคดีในข้อหา นี้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๔ **การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีในข้อหา นี้มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึง เป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว จึงไม่อาจ รับคำฟ้องในข้อหานี้ของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณาได้**

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ ส่งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยและไปยัง อัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ ฟ้องคดี นั้น กรณีนี้แม้ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณี จะกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษตามความเห็นของผู้ถูก ฟ้องคดีที่ ๓ ก็ตาม แต่มติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวยังไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ ของผู้ฟ้องคดี ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว จึงไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธี ปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะ เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

ส่วนกรณีมูลความผิดทางอาญาเป็นการใช้อำนาจตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙๗ อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำในการดำเนินการ ตามกระบวนการยุติธรรม ทางอาญา มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวจึงมิใช่ข้อพิพาท ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้ง ศาลปกครองฯ และสำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้อง คดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ นั้น เมื่อพิจารณาตามประกาศ คณะกรรมการพนักงาน ส่วนตำบล จังหวัดร้อยเอ็ด เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๕ ข้อ ๒๕

ประกอบกับข้อ ๗๐ วรรคสอง จะเห็นได้ว่า มติของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการเพื่อนำไปสู่การมีคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรง

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็น การเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง อันเป็นการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดย มีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะมีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ เช่นกัน

ข้อหาที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ มีมติไม่เห็นชอบการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ซึ่งแปลความตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้ว่าเป็นการขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอน มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว และให้คืนสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอกลับเข้ารับราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายนั้น ต้องมีค่าบังคับของศาลตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว

และโดยที่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ภายใน ฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งเป็นคำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการที่ไม่ต้องอุทธรณ์หรือโต้แย้งตาม พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถใช้สิทธิฟ้องคดี ในข้อหานี้ต่อศาลปกครองได้โดยไม่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

อย่างไรก็ตาม แม้มิปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อใด แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อนายกรัฐมนตรี กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๐ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ กรณีจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีหรือควรรู้ถึงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี ในข้อหานี้ก่อนวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๐ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีในข้อหานี้มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการฟ้องคดี เมื่อพ้นกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน จึงไม่อาจรับคำฟ้องในข้อหานี้ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

นอกจากนี้ การพิจารณาความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ศาลไม่จำเป็นต้องฟังข้อเท็จจริงตามคดีอาญา เพราะการกระทำของผู้ฟ้องคดีแม้จะไม่ใช่ความผิด ทางอาญา แต่ก็อาจเป็นความผิดทางวินัยได้ และการร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องก็ไม่ใช่เงื่อนไขการฟ้องคดีที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการก่อนการฟ้องคดีปกครอง และนำมาอ้างเป็นเหตุที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามกฎหมายโดยต้องรอผลการดำเนินการดังกล่าวก่อนแต่อย่างใด

อีกทั้ง การฟ้องเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการตามข้อหาที่หนึ่งและคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามข้อหาที่สอง เป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีโดยเฉพาะ ไม่ใช่การฟ้องคดีเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือเกี่ยวกับสถานะของบุคคลที่จะยื่นฟ้องเมื่อใดก็ได้ และไม่ใช่คดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่เป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีได้

ศาลปกครองจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ประกอบกับข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

101. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๘๑/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง สังกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (อบต.เมืองพาน) อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายก อบต.เมืองพาน) ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มูลกรณีนี้เองมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกรณีกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันดำเนินการเบิกจ่ายเงินโดยการเขียนเช็คสั่งจ่ายให้กับตนเองและผู้อื่น โดยไม่มีหลักฐานการเบิกจ่าย จำนวน ๓,๖๓๙,๐๙๘.๐๔ บาท เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียหาย โดยมีได้ดำเนินการสืบสวนก่อนว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ เป็นการไม่ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัยการให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๔

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี) ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีในการประชุม เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ แล้วมีมติลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีมีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่จนถึงวันฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เห็นชอบให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนผู้ฟ้องคดี

เห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ ที่เห็นชอบให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นเพียงการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งยังไม่มีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี อันจะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย มูลละเมิดที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างจึงได้แก่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ หาใช่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด

หน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดดังกล่าวจึงได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมิใช่หน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดดังกล่าว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีล่าช้าไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย

ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏต่อมาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ให้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผลสืบเนื่องมาจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง อบต.เมืองพาน ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่

เกี่ยวเนื่องกับการบริหารงานบุคคลภายในของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐ ที่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดดังกล่าว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

102. ศาลปกครองสูงสุด คำสั่งที่ คบ. 79/2562

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

เนื่องจากการแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัย และการตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เป็นการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดทางวินัยหรือต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหมทดแทนทางละเมิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ดำเนินการดังกล่าวจึงเป็นการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง อันถือว่าเป็นการพิจารณาทางปกครอง

การที่นายอำเภออุบลราชธานีรับรายงานและชี้แจงเกี่ยวกับการคัดค้านกรรมการสอบสวนจากประธานกรรมการสอบสวนแล้วเสนอต่อที่ประชุม ก.อบต.จังหวัดศรีสะเกษเป็นเพียงการรับส่งหนังสือหรือเอกสารราชการทั่วไปของส่วนราชการเท่านั้น ในขั้นนี้การดำเนินการของนายอำเภออุบลราชธานียังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของนายอำเภออุบลราชธานีที่ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

103. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๖๖/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่ง เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน สังกัดทัณฑสถานบำบัดพิเศษ จังหวัดปทุมธานี ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อธิบดีกรมราชทัณฑ์) มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะเหตุผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษดังกล่าว จึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อประธานกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขณะถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำอำเภอธัญบุรี โดยอ้างว่าส่งทางไปรษณีย์ของทางธรรมดา (ตุ๋แดง) ของเรือนจำ

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงจากเจ้าหน้าที่สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรมว่า ประธานกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ประธาน ก.พ.ค.) ยังไม่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และฟ้องว่า ในคดีอาญา ศาลจังหวัดธัญบุรี ได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี และคดีถึงที่สุดแล้ว

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ขอลงกลับเข้ารับราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ไม่สามารถดำเนินการบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งปฏิเสธตามหนังสือดังกล่าวต่อประธาน ก.พ.ค.

แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว จึงนำคดีในข้อหานี้มาฟ้องขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม (กรมราชทัณฑ์ ที่ ๑ และคณะกรรมการสอบสวนกรมราชทัณฑ์ ที่ ๓) รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม

เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างมาในคำฟ้องแต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อ ก.พ.ค. ตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีได้ให้ผู้ต้องขังที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ขึ้นมาทำความสะอาด (ขังเดี่ยว) ที่ซึ่งควบคุมคุมขังผู้ฟ้องคดีอยู่ในขณะนั้น ให้นำหนังสืออุทธรณ์ให้แก่เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ของเรือนจำอำเภอธัญบุรีที่มีหน้าที่ตรวจเอกสาร จดหมาย เข้า-ออก และให้ส่งของหนังสืออุทธรณ์โดยใส่ตู้แดงไปรษณีย์ที่ติดตั้งอยู่ที่หน้าเรือนจำอำเภอธัญบุรีให้ด้วย และได้รับค่าบอกกล่าวจากผู้ต้องขังคนดังกล่าวว่าได้ดำเนินการให้

ประกอบกับได้ทราบในภายหลังว่า ประธาน ก.พ.ค. ยังไม่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็ไม่มีพยานหลักฐานใดๆ ยืนยันได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการเช่นนั้นจริง กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการ ตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะก่อนที่จะนำคดีในข้อหานี้มาฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจใช้สิทธินำคดีในข้อหานี้มาฟ้องต่อศาลปกครองได้

ส่วนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามความในมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในบังคับของคำสั่งดังกล่าวก็มีได้มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีได้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะมีสิทธิร้องทุกข์ในกรณีนี้ตามความในกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ แต่ถ้าหากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้มีการแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายอันเกิดจากคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ก่อนนำคดีในข้อหานี้มาฟ้องต่อศาล ผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวตามนัยมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว

เมื่อข้อเท็จจริงตามคำฟ้องฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์เรื่องนี้ต่อ ก.พ.ค. ซึ่งมีได้เป็นผู้ที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะพิจารณาร้องทุกข์ในเรื่องนี้ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ฟ้องคดียังมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดก่อนนำคดีในข้อหานี้มาฟ้องต่อศาลตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ได้เช่นกัน ที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

104. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๔๕-๔๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เลขาธิการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ตามคำสั่งลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกจากราชการและคำสั่งที่เกี่ยวข้อง และตามคำสั่งลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ออกจากราชการ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการข้าราชการและบุคลากรทางการศึกษา) ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพิกถอนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จำนวน ๒ ฉบับ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ารับราชการตามเดิม

พร้อมทั้งคืนสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองควรจะได้รับ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระเงินชดเชยให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำพิพากษา ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษา แก่คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่มีภัยแรงแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่ออกคำสั่ง นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีใหม่ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำร้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งของ ศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ต่อมา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและแก้ไขคำพิพากษา ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๑ วันที่ ๑๒ วันที่ ๑๔ วันที่ ๒๒ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ วันที่ ๗ และวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ โดยส่งไปยังประธานศาลปกครองสูงสุด สรุปความว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำคดี มาฟ้องเพื่อขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย ไม่ได้ นำคดีมาฟ้องเพื่อให้ศาลพิจารณาความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งศาลมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งและเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีอำนาจหน้าที่สอบสวนหรือพิจารณาเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือสั่งให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการใดๆ อันเป็นการก้าวล่วงอำนาจหน้าที่ของฝ่ายปกครองและศาลปกครองสูงสุดปฏิเสธการพิจารณาประเด็นอุทธรณ์ วินิจฉัยประเด็นอุทธรณ์ไม่ครบประเด็น

นอกจากนี้ การดำเนินการทางวินัยกับ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย ขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรง ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงเพิ่ม ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔ คำสั่งเพิ่มโทษ และคำสั่งลงโทษลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ซึ่งประธานศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวอาจมีลักษณะ เป็นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจการพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น จึงส่งคำร้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวไปยังศาลปกครองชั้นต้น

เห็นว่า เมื่อคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยและมีคำพิพากษาในประเด็นเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดจึงเป็นที่สุดตามมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ซึ่งห้ามมิให้คู่กรณีฟ้องกันอีก ในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและแก้ไขคำพิพากษา ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๑ วันที่ ๑๒ วันที่ ๑๔ วันที่ ๒๒ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ วันที่ ๗ และวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ โดยขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรง ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงเพิ่ม ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔ คำสั่งเพิ่มโทษ และคำสั่งลงโทษ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ซึ่งคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและแก้ไข คำพิพากษาดังกล่าวนี้นับเป็นการเสนอข้อหาต่อศาล มีลักษณะเป็นคำฟ้องตามมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว

เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องโดยบรรยายข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสองเพื่อให้ศาลพิจารณาความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวโดยมีคำขอเช่นเดียวกันอีก จึงเป็นกรณีที่คู่กรณีฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบดังกล่าว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำ

ร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและแก้ไขคำพิพากษา ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๑ วันที่ ๑๒ วันที่ ๑๔ วันที่ ๒๒ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ วันที่ ๗ และวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

115. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ.๑๕/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ (หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมโรคติดต่อ) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรี ต่อมา ตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขเชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๔๑๕๘๗ กลุ่มงานพัฒนายุทธศาสตร์สาธารณสุข วางลง ๑ ตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบุรี) จึงได้มีประกาศจังหวัดเพชรบุรี ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รับสมัครคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งดังกล่าว โดยหลังการสอบสัมภาษณ์ ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้คะแนนเป็นลำดับที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกมีการเอื้อประโยชน์ให้กับนาง ส. ผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นลำดับที่ ๑ เนื่องจากคณะกรรมการสรรหาบุคคลผู้เหมาะสมได้รับผลประโยชน์และเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของนาง ส. และผู้ฟ้องคดีเคยปฏิบัติหน้าที่ในกลุ่มงานที่เกี่ยวข้อง มีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ดี ไม่เคยประพฤติผิดใดๆ และไม่เคยถูกดำเนินการทางวินัย แต่คณะกรรมการสรรหาบุคคล ผู้เหมาะสมพิจารณาให้คะแนนผู้ฟ้องคติน้อยมาก ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกข้าราชการขึ้นดำรงตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขเชี่ยวชาญ (ด้านบริการทางวิชาการ) ตามหนังสือจังหวัดเพชรบุรี ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ และพิจารณาเยียวยาผู้ฟ้องคดีในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาสความเจริญก้าวหน้าในทางราชการ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ อันเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม (นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเพชรบุรี ที่ ๑ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๓) เห็นว่า เมื่อการดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขเชี่ยวชาญ (ด้านบริการทางวิชาการ) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ และหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ซึ่งได้กำหนดขั้นตอนการคัดเลือก โดยให้คณะกรรมการสรรหาบุคคลผู้เหมาะสมพิจารณาจัดลำดับและเสนอรายชื่อผู้ที่เหมาะสมอย่างน้อย ๒ คน ไม่นเกิน ๕ คน ส่งให้ผู้ตรวจราชการกระทรวงสาธารณสุขแต่ละเขตพิจารณาให้ความเห็น ในการคัดเลือก แล้วเสนอต่อคณะกรรมการของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง จากนั้นจึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาเห็นชอบให้ผู้ที่เหมาะสมส่งค่าขอประเมินบุคคลและผลงานให้ ก.พ. พิจารณา เพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ความเห็นชอบและมีคำสั่งแต่งตั้งต่อไป กรณีจึงเห็นได้ว่า หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือจังหวัดเพชรบุรี ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ที่เสนอรายชื่อผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งตามลำดับผลการประเมินของคณะกรรมการสรรหาบุคคลผู้เหมาะสมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เป็นเพียงการเสนอผลการคัดเลือกเบื้องต้นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะได้พิจารณาดำเนินการตามขั้นตอนคัดเลือกและมีคำสั่งแต่งตั้งต่อไป ซึ่งยังไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งแต่งตั้งบุคคลใดให้ดำรงตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขเชี่ยวชาญ (ด้านบริการทางวิชาการ) แต่อย่างใด ดังนั้น หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวจึงเป็นเพียงขั้นตอนการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง อันเป็นการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงยังไม่มีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องมาจากหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อ ศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ ที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลาง

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ตามประกาศสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง แนวทางการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน พ.ศ. ๒๕๖๑

สำหรับหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลางสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ชื่อหน่วยงาน : ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต กระทรวงสาธารณสุข

วัน/เดือน/ปี : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๖

หัวข้อ: รวบรวมคำพิพากษา / คำสั่งศาลปกครองสูงสุด เกี่ยวกับวินัยข้าราชการ และการบริหารงานบุคคล
ที่น่าสนใจ รวบรวมโดย นายเสมอ กาฬภักดิ์

รายละเอียดข้อมูล (โดยสรุปหรือเอกสารแนบ)

รวบรวมคำพิพากษา / คำสั่งศาลปกครองสูงสุด เกี่ยวกับวินัยข้าราชการ และการบริหารงานบุคคล
ที่น่าสนใจ รวบรวมโดย นายเสมอ กาฬภักดิ์

Link ภายนอก: ไม่มี

หมายเหตุ:

.....
.....

ผู้รับผิดชอบการให้ข้อมูล

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

วันที่ ๑๗ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

ผู้อนุมัติรับรอง

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (หัวหน้า)

วันที่ ๑๗ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

ผู้รับผิดชอบการนำข้อมูลขึ้นเผยแพร่

พศวีร์ วัชรบุตร

(นายพศวีร์ วัชรบุตร)

นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ

วันที่ ๑๗ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖